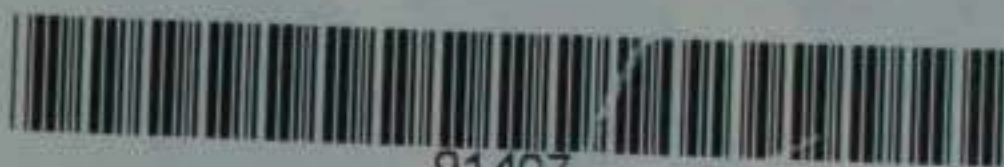

MINISTERUL DE INTERNE

SERVICIUL CULTURAL, PRESĂ ȘI EDITORIAL

91407

D 001497

ÎN
BÎRLOGUL
POPULUI

5 VOLUME

1975

SECRET DE SERVICIU

ÎN BÎRLOGUL LUPULUI

Nr. 57

Traducător : cpt. LEONIDA URUC
Coperta : serg. maj. COSTEL CRIȘAN

PARTEA ÎNTII

TRANSPLANTUL

1

În vara anului 1940, la Riga a fost ucis un cetățean sovietic de naționalitate germană. Cercetările au stabilit că a fost suprimat cu o armă de un tip special, folosindu-se cartușe umplute cu cianură de potasiu, careucid fulgerător.

Victimei i-au fost furate ceasul, verigheta, portofelul, dar acestea au fost găsite curînd într-un canal, înfășurate într-o cîrpă, ceea ce excludea ipoteza crimei avînd ca mobil jaful. Mai curînd putea fi vorba de o acțiune teroristă organizată. Victima, inginerul Rudolf Swartzkopf, era un mare specialist în domeniul radiotehnicii.

Fiul său, Henrich Swartzkopf, student la Institutul politehnic din Riga, zguduit de moartea tatălui său, nu a făcut nici o declarație.

La miliția judiciară a fost chemat Johann Weiss, lăcătuș mecanic la atelierul de reparații auto al lui Friedrich Kuntz. Se știa că în ziua crimei Johann Weiss stătuse mult timp în locuința lui Swartzkopf, unde a montat niște dispozitive comandate de inginer. În afară de asta, Weiss era prieten cu fiul lui Swartzkopf, un pasionat motociclist. Johann, fiind un bun mecanic, a adus unele îmbunătățiri motocicletei lui Henrich. De asemenea, se știa că Johann Weiss frecventa regulat adunările „Asociației populare a germanilor baltici”

și că a reparat gratuit automobilul kreisleiterului acestei asociații, avocatul Sebastian Funk, la care lucra ca șofer în timpul său liber.

La miliție, Johann Weiss s-a comportat foarte reținut, răspunzând evaziv la întrebări. Când un tânăr lucrător al miliției judiciare, enervat, i-a reproșat că nu vrea să ajute cercetările, deși a fost ucis un conațional al său, acesta a răspuns că nu vede nimic deosebit în uciderea unui german, deoarece se cunoaște comportarea ostilă față de germani a populației letone.

De la miliție, Weiss a plecat la o cafenea, unde a comandat bere și crenvurști, pe care i-a consumat fără grabă. Tot fără grabă s-a îndreptat apoi spre stația de tramvai, a lăsat să treacă unul, s-a urcat în al doilea și tot timpul a privit melancolic pe geam. Cu o stație înainte de locuința lui Sebastian Funk a coborît și, aproape în fugă, s-a îndreptat spre garaj. Sebastian Funk — un om solid, lat în umeri, cu o burtă proeminentă — aștepta cu nerăbdare în fața casei sale. Când Weiss opri în dreptul său automobilul *Adler*, Funk întrebă supărat:

— De ce trebuie să aștept eu mașina și nu ea pe mine?

Weiss răspunse scurt:

— Scuzați-mă, domnule Funk, dar am mari neplăceri.

— Ce neplăceri poți avea tu? — mormăi cu dispreț Funk.

O să-ți produc eu azi neplăceri. Pe urmă, îmbunîndu-se, întrebă: Hai, spune! Ce ai pățit?

Pe măsură ce Weiss povestea amănunțit despre ce a fost întrebat la miliția judiciară, fața lui Funk devenea tot mai blîndă. Îl bătui pe Weiss pe umăr și zise:

— Nu-i nimic dacă te vor aresta. Lor le trebuie un criminal german. Tu ești german.

— Dar, domnule Funk, dumneavoastră mă cunoașteți! Vă rog mult, dacă va fi nevoie, să fiți avocatul meu!

— Nu va fi nevoie — răspunse Funk. Tu ești muncitor și pe muncitori nu îi suspectează.

— Dar ce fel de muncitor sînt eu? — întrebă aprins Weiss. Doar știți că eu doream să devin fermier. Nu știam că ferma nu mai aparține, de fapt, mătușii mele.

— Da, și pentru că nu ai știut asta, cîteva luni ai avut așa mare grijă de mătușa ta, încît toată lumea vorbea de tine ca despre un tânăr foarte cumsecade. Nu te mira! Ca kreisleiter, consider că este de datoria mea să cunosc despre tine totul, chiar și ceea ce tu nu ști.

— Dar eu îmi iubeam mătușa, deși, desigur, am fost supărat că nu am primit moștenirea.

Funk clătină din cap.

— Cred că la cimitir ai plîns în măsură egală după mătușă și după moștenire.

Apoi întrebă scurt:

— Te-ai hotărît? Mergi în patrie sau rămii aici cu bolșevicii?

— Domnule Funk — răspunse Weiss — acum m-am hotărît să plec cît se poate de repede.

— De ce te-ai hotărît acum și nu mai înainte?

— Astăzi, la miliția judiciară, am înțeles cît de rău se poartă ei cu germanii. Domnul Kuntz mi-a promis că îmi lasă mie atelierul ca să devin proprietarul lui fictiv. Credeam că aici am perspective mai frumoase decît în patrie. Acum însă îmi este clar: atelierul îl vor naționaliza și eu voi fi nevoit să lucrez din nou la fabrică ca simplu muncitor. Prefer să fiu soldat în patrie, decît muncitor aici.

— În sfîrșit, aud glasul singelui german — încuviință Funk.

Seara, cînd Weiss spăla mașina, în garaj își făcu apariția Funk (înainte nu venise niciodată acolo) și întrebă:

— Te duci azi la fiul lui Swartzkopf să-i prezinți condoleanțe?

— Tatăl lui s-a purtat bine cu mine.

— Știu — răspunse supărat Funk — dar nu pot înțelege de ce.

— Am executat întotdeauna conștiincios comenzile sale.

— Și?

— Și îl ajutam în timpul meu liber, doar era inventator.

— La ce lucra?

— Din păcate nu am școală prea multă ca să pricep la ce lucra.

— Da, ești cam prostănac — zise Funk.

Apoi, coborînd vocea, spuse autoritar și clar:

— Ascultă! Faptul că te-ai hotărît să pleci în patrie nu înseamnă neapărat plecare, deoarece noi nu am hotărît încă asta. Vom aproba să pleci numai dacă va pleca și Henrich Swartzkopf. Pentru a se hotări să plece, trebuie să afle că și tatăl său intenționa acest lucru.

— Dar el nu știe asta?

— Pînă acum nu știe. Nu știe că, nu demult, tatăl lui mi-a trimis o scrisoare. Tu îi vei spune că eu am această scrisoare.

— Poate ar fi mai bine să îi arătați pur și simplu scrisoarea; a făcut întotdeauna ce a dorit tatăl său.

Funk, încruntându-se, spuse:

— Cred în tine, Johann, că în fiul meu. Această scrisoare a dispărut. Probabil mi-au furat-o agenții N.K.V.D.-ului¹, care l-au ucis pe Rudolf Swartzkopf. Aveau nevoie de el ca de un inginer capabil, priceput în tehnica radiocomunicațiilor militare și, de aceea, cînd au aflat că vrea să plece, l-au omorît.

Continuă solemn:

— Acum datoria noastră este să redăm patriei pe fiul și lucrările lui Swartzkopf. Unchiul lui, persoană importantă în Germania, visa să-și vadă lingă el fratele și nepotul și le-a promis, prin mine, că la întoarcerea în Germania vor avea o situație deosebit de privilegiată. Ai înțeles?

— Da, îi voi spune lui Henrich că îi voi fi cel mai devotat om, dacă va fi de acord să plecăm.

— Asta e, dar și tu imi ești într-un fel obligat, intrucît, fără consimțămîntul meu, nu vei pleca de aici.

Nemții care trăiau la Riga nu îl iubeau pe Rudolf Swartzkopf din cauza aroganței pe care o manifesta față de conaționalii săi și a respectului prea demonstrativ arătat profesorului Goldblatt. A fi prieten cu un evreu, fie el și geniu, era un păcat de neiertat, apreciau mulți germani din Riga. Umblau zvonuri că Swartzkopf ar fi cerut fiului său să se căsătorească cu fiica lui Goldblatt. Se mai spunea că în domeniul tehnicii, unirea muncii acestuia, un savant teoretician, cu cea energetică a lui Swartzkopf ar da naștere unor invenții de care ar putea să se intereseze chiar marile puteri.

Refuzul lui Swartzkopf de a pleca în Germania putea fi explicat în primul rînd prin faptul că acolo trăia fratele său mai mic, pe care, nu fără motiv, îl socotea un prusac convins. Produsul unei iubiri extraconjugale a tatălui său și recunoscut mai tîrziu, acesta ajunsese o persoană importantă în Germania hitleristă. Fără îndoială, Willy s-ar folosi de situația prezentă pentru a se răzbuna pe fratele său mai mare, care-l disprețuia pe față. Probabil îi va acorda o protecție umilitoare, cerînd în schimb respect față de mama sa, fosta cameristă Any.

Rudolf Swartzkopf cunoștea aproape tot ce era legat de radiotehnică, dar nu cunoștea mai nimic despre oameni. Față de fascism manifesta răbdare, socotindu-l desperarea oarbă a unei națiuni jignite de înfringerile militare. Sturmbahnführerul Willy Swartzkopf îi scria mereu lui Funk că acum, cînd Letonia a devenit socialistă, rămînerea fratelui său în această țară poate cauza carierei sale. De aceea, îi cerea lui Funk măsuri hotărîte.

Cu puțin timp înainte de moarte, Rudolf Swartzkopf a fost vizitat de președintele Sovietului comisariilor poporului din Letonia, care i-a propus postul de director al unui institut de cercetări. Swartzkopf i-a răspuns că se va mai gîndi la această propunere. În aceeași zi, pe neașteptate, a fost vizitat de Funk, care i-a imputat că prin comportarea sa trădează interesele naționale ale Reichului.

Weiss era prieten cu Henrich Swartzkopf, dar și față de acesta se comporta cu demnitatea modestă a omului ce este conștient de inegalitatea lor socială. În ultimele luni, îl însoțea pe Henrich pe motocicletă și în plimbările acestuia pe mare.

Despre copilăria sa, Weiss povestea fără plăcere. Rămăsese orfan de mic copil, a lucrat pe la fermele emigranților germani din Rusia. Bunătatea părintească a cunoscut-o tîrziu, cînd bătrîna sa mătușă l-a luat la ea, temîndu-se să nu moară în singurătate. Aceasta l-a ajutat să se simtă din nou german.

Odată, Henrich i-a spus:

— Eu, în locul tău, măcar din simț de clasă, aș triumfa asupra burgheziei. Cu atît mai mult cu cît biografia ta corespunde din acest punct de vedere.

Weiss dădu din umeri și răspunse că deși acum e muncitor, aceasta nu înseamnă că va rămîne așa toată viața.

— Da — zîmbi Henrich — crezi că imediat ce vei ajunge în patrie, în fața ta se vor deschide cele mai minunate perspective.

— Nu — spuse Weiss — nu contez pe astfel de perspective. Știu că în Germania voi fi luat imediat în armată.

— Și totuși, vrei să pleci.

— Încă nu m-am hotărît — oftă Weiss — dar sînt totuși german și datoria pentru mine e mai presus de orice, deși înțeleg că viața de soldat nu e de invidiat.

— Nu te întrista, amice, unchiul Willy e o persoană importantă și chiar dacă eu și tata nu vom pleca, îți vom da o scrisoare de recomandare către el.

¹ Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne. (N.R.)

— Vă voi fi foarte recunoscător — răspunse Weiss respectuos.

— Tata nu prea îl iubește pe unchiul Willy; îl consideră plebeu. Pe mine însă unchiul mă iubește și mă cheamă mereu acolo. A și comandat pentru mine la Praga o mașină specială de curse.

2

Cînd Weiss se prezentă la Swartzkopf pentru condoleanțe se aștepta să îl găsească pe Henrich plin de deznădejde, dar fu puțin mirat constatînd că acesta scotocea de zor prin hîrțile tatălui său, pe care le aranja în două geamantane mari.

Văzîndu-l pe Weiss, îi spuse:

— Eu plec. Unchiul mi-a telegrafiat că vine să mă întîmpine. Ești gata să mă însoțești?

Weiss aprobă dînd din cap, apoi adăugă:

— Dacă domnul Funk va fi de acord.

— Funk va face tot ce îi voi ordona eu — răspunse autoritar Henrich. Unchiul mi-a scris că de el se va ocupa Gestapoul, deoarece trebuia să știe că N.K.V.D.-ul pregătește asasinarea tatălui meu. Sînt convins că Funk e un agent sovietic.

Dimineața, ca de obicei, Weiss se prezentă cu mașina la Funk. Acesta îi ordonă să meargă în port. Deși ultimii repatriați plecau cu trenul, Funk, folosindu-se de permisul ce-i fusese eliberat mai înainte, vizita în fiecare zi portul din Riga și îl ruga pe Weiss să îl fotografieze pe fondul diferitelor instalații portuare.

— Precizia și punctualitatea sînt trăsături caracteristice neamțului. Ai fost aseară la Henrich Swartzkopf?

— Da, domnule kreisleiter. Mi-a spus că pleacă în patrie.

— Vei pleca în Germania împreună cu Henrich, așa am hotărît. Ești mulțumit?

— Da, domnule kreisleiter. Sper că, prin unchiul său, Henrich mă va ajuta să muncesc într-o unitate din spatele frontului. Nu aș vrea să nimeresc de la început pe front.

Funk spuse zîmbind:

— Ești sincer cu mine și asta e bine! Nu înțelegeam de ce tot cauți prietenia lui Henrich. Devenisem bănuitor.

Către sfîrșitul verii anului 1940 repatrierea era pe sfîrșite, în Letonia rămînînd doar un număr mic de germani. Aceștia erau oameni care nu doreau să plece fie din cauza legăturilor de rudenie cu letonii, fie din motive politice. Dar erau și letoni care, tot din motive politice, doreau să plece în Germania. Ei, în schimbul unor sume mari de bani, deveneau membri ai „Asociației populare a germanilor baltici”. Studiînd activitatea acestei organizații, lucrătorii organelor sovietice de contrainformații au stabilit că unii dintre componenții ei, în secret membri ai Partidului Național-Socialist, nu au plecat cu primele grupuri de repatriați. Cînd cîțiva din acești activiști au fost prinși făcînd spionaj, Berlinul a dat dispoziție conducătorilor asociației să termine în cel mai scurt timp repatrierea.

Printre nemții care au hotărît să rămînă în Letonia se număra și inginerul Rudolf Swartzkopf. Asasinarea lui trebuia să intimideze și să prevină pe cei ce nu se hotărau să plece. Acest lucru era clar pentru organele sovietice de contrainformații, dar nu puteau să-i rețină pe presupușii autori ai crimei, deoarece nu aveau probe directe împotriva lui Funk și a ajutoarelor sale.

Organele de contrainformații sovietice mai știau că Berlinul dorea să pună mina pe lucrările științifice ale lui Rudolf Swartzkopf.

3

Cînd Weiss s-a întors la atelierul de reparații auto în care lucra și locuia, l-a găsit acolo pe nachbahnführerul Papke. Pe masă erau mai multe cărți, printre care și *Mein Kampf* a lui Hitler.

Luînd cartea în mîinile sale cu degete scurte, Papke spuse:

— Asta e o mărturie plăcută că nu ai un cap prost pe umeri. Dar mai este o carte care trebuie să-l întovărășească pe german în tot timpul vieții sale. Nu o vād.

Weiss scoase de sub cuvertură Biblia. Papke, răsfoind-o, observă:

— După cit vād, nu ai prea citit cu sîrguință această carte sfîntă.

— Scuzați-mă, domnule nachbahnführer, dar pentru noi germanii mai tineri învățătura führerului e tot atît de sfîntă. Nu cumva nu sînteți de acord?

Papke se încruntă:

— Nu cumva te pregătești să comunici asta primului gestapovist pe care îl vei întîlni cînd vei trece granița?

Cum toți nemții din Riga, deci și Weiss, știau că Papke e un vechi colaborator al Gestapoului, ceea ce de fapt el nici nu prea ascundea, Johann îi răspunse jignit:

— Degeaba încercați, domnule Papke, să-mi insuflați o reprezentare falsă despre activitatea Gestapoului. Dacă voi avea posibilitatea de a fi cu ceva de folos Reichului, voi justifica această încredere prin toate mijloacele accesibile mie.

Papke asculta distrat. Apoi, ca și cum asta nu l-ar fi interesat, întrebă indiferent:

— Apropo, ce mai face Henrich Swartzkopf? A reușit să primească lucrările tatălui său?

— Vă interesează numai lucrările lui Swartzkopf sau toate în general? Toate — accentuă el — care ar putea fi luate de la profesorul Goldblatt?

— Să presupunem că da — spuse Papke.

Weiss oftă:

— Din păcate au apărut greutăți de ordin juridic; așa am auzit de la Henrich.

— Cum are de gînd să procedeze?

— Mi se pare că acum nu îl interesează decît întîlnirea cu unchiul lui. Restul nu prezintă importanță pentru el.

— Păcat — dădu nemulțumit Papke din cap. E trist că nu putem să-l influențăm activ pe Henrich. Trebuie să ținem cont de unchiul lui.

Weiss observă nu prea convîns:

— Mi se pare că sturmbahnführerul la început dorea ca Henrich să rămînă aici.

— De ce?

Weiss zîmbi.

— Presupun că pentru a fi de folos Reichului.

— Nu, pentru un astfel de rol nu e bun Henrich. Pentru astfel de treburi sînt aleși oameni corespunzători. După o scurtă pauză, adăugă: Nu cumva, sturmbahnführerul este nemulțumit de candidații propuși de noi?

— Asta nu pot să știu — răspunse Weiss. Apoi adăugă cu viclenie: Ce-ar fi să-l rugăm pe Henrich să-l întrebe pe

Willy Swartzkopf ce părere are despre cei aleși de dumneavoastră? Propun asta pentru că știu ce influență are asupra lui Henrich domnul Funk. Iar Funk, după cum bine știți, nu vă este favorabil; dacă veți avea neplăceri, nu cred că se va supăra.

— Știu asta — fu de acord Papke cu tristețe în glas. Dar, zîmbind brusc, spuse cu sinceritate: Vezi tu, băiete, încă nu am ajuns în Reich, nici nu ne-am îndeplinit datoria și deja ne încurcăm unul pe altul în îndeplinirea acestei datorii. Toate astea de ce? Fiecare vrea o bucată mai mare, deși pentru asta nu toți au dinți suficient de buni.

Apoi continuă cu și mai multă încredere:

— Să-ți spun drept, la început nu aveam o părere prea bună despre tine. Aveam motivele mele. Dar acum m-am convins că te bănuiam degeaba.

— Îmi pare foarte rău, domnule Papke.

— De ce?

— Pentru că abia acum v-ați convins că neîncrederea dumneavoastră față de mine era neîntemeiată.

— De astatu singur ești vinovat.

— Care e vina mea, domnule Papke?

— Ai șovăit mult înainte de a te hotări să te repatriezi.

— Dar, domnule Papke, nu voiam să pierd comenzile lui Rudolf Swartzkopf.

— Da, am verificat cit primeai de la Swartzkopf. Cîștigați binîșor și am înțeles de ce ți-ai legat plecarea de a Swartzkopfilor.

— Adevărat, voiam să adun cît mai mulți bani. De ce să fiu sărac în patrie?

Papke se încruntă.

— Am verificat carnetul tău de economii. Ți-ai scos toți banii în ajun de a da declarația de repatriere. Bine ai făcut. Ești un om practic. Mă bucur că am discutat cu folos. Nu este totuși exclus ca în ziua plecării să mai discut ceva cu tine.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule nachbahnführer.

Papke plecă. Weiss se așeză obosit pe pat și își frecă fața cu palmele. Arăta ostenit și preocupat. Împinse cu piciorul cărțile, inclusiv *Mein Kampf*, și aprinse radiatorul, deși în cameră era cald. În atelier se auziră pași. Weiss se ridică repede și intră în el. Acolo îl aștepta un om în vîrstă, proprietarul unei biciclete ce fusese adusă nu demult la reparat.

Deși Weiss îi spusese că va fi gata mâine, omul nu pleca. Privindu-l cu atenție pe Weiss, rosti :

— L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, era medic.

— Da, a fost.

— Unde e acum ?

— A murit.

— Demult ?

— În 1920.

— Unde e îngropat ?

— A murit de tifos. Administrația spitalului, în lupta contra epidemiei, a ars cadavrele.

— Sper că măcar puțin îl mai țineți minte ?

— Desigur.

— Mi-l amintesc bine — spusese omul. Era un fumător pasionat. Dar nu-mi amintesc ce fuma : trabuc sau țigări. Vă amintiți ce fuma tatăl dumneavoastră ?

Johann se înmuie, amintindu-și toate fotografiile doctorului Max Weiss, văzute de el. În nici una nu avea pipă sau țigară în gură.

Omul adăugă cu asprime :

— Îmi amintesc perfect : fuma trabuc. Aveați în casă o fotografie de familie în care el apărea cu trabuc.

— Vă înșelați, tatăl meu îmi spunea mereu că tutunul nu e sănătos — îi răspunse Weiss cu siguranță.

— Probabil că aveți dreptate — fu de acord omul. Scuzați-mă !

Weiss îl conduse până la ușă, încuie atelierul și ieși în stradă. Se îndreptă spre port, dar, până să ajungă acolo, o coti pe o străduță și intră în berăria „Marina”. Se așeză la o masă și comandă bere neagră și o friptură de porc cu varză. Trei letoni, muncitori din port, văzind loc liber, se așezară la masa lui. Erau puțin cam afumați, însă tot comandară câte o votcă și câte o bere de căciulă. Fără să-i acorde atenție lui Weiss, ei continuară o discuție începută, probabil, mai înainte. Discutau despre tratatul de neagresiune, încheiat de U.R.S.S. cu Germania. Spuneau că deși armata sovietică apăra acum noua graniță cu Germania, trebuiau create detașamente de muncitori letoni care să ajute Armatei Roșii dacă Hitler îl va înșela pe Stalin. Afirmau că atunci când Hitler va ataca Letonia, deși nu toți letonii sînt de partea puterii sovietice, vor lupta contra nemților, pentru că aceștia s-au purtat în Letonia burgheză ca într-o colonie a lor.

Unul dintre ei era de părere că mai întii trebuiau verificați membrii de partid pentru a exclude din rindurile partidului pe cei ce au șovăit în timpul regimului fascist. Căutînd în Weiss un aliat al părerilor sale, acesta îl întrebă :

— Tu, flăcăule, ce crezi ?

Weiss întirzie puțin cu răspunsul, apoi zise cu curaj, privind în ochii muncitorilor ce-i așteptau cu nerăbdare vorbele :

— Ai dreptate. De ce să vă încredeți cu ușurință în clasa muncitoare. Trebuie mai întii să o verificați. Dar, pînă cînd voi letonii vă veți verifica unul pe altul, noi nemții ne vom întoarce și vom instaura aici noua noastră ordine.

Lăsînd banii pentru consumație pe masă, Weiss se ridică și plecă. Se îndreptă spre port. Un cetățean mic de statură, cu o veche pălărie tiroleză pe cap, se apropie de el și, ridicîndu-și politicos pălăria, îl întrebă :

— Cît este acum ora ?

Weiss răspunse fără să-și privească ceasul :

— Fără șapte minute.

Omul, tot fără să-și privească ceasul său, se miră :

— Închipuți-vă, și al meu e la fel. Ce punctualitate ! Apoi, luîndu-l pe Weiss de braț, se îndreptară spre port. Puteți să-mi spuneți Bruno. Sînt la dispoziția dumneavoastră. Cred că nu e nevoie să vă reamintesc că ați fost îndrăgostit de răposata mea fiică și că eram gata să vă consider gine-rele meu...

— Vă pregătiți să mă supuneți unui examen ? — întrebă supărat Weiss. Unul se pare că l-am și susținut.

— Da de unde ! — protestă Bruno. Dar brusc se răzgîndi : În fond, de ce nu. Vă supără ? Pe mine deloc. Serviți o bomboană ! Dulciurile au o acțiune benefică asupra sistemului nervos.

Weiss îl întrebă posomorit :

— Ce e cu arhiva lui Rudolf Swartzkopf ?

Bruno nu răspunse la întrebare, ci replică :

— Nu credeți că sînteți prea activ și că aceasta contravine instrucțiunilor ? Eu în locul dumneavoastră nu aș manifesta atîta nerăbdare să cunosc hirtiile lui Swartzkopf. Domnului Funk s-ar putea să nu-i placă acest lucru. Ați încălcat instrucțiunile și sînt obligat să constat oficial acest lucru.

— Nu am vrut... încercă să se justifice Weiss.

— E clar că nu ați vrut — îl întrerupse cu blindețe Bruno. Erați aproape pe drumul cel bun, când, deodată, neinspirat, i-ați recomandat lui Papke să afle, prin Henrich, de la Willy Swartzkopf, numele rezidenților. Papke e un soldățoi, dar minusurile sale de inteligență sînt compensate pe deplin de suspiciunea ce-l caracterizează. Aceasta este calitatea lui și nu ați ținut cont de ea, cum, dealtfel, nu ați avut în vedere că Papke e un gestapovist mărunț și nu avea cum să cunoască numele rezidenților ce vor fi lăsați aici. Nici Papke și nici Funk nu cunosc acest lucru. Sînt alții care cunosc... Nu vă supărați! Sînt mai mare ca dumneavoastră nu numai în grad, ci și ca vîrstă și experiență. Lucrul cel mai important în sfera noastră de activitate este disciplinarea scopurilor. Nu uitați că cei ce vă conduc cunosc multe aspecte pe care nu le știți. Se întîmplă uneori ca pentru atingerea scopului propus să fie necesar să renunți la unele lucruri destul de importante care îți apar în drumul spre realizarea aceluia scop. Mă înțelegeți?

— Da, aveți dreptate, am încălcat instrucțiunile, primesc mustrarea dumneavoastră.

— Ei, nici așa — rise Bruno. Cînd lucrurile ajung pînă la mustrare, de regulă omul este înlocuit cu altcineva. Acestea au fost doar cîteva sfaturi prietenești. Acum mă scuzați, nu mă simt bine; de obicei țin regim, dar acum am mîncat ceva gras și iată rezultatul.

— Nu vreți să veniți la mine să vă odihniți puțin?

— Ei! — exclamă cu reproș Bruno. Noi ne bucurăm doar de întîlniri absolut întîmplătoare. Apropo, adăugă el nemulțumit, voi fi, probabil, scutit de serviciul militar activ în Germania — așa mi-au spus medicii noștri la policlinică — și n-ar fi rău să lucrez în vreo cancelarie militară din spatele frontului. Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră dacă i-ați spune lui Henrich de bătrînul dumneavoastră prieten Bruno, care nu va împiedicat să-i faceți curte răposatei sale fiice, Elza.

— Da, Elza — confirmă Weiss. Era blondă, cu ochi albaștri, schiopăta puțin de piciorul stîng, în urma unui accident din copilărie, cînd a căzut dintr-un copac.

— Un portret perfect. Așa a fost și originalul. Sper că v-ați dat seama că vizita aceluia cetățean și discuția despre tatăl dumneavoastră a fost numai pentru antrenament, ca, dealtfel, și întîlnirea noastră de azi.

Îi strînse mina ridicîndu-și cu respect pălăria tiroleză și dispăru în întuneric.

4

Dimineața era senină, dar rece. Siluetele caselor se desena clar pe fondul cerului albastru. Pe peronul gării se aliniase ultima grupă de germani ce se repatriau. Pe fața fiecăruia se citea preocuparea și dorința de a îndeplini orice ordin, indiferent de la cine ar fi venit. Copiii stăteau ținîndu-se de mîini și privind nerăbdători la părinți. Femeile nu lăsau din mîini gențile de voiaj în care aveau, probabil, acte și lucruri mai prețioase. Kreisleiterii și nachbahnführerii, la care toți se uitau încrezători, se comportau acum tot atît de modest ca și ceilalți. Trenul fu tras la peron, dar nici unul din repatriați nu se hotăra să urce în vagoanele rezervate lor. Fu însă de ajuns ca un muncitor feroviar să îi întrebe mirat: „Ce stați, cetățeni? Peste 15 minute trenul pleacă!” — și, imediat, toți se năpustiră în vagoane.

Johann Weiss nu se grăbea să urce în tren, ci stătea pe peron cu geamantanul lîngă el, așteptînd cu răbdare să se termine îmbulzeala. Deodată apărură Papke și-și așeză geamantanul lîngă al lui. Prefăcîndu-se că nu îl cunoaște pe Weiss, privi puțin la oamenii ce se urcau în tren, apoi, brusc, luă geamantanul acestuia și se îndreptă spre vagonul de clasa I.

Weiss, crezînd că i l-a luat din greșeală, alergă după el cu geamantanul lui Papke în mînă. Papke însă îi strigă cu răutate:

— Ce tot îmi împingeți geamantanul dumneavoastră! Căutați-vă un hamal pentru el!

Și Weiss a trebuit să se urce în vagon cu geamantanul lui Papke.

Toată povestea asta îl pune pe Weiss într-o situație delicată. La început a presupus că Papke a făcut asta pentru a vedea ce are el în geamantan și că în curînd i-l va da înapoi. Pe urmă alte gînduri îl năpădiră. La graniță vameșii vor controla geamantanele și poate vor descoperi în cel care îl avea acum el ceva ce îl va împiedica să treacă granița. Să arunce geamantanul însemna să îl lase pe Papke în pagubă, or, acum, după ce Funk plecase în Germania și legătura cu el era pierdută, acesta îi era necesar lui Weiss.

Tot căutînd cu înfrigurare rezolvarea acestei încurcături, Weiss scoase muzicuța și începu să cînte un cîntec tirolez foarte cunoscut. Atmosfera se înveseli în jurul său. Un neamț tinăr și gras turnă într-un pahărel votcă și i-l întinse lui Weiss.

— Pentru sănătatea fűhrerului nostru! El are nevoie de viteji ca noi.

— Heil! — salută Johann cu mîna întinsă orizontal.

Cînd Bruno privi în compartimentul în care se afla Weiss și îl văzu pe acesta, se repezi să-l îmbrățișeze, strălucînd tot de bucuria acestei întîlniri fericite, dar neașteptate. Începu plin de nerăbdare să îl întrebă de toți cunoscuții comuni și Weiss, politicoș, se văzu nevoit să iasă cu el pe culoar, pentru a nu-i deranja pe tovarășii săi de compartiment. Pe culoar îi spuse lui Bruno, la ureche, ce se întîmplase cu geamantanul lui Papke. Acesta dădu din cap și plecă imediat în vagonul vecin. Peste puțin timp, reapăru și-și puse geamantanul alături de al lui Papke, anunțîndu-i că se mută la ei în compartiment și asigurîndu-i că nu îi va deranja, ci că el, fiind un om vesel, dorește, pur și simplu, să-și distreze conaționalii cu cîteva scamatorii. Scoțînd din buzunar o pereche de cărți, începu să le arate tot felul de minuni. În curînd se bucură de simpatia tuturor. După un timp, luă geamantanul lui Papke și plecă, spunînd că își va găsi un loc mai comod în alt compartiment. Cum plecă Bruno, Weiss se cuibări în colțul lui și închise ochii, prefăcîndu-se că a adormit. Era aproape de ora prinzului cînd Bruno apăru cu geamantanul lui Papke și îl puse alături de al său, anunțîndu-i că a venit doar să ia o gustare cu prietenul lui. După ce mîncară, Bruno plecă luîndu-și geamantanul și lăudîndu-se că își va găsi un loc lingă o doamnă nu mai bătrînă de o sută de ani, dar nici mai tinărară de treizeci.

Văzînd geamantanul lui Papke din nou la locul lui, Weiss se liniști. Abia acum înțelegea cît de greu era să interpreteze rolul pe care îl juca. În ultimele luni Johann se învățase aproape automat să se aprecieze cu ochii altuia, studiînd noul său personaj, criticîndu-l sau mîndrindu-se cu el. Știa că, într-o clipă de primejdie, noua sa personalitate putea fi compromisă din proprie vină. Viața lui depîndea de felul în care se va stăpîni și își va întări această nouă personalitate. Cîteodată, cînd rămînea singur cu sine însuși, îl cuprîndea dorul de lumea sa adevărată pe care o părăsise. Niciodată nu a

crezut că lucrul cel mai greu și mai chinuitor în misiunea ordonată va fi această periculoasă dedublare a personalității.

Unul dintre profesorii săi îl prevenise cîndva că aceste momente de criză vor sosi neapărat și că va fi greu, chinuitor de greu să le depășească.

La Belostok, Weiss nu cobori din tren, ca ceilalți, să cumpere de mîncare. În compartimentul rămas gol, continuă o partidă de șah cu Bruno. Acesta, mîngîindu-și gînditor chelia, spuse:

— Interesantă figură Papke al tău; jumătate din geamantan este plin cu cutii de icre negre, blănuri și alte lucruri de contrabandă. Îi vei înapoia geamantanul după ce trecem granița. Pe tine nu te vor controla. Eu va trebui să mă opresc puțin la graniță. În rest, totul rămîne cum știi. Principalul e să nu ai prea multă inițiativă. Tu ne ești necesar ca Johann Weiss. Nu avem și nu vom avea mult timp nevoie de Alexandru Belov. E clar?

În compartiment începură să se întoarcă călătorii încărcăți cu pachete de mîncare. Bruno mută victorios o figură pe tabla de șah și declară:

— Iată, șah mat! Învață, tinere, să joci! Apoi, se adresează călătorilor încărcăți cu pachete: Domnilor, vă îngrijiți cu atîta zel de stomacurile dumneavoastră, încît uitați de prestigiul Reichului. Nu vă dați seama că procedînd astfel i-ați convins pe sovietici că în Germania poporul suferă de foame?

Se ridică și plecă disprețuitor în compartimentul său.

La graniță, pasagerii fură rugați să între într-o sală pentru controlul vamal. Vameșii cercetau lucrurile în grabă, uneori întrebînd doar ce se află în geamantane. Papke, deși vameșul nu îi ceruse asta, scoase pe masă toate lucrurile din geamantanul lui Weiss, declarînd că duce în patrie numai strictul necesar. Vameșul îi spuse să pună lucrurile înapoi și îl rugă să deschidă valijoara de piele. Fața lui Papke se lungi de supărare. Alături de Papke sedea Bruno. Lucrurile lui erau răsturnate pe masă și vameșul le cerceta atent. Bruno, văzînd că vameșul se uită atent la o carte, întrebă provocator:

— Dacă aș încerca să duc o carte a fűhrerului, aș duce-o acolo unde cuvintele lui sînt în inima fiecăruia?

Se adresează apoi lui Papke, căutînd sprijin:

— E o prostie că se consideră asemenea cărți drept literatură interzisă!

Papke privi cu ură la Bruno și zise :

— Lasă-mă în pace cu führerul tău ! Cercetați-l bine în buzunare ! — îi sfătui el pe vameși. Astfel de indivizi au arme la ei. Nu m-aș mira să găsiți la el vreun pumnal cu inscripția „singe și cinste”. Tipii ca el nu ar trebui lăsați să plece în Germania.

— Așa ! — strigă turbat Bruno. Pe tine ar trebui să te lase să pleci în Germania numai pentru ca acolo să nimeriști în închisoare !

— Cetățeni ! — îi rugă vameșul — vă rog să păstrați liniște !

Johann puse geamantanul pe masă, scoase o țigară și se apropie de Papke, rugându-l politicos :

— Permiteți ?

Papke îi întinse țigara sa. Aplecându-se pentru a-și aprinde țigara, Weiss îi șopti :

— Cheile de la geamantanul dumneavoastră.

Papke tresări, dar imediat spuse binevoitor :

— Tinere, îți voi face un mic cadou. Nu e bine ca un fumător să nu aibă chibrit. Băgă mina în buzunar și îi dădu discret lui Weiss o legătură mică de chei.

— Vă mulțumesc — spuse Johann — sunteți foarte amabil.

Deschizând geamantanul, Weiss privea pe furis cum vameșul căuta distrat printre lucruri. Acesta îl întrebă dacă duce ceva nepermis, iar Weiss dădu negativ din cap. Vameșul trecu la alt pasager, spunându-i lui Johann :

— Puteți să vă luați geamantanul.

După controlul vamal, pasagerii trecură pe un alt peron, unde îi aștepta o garnitură cu vagoane germane. Grănicerii înapoiau călătorilor actele ce le fuseseră luate pentru control. Când ajunse la Papke, ofițerul de grăniceri îl rugă politicos să îl însoțească în clădirea gării pentru lămurirea unor neclarități din actele lui, făcute, probabil, cu ocazia completării lor. Papke îl urmă supus. Apăru și Bruno însoțit, de asemenea, de un grănicer. El se certa cu însuflețire, încercând să ia din mâinile grănicerului sacul său de voiaj. Când Bruno ajunse în dreptul lui Papke, exclamă patetic :

— Acesta e un abuz, voi protesta !

Apoi îi zîmbi lui Papke, rugându-l :

— Sper că veți confirma organelor locale că sint un om loial și că lucrurile interzise găsite la mine le am din greșeală, neștiind ce este și ce nu este voie să luăm.

Peste puțin timp, Papke apăru cu o față speriată. În mână ținea valijoara de piele. Trenul cu repatriați intră în

zona de frontieră și se opri. Grănicerii făcură o ultimă verificare exterioară a garniturii, după care trenul se puse încet în mișcare. Puțin după plecare, Johann se adresă cu mândrie tovarășilor săi de călătorie :

— Domnilor, îndrăznesc să vă felicit ! Se pare că sintem deja pe pământul Reichului.

Se ridică brusc și luă poziția de drepti. Fața lui ardea de încintare și devotament. În tăcerea generală, Weiss scoase din buzunar o insignă cu zvastica și și-o prinse de haină.

Trenul opri din nou. Pe culoare apărură soldați germani cu căști și cu automate pe piept. Fețele lor erau nemișcate, gesturile bruste, automate. Veni și un ofițer. Pasagerii se ridicară ca la comandă, ofițerul ridică un deget și spuse încet :

— Liniște, ordine, actele !

Luând cu dispreț actele, le dădu peste umăr unui soldat, iar acesta unui om în civil care se uita cu atenție la fotografii, comparându-le cu posesorii actelor. După ce controlul se termină, ofițerul ordonă :

— Ordine, să fie liniște, să nu mișcați !

El plecă, dar soldații rămași lângă uși îi priveau pe pasageri de parcă nici nu îi vedeau. Ofițerul se întoarse însoțit de omul în civil și începu să împartă actele. Weiss luă poziția de drepti, privind cu admirație în ochii ofițerului. Acesta zîmbi disprețuitor.

— Stai jos !

Dar Weiss, de parcă nu ar fi auzit, continuă să stea drepti.

— Nu ești încă soldat, stai jos ! — repetă ofițerul.

Weiss se încordă și răspunse tare :

— Patria nu îmi va refuza cinstea de a mă primi în rândurile glorioasei sale armate !

Ofițerul îl bătu cu bunăvoință pe umăr, iar omul în civil însemnă ceva într-un carnetel. Când ofițerul plecă în alt vagon, tovarășii de călătorie îl felicitară zgomotos pe Weiss.

Trenul mergea pe meleagurile Poloniei, care acum deveniseră teritoriul celui de-al III-lea Reich, prada lui de război. Liniștindu-se puțin, Weiss hotărî să-l viziteze pe Henrich Swartzkopf, ce călătorea în vagonul de clasa I. Înainte de plecare, nu vorbiseră.

Străbătînd întreaga garnitură, Weiss ciocăni discret în ușa compartimentului lui Henrich. Acesta îi zîmbi reținut, îl prezentă unei doamne în vîrstă, îl servi cu cafea din termos și îl întrebă :

— Ei, cum ai călătorit?

Fără să aștepte răspunsul, se adresează respectuos tovarăsei sale de compartiment:

— Dacă doamna baroană dorește un șofer bun... — și îl arată din ochi pe Weiss — tatăl meu a fost mulțumit de el. Aceasta se adresează oftând către Henrich:

— Din păcate e tânăr și îl vor lua în armată. Eu nu am relații atât de mari ca să scap un om de armată.

— Dar feldmaresalul? — îi aminti Henrich.

Baroana răspunde cu demnitate:

— Am rude printre familiile aristocratice ale Germaniei, dar nu cunosc relațiile lor cu fűhrerul.

— Credeți-mă — răspunde Henrich — fűhrerul se bazează pe aristocrația Germaniei.

— Da, am citit despre asta — fu de acord baroana. Dar cel mai mult îi simpatizează pe industriași.

— Asta nu are nici o importanță — observă Henrich.

— Atunci de ce a numit el partidul său național-socialist? Nu era mai bine să se fi limitat la formula unității naționale? Socialist sună alarmant.

Weiss intervine delicat:

— Îndrăznesc să vă asigur, doamnă baroană, că fűhrerul nostru a procedat cu comuniștii mai hotărît decît kaiserul.

Baroana, privind neîncrezătoare la Weiss, spuse:

— V-aș angaja ca șofer, numai dacă ați promite că nu vă veți ocupa de politică.

— Vă rog să îl iertați — îi luă apărarea Henrich Swartzkopf.

Apoi, dîndu-i să înțeleagă lui Weiss că prezența sa aici nu era necesară, îi promise:

— O să ne mai vedem.

Salutînd-o respectuos pe baroană, Johann ieși pe culoar, căută compartimentul lui Papke și intră fără să bată la ușă. Papke era singur. Weiss îl întrebă:

— Să vă aduc geamantanul?

— Da, desigur. Nu au descoperit nimic?

— Nimic.

— Pe mine m-au scotocit zdravăn — se plînsese Papke.

— Aveați ceva de preț?

— A, asta credeai tu? Eram convins că ei au un miros special pentru ascunzătorii secrete. Totuși, i-am păcălit. Cetățeanul acela cu pălărie tiroleză s-a dovedit un adevărat prieten. Înainte de a începe ei să mă percheziționeze, l-am rugat

să-mi țină biblia mea de buzunar. L-am spus că nu vreau ca miinile ateilor să atingă cartea sfîntă. Cartea asta este pentru mine mai prețioasă ca orice. Și, scoțînd o cărțuie mică îmbrăcată în piele, o mîngîie cu gingășie.

— În cazul acesta — declară Weiss — ați procedat riscant lăsînd-o unei persoane necunoscute.

— Just — fu de acord Papke — dar ce era să fac, nu aveam altă soluție. Oricum, îi mulțumesc pentru serviciu.

— Vă aduc imediat geamantanul.

— Iați-l pe al tău!

— Sper că totul e în regulă? — întrebă Weiss.

— De ce, ai ceva în el?

— Am — zise Weiss zîmbind — doar cîteva suveniruri pentru viitorii mei prieteni.

Se vedea că pe Papke l-a surprins întrebarea lui Weiss și acesta înțelese că nu i-a cercetat geamantanul. „Deci — gîndi el — nu i-am trezit nici un fel de bănuială” și acesta era lucrul cel mai plăcut pentru Johann.

Întorcîndu-se la el în compartiment, se așează comod și se prefăcu că doarme. Se gîndea la Bruno. Ce păcat că l-a condus doar pînă la graniță. Cu un astfel de om poți să te simți liniștit chiar acolo, în inima Germaniei fasciste. Weiss nu avea de unde să știe că Bruno cîndva trăise destui ani în această țară. Cîțiva activiști de frunte ai celui de-al III-lea Reich îl cunoșteau foarte bine pe celebrul antrenor Bruno Motze care îi învățase arta călăriei, dar nu știau că arta de a călări el o învățase în anii războiului civil în Armata întîi de cavalerie. Motze se ocupa și de vînzarea cailor de călărie, avînd astfel posibilitatea să cunoască ofițerii de stat-major, să le asculte discuțiile. A părăsit Germania prin 1930 din mai multe motive, deși nu a fost în primejdie de a fi desconspirat.

Bruno a făcut ceea ce știa și putea să facă: l-a ajutat pe tovarășul său mai tînăr să efectueze primii pași spre necunoscut.

Și Weiss simți din nou că nu este singur. Acest simțămînt îl liniști, îl eliberă din încordarea nervoasă îndelungată în care fusese. De asemenea, era plăcut în aceste clipe de odihnă sufletească să te lauzi puțin că ai început să te obișnuiești cu noua ta identitate și că treptat dispărea nevoia să te gîndești mereu cum ar trebui să procedeze, într-o situație sau alta, Johann Weiss. El, Weiss, creat de tine, conduce toate mișcările, toate gîndurile tale.

Dar imediat Johann își aminti de cuvintele profesorului său: „Lucrul cel mai grav este să te obișnuiești cu pericolul”.

Profesorul subliniase gros cu un creion albastru în buletinele informative expunerile cazurilor când agenți cu multă experiență au căzut din cauză că în unele momente, în care se credeau în deplină siguranță, și-au permis puțină relaxare. Analiza amănunțit și cu răbdare fiecare greșeală. Operațiile reușite, executate cu măiestrie, oricât de celebre ar fi fost, le comenta într-un fel ciudat.

„Acesta e un caz celebru — spunea profesorul cu părere de rău. A intrat în anale... Acțiunea e nerepetabilă. În munca noastră inventivitatea e tot așa de obligatorie pe cât este de necesară. A repeta ceva ce s-a făcut, înseamnă să comiți o greșeală. Învățați să lucrați cu imaginație, dar nu abuzați de ea! Adevărul înseamnă realitatea. Comparați cu ea fiecare gând, fiecare faptă a voastră! Ea este școala cea mai bună, profesorul cel mai bun. Ea vă dă principalele indicații cum să procedați. A te îndepărta de realitate, înseamnă a părăsi drumul cel bun, ate apropiu de cădere”.

Amintindu-și lecțiile profesorului, Weiss îi zimbi recunoscător în sinea lui; îi zimbi acelui om în vîrstă ce își închinase viața unei profesii despre care nu se scrie.

Oamenilor ca el nu li se acordă titluri academice, lucrările lor se tipăresc doar în zeci de exemplare și se păstrează nu în biblioteci, ci în seifuri de oțel.

Răbdarea, stăpînirea de sine, capacitatea de organizare, disciplina, consecvența în atingerea scopului, aceste devize repetate de multe ori îi păreau înainte lui Johann simple dogme pedagogice. Dar ce greu este să le aplici atunci cînd în fața ta apare pe neașteptate o dilemă și trebuie să hotărăști dacă ceea ce ți-a apărut în drum este ceva important sau un lucru pe lingă care trebuie să treci fără să te oprești.

Ce era, de exemplu, Papke în drumul lui? Ceva important sau ceva secundar?

Dacă se va strădui și în viitor să-i fie folositor lui Papke, să-i cîștige și mai mult încrederea, poate acesta îl va ajuta să intre în Gestapo. Să devii colaboratorul Gestapoului, era oare puțin lucru?

Să dea dovadă de inițiativă, să riște. Ce? Pe sine? Dar astfel va supuna riscului misiunea sa, al cărei scop final îi era necunoscut. Să întrebe Centrul? Nu, nu putea pentru că nu avea aprobare și nu o va avea mult timp. Deci, va

trebui să aștepte să se acomodeze cu noua lui viață, să fie doar Johann Weiss, un om practic, prevăzător, care și-a părăsit slujba sa bine plătită la domnul Kuntz din Riga, în speranța că va avea un atelier de reparații auto propriu.

Trenul sosi în Varșovia noaptea, iar spre dimineață ajunse la Lodz, socotit acum oraș german. De funcționarii Punctului central de repatriere depindea soarta repatriiților. Unii erau repartizați la ferme, alții în fabricile din zonele industriale ale Germaniei. Aici, reprezentanții serviciilor secrete fasciste își așteptau agenții de genul lui Papke și recrutau oameni noi, dintre cei ce le puteau fi de folos.

Weiss, pregătindu-se pentru vizita la Punctul central de repatriere, repeta mecanic în gând: „Kirschi Karl, locțiitor al șefului Serviciului de repatriere din Direcția Centrală a Securității Reichului. La Lodz, conduce repatrierea nemților din țările baltice și din alte țări. Are 36 de ani, e înalt și slab. Zandenverg, în vîrstă de 38 ani, șeful Serviciului de repatriere, locuiește permanent la Berlin și la Lodz vine rar. Reder Rolf, de statură mijlocie, 35 ani, blond, față rotundă, colaborator al S.D.-ului pentru verificarea nemților ce se repatriază în Germania”.

Presupunînd că interogatoriul ar putea deveni periculos, Johann se strădui să-și odihnească mintea și nervii. Și din nou își aminti de profesorul său care susținea că și dimineața cînd te speli pe dinți trebuie să te gîndești la ceva. Profesorul nu folosea cuvinte ca „faptă de eroism”, „curaj” etc. Le înlocuise cu altele ca „muncă”, „imaginație” etc. Pentru cea mai mare laudă folosea cuvîntul „înțelept”.

Doctorul Reder Rolf stătea tolănit în fotoliu, cu tunica sa neagră desfăcută. Cercetîndu-și cu atenție unghiile lăcuite, întrebă fără să se uite la Weiss:

— Ce ne spunei?

— Am venit pentru a-mi da viața cauzei fîhrerului meu. Reder ridică mîna fără plăcere:

— Heil!

Apoi îi întinse cîteva formulare de anchetă, ordonînd:

— Treci în camera cealaltă și completează-le!

Weiss se ridică și se îndreptă spre ușă. Deodată simți în ceafă privirea fixă, ascuțită a lui Reder. Tare ar fi vrut să se întoarcă pentru a se opune acelei priviri. Știa că Hitler

credea în forța hipnotică a privirii sale și că și colaboratorii săi încercau să se convingă că au și ei putere asemănătoare, dar se stăpini și ieși încet, închizând atent ușa.

Formularele conțineau întrebări la care el răspunsese de multe ori la școală: prin ce dovedește originea sa germană; cauzele repatrierii etc. Toate astea le avea pregătite de mult. Acum se străduia doar să completeze formularele în timpul ce i-ar fi fost necesar unui om care nu ar fi avut răspunsurile gata pregătite. După ce dădu formularele unui funcționar, Weiss rămase să aștepte. Trecu destul de mult timp pînă îl chemară. Johann fu surprins de întrebarea lui Reder:

— Tot mai ești aici?

— Domnule sturmbahnführer — răspunse Weiss — aș fi foarte fericit dacă mi-ați acorda cîteva minute.

Reder se încruntă și-l privi bănuitor.

— Aș vrea să vă cer un sfat — explică scurt Weiss. Despre înalta dumneavoastră situație în Reich mi-a vorbit domnul kreisleiter Funk, la care am lucrat ca șofer.

Reder zîmbi nemulțumit. Johann continuă cu modestie:

— După cum vă este cunoscut din formularele completate...

— Da, în ele totul e în ordine — spuse neglijent Reder.

— Domnul Funk a fost mulțumit de mine. Dar eu sînt burlac și domnul Funk mi-a spus că nu e bine să fiu burlac la vîrsta mea. Mă va împiedica oare acest lucru să-mi găsesc aici un post bun?

Reder se lăsă pe spate, rizînd în hohote.

— Dar prostănac mai ești — spuse el înecîndu-se de ris.

Și cum în birou intră un funcționar, Reder îl arătă pe Weiss:

— Mă roagă să-i găsesc o logodnică ca să înceapă imediat să fabrice soldați pentru führer, dar vrea să scape de armată.

Weiss ieși afară cu o figură vinovată și speriată. Peste cîteva minute, funcționarul îi înmînă actele spunîndu-i:

— Nu ești prea deștept, dar asta nu-i nici o nenorocire dacă știi să conduci bine mașina. E de ajuns o recomandare bună și poate te angajăm la garajul nostru. Numele meu este Schultz.

— Am înțeles, domnule Schultz. Vă sînt recunoscător. Întorcîndu-se la cămin, Weiss află cu bucurie că are un bilet de la Henrich. După verificare, repatrierii puteau ieși în oraș. Weiss porni să caute adresa indicată în bilet.

Henrich ocupa un apartament la cel mai bun hotel. Nu era singur. Willy Swartzkopf venise să-și întîmpine nepotul, pentru a-l lua cu el la Berlin.

Henrich îl prezintă pe Weiss unchiului său. Acesta, fără să-i întindă mina, dădu din cap. Era tuns ca și Hitler, iar deasupra buzei avea o mustăcioară, de asemenea, ca a lui Hitler.

Henrich îi spuse lui Weiss că va pleca la Berlin și că, probabil, nu se vor mai vedea. Apoi adăugă protector:

— Avînd în vedere serviciile făcute de tine tatălui meu... Dacă ai nevoie de ceva... — și privi întrebător la unchiul său.

— Da — spuse acesta — poți să-i dai bani.

Pe Johann îl durea ușurința cu care Henrich se despărțea de el. Înțelese că s-au prăbușit toate speranțele pe care le pusese în prietenia sa cu Henrich. Prefăcîndu-se totuși fericit și recunoscător, răspunse:

— Vă sînt foarte recunoscător, domnule Swartzkopf, și dumneavoastră, domnule sturmbahnführer. Dar, dacă sînteți așa de bun, am o mică rugăminte. Am posibilitatea să mă angajez la un garaj și cuvîntul dumneavoastră poate fi hotărîtor pentru viitoarea mea carieră...

Willy Swartzkopf ridică din sprincene:

— Vrei să lucrezi ca șofer?

Weiss aprobă respectuos. Willy Swartzkopf ridică receptorul și formă numărul.

— Vorbește sturmbahnführerul Swartzkopf.

Îl privi întrebător pe Henrich:

— Cum îl cheamă? Johann Weiss. Va lucra la voi ca șofer. Da... Nu. Numai ca șofer.

Închise telefonul și se uită la ceas. Weiss înțelese. Mulțumi unchiului și nepotului. La ușa, Henrich îi dădu un plic cu bani și îi ură succes.

Și iată, se termina cu Henrich, cu toate planurile legate de el. A fost el oare vinovat cu ceva? Nu a apreciat bine calitățile sufletești ale lui Henrich? Nu a apreciat influența lui Funk și a lui Willy Swartzkopf asupra tinărului? Weiss înțelese că a făcut o greșală în muncă, care va influența mersul întregii operații, înțelese că această greșală va lăsa urme în sufletul său. Henrich îi plăcuse pentru sinceritatea și încrederea sa în oameni.

A doua zi dimineață, Weiss se duse la Punctul central de repatriere.

Schultz îl întâmpină rîzînd aprobator :

— Nu ești chiar așa prost cum a crezut domnul Reder

— spuse el. Deci, îl cunoști pe Willy Swartzkopf?

— Nu — îl contrazise Weiss — de unde să cunosc eu o asemenea personalitate? Am lucrat ca șofer la fratele său, Rudolf Swartzkopf, și fiul acestuia m-a recomandat domnului Willy Swartzkopf.

— Bine — spuse Schultz. Voi ordona să te primească la garajul nostru. Sper că vei ține minte că imi ești îndatorat?

— Sînt la dispoziția dumneavoastră.

În aceeași zi, Weiss a fost angajat la un garaj militar.

A primit o cameră în apartamentul doamnei Dittmar. Prețul era destul de convenabil. Probabil gazdei i-a plăcut sinceritatea cu care a acceptat condițiile ei.

— Nici o femeie!

Johann răspunse intimidat :

— Sînt tînăr, doamnă, și nu intenționez să mă însor.

— Îți vei deretica singur camera!

— Doamnă, răposata mea mătușă îmi încredința toate treburile casei.

— De ce mătușă?

— Sînt orfan, doamnă.

— O! Bietul băiat — spuse cu compătimire doamna Dittmar.

Johann înțelese imediat că gazda sa este o femeie blindă, bună la suflet, gata să îngrijească de el ca o mamă iubitoare. Doamna Dittmar ducea dorul fiului ei care, terminînd universitatea, devenise funcționarul unei organizații fasciste pentru tineret. Nici Bruno cu experiența sa bogată nu i-ar fi putut găsi o gazdă mai bună.

A doua zi, cînd s-a prezentat la garaj pentru prima sa zi de muncă, Weiss a fost întâmpinat fără prietenie de noii săi colegi. Curînd, Papke, în uniformă S.S., a venit la șeful garajului, caporalul Keller, și, deși acesta primise deja ordin de la Schultz să-l angajeze pe Weiss, îi ordonă la rîndul său același lucru.

Șoferii, mecanicii, strungarii se fereau de Johann, purtîndu-se față de el cu politețea care, după părerea lor, trebuia arătată colaboratorilor Gestapoului. Lui Weiss îi conținea această izolare a sa ce îl ferea de întrebări și prietenii inutile.

Primi o mașină *Tatra* nouă-nouă, adaptată la nevoile armatei, și se apucă să o curețe atent. La școală învățase toate mărcile de mașini ce se fabricau în Germania, dar atunci nimeni nu bănuia că Germania va ocupa Cehoslovacia și că va trebui să lucreze pe o astfel de mașină.

La început Weiss făcea drumuri doar în raza orașului. Transporta funcționarii mai mărunți ai Punctului central de repatriere care însă, probabil, fuseseră preveniți de caporalul Keller să nu vorbească față de el.

Cînd primi primul salariu, Weiss îi invită la restaurant pe Keller și pe Karl Zimmermann, șoferul unei mașini blindate care se bucura de o poziție privilegiată în garaj. Nimeni nu avea voie să se apropie de mașina lui Zimmermann, el singur avînd grijă de ea.

La restaurant, Johann propuse invitaților săi să comande fiecare ceea ce dorește. Comandară toți bere cu *schnaps*. Johann știa că oricît de beți vor fi, nu va afla nimic de la ei, dar i-a invitat pentru că obiceiul era ca la primul salariu să-ți inviți colegii la restaurant.

5

Odată, mergînd întîmplător prin oras, Johann o întîlni pe baroana care călătorise cu Henrich în tren. Aceasta era într-o caleașcă și venea de la conacul pe care îl primise în schimbul moșiei sale din Letonia. Aflînd că acum Weiss este șofer militar, baroana se purtă cu multă simpatie față de el și îl invită să treacă într-o zi pe la conac, promîndu-i o masă bună.

La garaj, cu timpul, munca îl apropie pe Weiss de ceilalți colegi ai săi. Se impuse prin felul său de a rezolva, fără multă vorbă, multe probleme complicate din punct de vedere tehnic. Împreună cu cîțiva muncitori, repară o stație electrică mobilă, montată pe un camion puternic, ceea ce îi atrase pe lingă lauda inginerului și o primă în bani. Johann își invită iar colegii la restaurant.

Între timp, Johann se convinsese că destul de des șefii mari ordonau subalternilor să le îndeplinească multe sarcini importante. De aceea, puteau fi întîlniți oameni care, deși ocupau funcții mărunte, îndeplineau sarcini foarte importante. Acești oameni pregăteau referate, informări, de-

nunțuri. De obicei, erau oameni cu o pregătire superioară gata să îndeplinească orice sarcină în spatele frontului, fiind fericiți că nu sînt trimiși pe front.

De astfel de oameni ar fi dorit Weiss să se apropie, dar deocamdată nu știa cum.

În Polonia ocupată, ofițerii germani, plini de conștiința puterii lor, se străduiau să își aranjeze o viață cît mai confortabilă. Cu cît un ofițer ocupa o funcție mai mare, cu atît avea mai mulți servitori. Ofițerii superiori îi prețuiau mai puțin pe ofițerii inferiori decît pe bucătari și lachei, care formau o adevărată castă, de obicei bine informată despre treburile stăpînilor lor. Și în acest mediu ar fi dorit Weiss să pătrundă.

Aproape toate serile Johann le petrecea acasă în compania gazdei sale, doamna Dittmar. Discuțiile cu ea îi îmbogățeau cunoștințele despre modul de viață al nemților de aici și chiar doamna Dittmar îl ajuta să pătrundă în mediul în care se străduia să ajungă.

Odată, într-o duminică, Johann o întîlni în fața bisericii pe doamna Dittmar, care era împreună cu o altă doamnă. Doamna Dittmar îl prezentă prietenei sale spunînd că aceasta lucrează ca administratoare la colonelul von Saltz.

Johann o conduse mai întîi acasă pe doamna Dittmar, iar apoi pe doamna Maria Bücher în centrul orașului, la locuința colonelului von Saltz. Pe drum, Weiss îi povesti că aici trăiește mai mult singur, nu are prieteni, iar colegii lui de serviciu sînt oameni lipsiți de educație. Îi spuse că este un mecanic foarte bun și că ar putea cîștiga bine dacă ar deschide un atelier de reparații auto.

Doamna Bücher îl întrebă :

— Aveți bani să cumpărați un astfel de atelier ?

— Nu, dar am cap — se lăudă Weiss.

— O, dar asta, din păcate, e prea puțin — observă doamna Bücher.

Cînd ajunseră în fața casei, îl invită la o cafea. Trăindu-l cu cafea, doamna Bücher îi spuse că fata ei a terminat gimnaziul și lucrează ca traducătoare la colonelul von Saltz. Colonelul ocupă o funcție importantă în Abwehr și călătorește foarte mult, așa că fata are destul timp liber, pe care l-ar putea petrece cu un tînăr serios, dar

sub supravegherea mamei sale. Doamna Bücher îi promise că îl va anunța prin doamna Dittmar cînd poate să o viziteze iar.

6

Într-o zi, la garaj, Wogt, șeful furierilor comandamentului unităților de transporturi, îi ordonă lui Weiss să găsească un specialist în repararea mașinilor de scris și acesta își oferă serviciile. Nu numai că repară și curăță mașina de scris a lui Wogt, dar îl și uimi pe acesta cu repeziciunea cu care știa să bață la mașină. Așa că, Wogt hotărî să scape de o parte din lucrările sale, folosindu-l pe Weiss. Îi ordonă să vină seara la cancelarie și îl preveni că despre acest lucru nu trebuie să știe nimeni.

Seara, Wogt, așezat comod pe o canapea, îi dictă lui Weiss listele cu soldații plecați din unitățile de transport din țară în cele de pe front.

Bătînd la mașină, Johann memoră datele cele mai importante ; l-au ajutat mult antrenamentele făcute pentru ca în mod automat, de la prima lectură, să țină minte pe dinafară aproape zece pagini.

Noaptea, Weiss cifră datele obținute, ascunse materialul cifrat și se culcă mulțumit ; munca lui începuse bine.

Johann nu îl mai văzuse de mult timp pe Papke. Într-o zi, se trezi cu acesta la garaj. Zîmbînd timid, Papke îi spuse că îi era dor de concetățenii săi din Riga și îl invită să petreacă seara împreună.

În toate serile Weiss era ocupat la cancelarie ; Wogt îl exploata din plin. Oare nu va crește încrederea lui Wogt în el, dacă Papke va ordona să îl lase liber o seară ?

Mergînd pe stradă alături de Papke, Weiss îl întrebă :

— Cum o duceți, domnule Papke ? Sper că totul e în regulă ?

Papke zîmbi misterios și îi spuse :

— Cînd sîntem singuri, poți să-mi spui Oscar. Am avut trei prieteni care îmi spuneau așa.

— Vă mulțumesc !

— Unul dintre ei a devenit sturmbahnführer și acum nu îmi mai zice Oscar și nici eu nu am curaj să îi mai zic Paul. Al doilea a nimerit într-o unitate disciplinară și dacă m-aș întîlni cu el, nu i-aș permite eu să îmi zică așa.

— Dar al treilea?

— L-am prevenit să nu vorbească prostii față de mine, dar nu m-a ascultat. Mi-am făcut datoria.

— E clar. Dar dacă eu voi vorbi prostii față de dumneavoastră?

Papke căzu pe gânduri, apoi îi răspunse oftând:

— La urma urmei, pot trăi și fără să-mi spună cineva Oscar, deși tare mult aș vrea să am un prieten care să îmi spună așa.

Privind atent la Papke, Weiss observă pe fața lui o expresie nouă, de tristețe și de deznădejde.

Papke spuse că nu ar vrea să meargă în vreo berărie pentru soldați, iar în cazinoul pentru ofițeri nu are voie Weiss să intre. Weiss îl invită la el acasă.

În cameră la Johann, Papke scoase din buzunar o sticlă cu *schnaps* și, punând-o pe masă, spuse că aici nu este apreciat cum merită.

— Dar dumneavoastră sunteți pentru mine un model de nazist devotat ideilor noastre.

— Oscar, spune-mi așa, te rog! Îmi face plăcere când mi se spune așa. Apoi recunosc sincer: În Letonia, mă simțeam mai bine. Aici fiecare pas îl fac cu greu, umblu ca pe gheață. La Riga, știam nu numai ce are fiecare neamț în cap, ci și în farfurie, pe când aici... Polonezii sînt un popor ticălos. Dar, nu te teme, o să arăt eu ce pot. Sper să lucrez cu evreii. Cu ei e mai ușor. În curînd, va începe o mare operație. Din respect față de vechimea mea în partid, mi-au promis că voi face parte dintr-un grup... Dar... și Papke ridică degetul amenințător.

— Fiți liniștit — spuse Weiss făcînd un gest ca și cum și-ar tăia limba.

— Dar tu cum o duci?

— Acum lucrez pe un camion.

— Transportați trofee?

— Da.

— Și nu mai pică cite ceva?

— Sînt un om cîstit. Dragă Oscar — atacă timid Weiss — dacă grupul vostru are nevoie de un șofer bun, sînt la dispoziția ta.

— Vrei să te învîrtești? — clipi înțelegător Papke. Deși li se va ordona evreilor să vină la punctul de adunare doar cu bagaje de mină, în mod sigur nu vor lua cu ei doar cîrpe.

— E clar, dar eu am alt scop. Pur și simplu situația mea la garaj se va îmbunătăți dacă voi fi luat într-o misiune specială. Poate trec să lucrez pe un autoturism. E mai ușor, deoarece ai numai un singur șef.

— Bine — promise Papke întinzîndu-i mîna.

Weiss i-o strînse recunoscător.

Papke se chercheli bine în seara aceea și Johann îl convînse să doarmă la el.

7

Către începutul iernii, în Lodz s-au înmulțit patrurile poliției militare. Au apărut o sumedenie de puncte de control. Dacă mai înainte unitățile militare erau formate din oameni în vîrstă, mobilizați de curînd, acum oricine putea observa nu numai întinerirea garnizoanei, ci și faptul că în Polonia au sosit unități care străbătuseră victorioase Danemarca, Norvegia, Franța, unități ce nimiciseră corpul expediționar britanic. Asta se putea observa după insigne, medaliile și ordinele purtate de soldați. După petlițe se putea observa că predominau unitățile motorizate, de tancuri și de aviație.

Toate acestea l-au determinat pe Johann să tragă concluzia că pe teritoriul Poloniei se concentrează o mare grupare de trupe de atac.

Unitățile de tancuri se deplasau noaptea pe drumuri pe care accesul altor autovehicule era interzis. Deasupra lor zburau avioane de transport cu patru motoare care prin zgomotul lor acopereau pe cel făcut de tancuri. În multe zone a fost declarată, chipurile, carantină și unitățile S.S. nu lăsau pe nimeni să pătrundă în ele fără permise a căror formă se schimba la fiecare trei zile. Gradele inferioare din poliția militară și agenții Gestapoului controlau documentele trecătorilor chiar dacă aceștia erau ofițeri superiori. Numerele tuturor autovehiculelor au fost schimbate cu altele noi.

Reorganizarea Punctului central pentru repatriere a alarmat tot personalul garajului. Mulți au fost trimiși în unități combatante, ceea ce putea să se întîmple și cu Weiss.

Pe Papke nu se mai putea conta. Acesta, fiind numit într-o grupă specială ce primea eșaloanele cu evrei din celelalte țări europene ocupate, a greșit de la bun început.

El a crezut că dacă evreii erau trimiși în lagăre de concentrare, trebuia să îi facă să simtă de la început ce soartă îi aștepta. Nu a observat cât de politicos se purtau ceilalți gestapoviști. A fost scos din grupa specială și acum nu mai purta uniforma Gestapoului, ci una obișnuită de subofiter. Toată ziua cutreiera berăriile căutând să lege prietenie cu diverși soldați. Papke era atît de supărat încît, uitînd de orice prudență, îi spuse lui Weiss :

— Da, sînt un om dur, dar drept. Cînd oamenii sînt condamnați la moarte, nu pot să mă prefac că îi duc într-o stațiune de odihnă.

Adăugă supărat :

— Prietenul tău Zimmermann transportă în lagăre cutii cu un conținut grozav.

— Cu ce anume ? — întrebă Weiss indiferent.

— Gazul *Ciclon B*, un mijloc elegant pentru distrugerea sobolanilor, gîndacilor și a oamenilor — răspunse Papke.

Weiss observă prudent :

— Degeaba mi-ai spus chestia asta.

— De ce, nu ești tu prietenul meu ?

— Oricum, nu trebuia să-mi spui. Mi-ai spus că cu gazul *Ciclon B* vom omori pe cei din lagărele de concentrare. E adevărat ?

— Ce-i cu tine ? — întrebă Papke speriat. De ce zici așa ?

— Nu e bine — spuse Weiss cu reproș. Nu e bine să fii flecar.

Se despărți de Papke, deși acesta tot încerca să-i explice, să-l roage să uite ce a spus. Weiss îl părăsi fără milă, știînd că acesta va căuta să-l întâlnească cît mai curînd. Chiar dacă acum situația lui Papke nu îi permite să îl ajute să nu plece pe front, era totuși bine că depindea de Weiss. Nu trebuia însă să îl sperie prea tare, deoarece, speriat, acesta ar putea fie să îl denunțe cu ceva, fie să îl impuste. Lașii, de frică, sînt cîteodată foarte curajoși. Trebuia să îl supravegheze atent un timp pe Papke, poate va ieși ceva folositor. Dar va avea oare timp ?

Imediat ce s-a aranjat ca șofer, Johann a trimis la Lvov o vedere obișnuită în care scria : „Dragă Lizcben, sînt bucuros să te felicit cu ocazia zilei tale de naștere. Fie ca domnul să ocrotească familia voastră ! Al tău, Michel". Pe urmă a introdus într-un pîhărel cu apă capătul batistei sale

și, înmuind în apă un băț de chibrit ascuțit, încet, fără a zgîria hîrtia, a scris printre rîndurile vederii, folosind un cifru, că este gata să primească comunicări prin radio.

Intrucît doamna Dittmar suferea deseori de dureri de cap, l-a rugat pe Johann să țină la el în cameră aparatul de radio și să-i comunice în fiecare dimineață ce noutăți s-au transmis.

După o săptămînă de la trimiterea vederii, într-o seară, căutînd prin eter, Johann a prins semnalul adresat lui. De atunci, în mod sistematic, primea instrucțiuni de la *Centru*.

Perioada de aclimatizare a lui Weiss se putea compara cu perioada de practică a unui student care învață cu sîrguință. Se pot pierde luni de zile pentru studierea atentă a unei întreprinderi în vederea stabilirii capacității sale, dar analiza unei picături dintr-un carburant nou îți poate spune direcția cercetărilor științifice ce se fac într-o țară.

Pentru a aprecia însă just valoarea datelor, caracterul lor real, a deosebi întîmplătorul de constant, trebuie să ai liniștea rece a unei minți cu mare capacitate de analiză, o cultură multilaterală, să nu-ți supraapreciezi forțele, să fii capabil a reține esențialul, oricît de mic și neînsemnat ar părea la prima vedere.

Sistemul de păstrare a secretului militar elaborat în mod scrupulos de diferitele comandamente ale Wehrmachtului reprezenta sinteza experienței din timpul primului război mondial și funcționa multilateral.

La rîndul lor, marile puteri au împînzit din timp Germania cu o rețea de spionaj supercalificată, condusă de rezidenți celebri. Dacă totuși Reichul a reușit să ascundă multe lucruri de ochii lor vigilenți, aceasta se datora excepționalului sistem de apărare a secretului militar, precum și instruirii excelente a armatei, care știa să tacă, fiecare militar fiind convins că pentru orice greșală îl paște tribunalul militar.

Înfrîngerea fulgerătoare a armatelor europene și acea culme a strategiei germane — lovitură neașteptată pe toată linia — se datorau nu numai puterii mașinii de război germane, ci și capacității armatei de a păstra secretul asupra ordinelor primite și pregătirilor făcute în vederea îndeplinirii lor.

Fiecare victorie asupra unei armate europene insufla soldatului hitlerist conștiința superiorității rasei sale, credința

fanatică în capacitatea supranaturală a lui Hitler de a hotărî soarta popoarelor, de a schimba după bunul său plac cursul istoriei.

Toate încercările lui Weiss de a purta discuții cu gradele inferioare din armată s-au soldat cu eșecuri.

Șoferii garajului unde lucra, conform ordinului lui Keller, nu aveau voie să vorbească despre drumurile făcute și, în plus, toate mașinile, cu excepția mașinii blindate a lui Zimmermann, nu ieșeau afară din oraș. Zimmermann nu vorbea niciodată despre munca sa și tot ce putuse afla Weiss, studiind kilometrajul, era că mașina lui parcurgea în fiecare zi aproape 300 km. Dar, oricât de tare ar fi fost acest blindaj, ce ascundea dislocarea unităților, Weiss era obligat să pătrundă prin el. Și a pătruns. Ca la orice mare descoperire, totul s-a rezolvat foarte simplu. Keller, care în ultima vreme îl neglija pe Weiss, îi ordonă să ducă și să ardă la un crematoriu din afara orașului hîrțile unor unități. Aceste transporturi i-au oferit lui Weiss ceea ce căuta. El cercetă cu atenție diferite fragmente din aceste hîrți, le analizează și ajunse la concluzia că în Polonia au sosit, din Germania și din diferite țări europene ocupate, comandamente ale unor mari unități. Cercetă această maculatură cu pasiunea arheologului care a dat peste o piesă rară. Din păcate, în scurt timp Weiss pierdu această sursă de informații, intrucît Keller nu l-a mai trimis cu hîrțile la crematoriu. Despre acest lucru Johann a comunicat Centrului la sfîrșitul unei scrisori cifrate în care arăta concluziile sale privind dislocarea unităților germane. Cu acuratețea ce îl caracteriza el a căutat să verifice informațiile sale prin observarea numerelor mașinilor marilor unități ce soseau în oraș.

Cînd Johann era singur în mașină, nu refuza niciodată pe militarii care îl rugau să îi ia cu el. Pe drum, pălăvrăgea cu ei în voie. Tanchiștilor le lăuda aviația, aviatorilor unitățile motorizate. Din aceste discuții scurte, Johann culegea informații prețioase.

Odată, în timpul unei razii, circulînd cu mașina prin oraș, Johann observă un tînăr alb la față, ce stătea rezemat de o poartă. Era îngrijorat și ținea mina dreaptă în buzunar.

Weiss opri mașina, scoase roata de rezervă, o dezumflă și, chemîndu-l pe tînăr, îi porunci să o umfle cu pompa. Acesta se supuse. Chiar atunci se apropie o patrulă. Weiss își prezentă documentele pentru control.

Șeful patrulei întrebă arătînd spre tînăr :

— El e cu tine ?

Weiss se feri să dea un răspuns direct, spunînd :

— Colonelul așteaptă mașina și o să întîrzie.

Patrula plecă.

Terminînd de umflat cauciucul, tînărul îl întrebă pe Weiss în germană :

— Pot să plec ?

— Poate vrei să te duc undeva drept răsplată pentru munca ta ?

Tînărul șovăi puțin, dar se urcă totuși lîngă Weiss. Un timp merse în tăcere. Apoi, tînărul nu mai rezistă și îl întrebă :

— De ce m-ai salvat ?

— Tu m-ai salvat pe mine — răspunse Weiss — mi-ai umflat roata.

— Ciudat neamț.

— De ce ?

— Pentru că m-ai salvat — repetă tînărul cu încăpățîinare. Eu sînt polonez.

— Văd.

— Ce, tu ești un neamț bun ?

— Ce înseamnă „bun” ?

— Dintre aceia — spuse tînărul ridicînd mina cu pumnul strîns.

Weiss dădu din umeri.

— Frontul roșu ! Nu cunoști ?

— Nu, răspunse Weiss.

— Atunci de ce naiba m-ai salvat ? — se supără polonezul.

— Unde ai văzut astfel de nemți ?

Fața tînărului se albi din nou :

— A, deci ești din Gestapo, da ? Te-ai prefăcut, da ? M-ai prins, da ? — și, grăbit, băgă mina în buzunarul drept.

Weiss, fără să se uite la el, îl sfătui :

— Nu te înfierbînta ! Numără pînă la zece și gîndește-te !

Mai departe merse în tăcere.

— Aici — spuse tînărul deschizînd ușa.

— Dar banii ?

— Ce bani ! ? — se miră tînărul.

— Pentru că te-am dus cu mașina.

Tînărul scoase din buzunar cîteva hîrți mototolite.

— N-or să-ți ajungă nici pentru un pachet de țigări.

— Nu-i nimic, dă-mi-i — spuse Weiss cu asprime. Credeai că te duc gratis?

Porni mașina lăsând în urmă figura uimită a tinărului.

Deși Weiss a procedat bine luându-i bani tinărului pentru drum, totuși faptul că l-a salvat era un lucru pe care nu avea dreptul să-l facă.

„Rău ai procedat, tovarășe Belov!”, se critică în gând Johann.

Peste câteva zile, când un soldat neamț beat începuse să bată pe stradă o femeie și aceasta se repezi la Weiss, cerându-i ajutor, Johann o dădu la o parte tăcând și trecu mai departe. După întâmplarea cu tinărul, își analiza tot mai critic comportarea, căutând să o perfecționeze. A înțeles că aici umanismul omului sovietic este tot atît de dăunător ca mila unui chirurg în timpul operației.

8

Doamna Dittmar, radiind de bucurie, îl anunță pe Johann că Maria Bücher își va serba duminică ziua de naștere și că l-a invitat și pe el.

— Iată o veste plăcută — se bucură Johann.

— Trebuie să te previn, Maria este o femeie inteligentă. Noi toți o respectăm mult. Sînt câteva lucruri pe care trebuie să le știi. Fata ei, Angelica, este o domnișoară foarte frumoasă. Acum ea lucrează la colonelul von Saltz ca traducătoare. Colonelul se poartă strict oficial cu ea, dar asta nu înseamnă că nu o simpatizează puțin.

Această relatare a doamnei Dittmar îl făcu pe Weiss să înțeleagă exact care era scopul invitării lui la petrecere. Se bucură că alegerea doamnei Bücher a căzut asupra sa. Deci, a reușit să-i facă o impresie bună.

La doamna Maria Bücher erau adunați cei mai buni prieteni ai ei. Oaspeții nu prea i-au acordat atenție, dar doamna Bücher l-a primit destul de politicoasă. Din discuții Weiss înțelese că unul din oaspeți, domnul Herbert, este expert prețuitor la depozitele cu bunuri confiscate de la populația din țările ocupate. El fixează valoarea lucrurilor ce urmează a fi vindute funcționarilor. Poate aprecia că un lucru valorează 100 de mărci, deși în realitate valorează 1000. Cei mai înalți funcționari caută să fie prieteni cu el, pentru că, dacă

el vrea, le repartizează lucruri de valoare. El trebuie totuși să raporteze reprezentantului personal al lui Himmler despre lucrurile deosebit de prețioase ce intră în depozite, care vor fi repartizate pentru fondurile Gestapoului.

Ascultînd cu atenție discuțiile oaspeților, Weiss își dădu repede seama că fiecare din ei repetă ideile stăpînilor lor. Nu află nimic deosebit despre manevrele clicii hitleriste și jocul ei cu Anglia, despre care *Centrul* cunoștea din alte izvoare demne de încredere.

La masă, Johann a fost așezat alături de Angelica. Fata, privindu-l cu indiferență, îl întrebă:

— Vă face plăcere să stați alături de mine?

— O, domnișoară, sînt încîntat! Cu ce pot să vă servesc?

— Turnați-mi puțin vin. Veniți de pe front?

Johann negă, clătînd din cap.

— Nu-i nimic, veți fi, promise ea cu fermitate. Dar aveți grijă, cei timizi și neîndemînatici mor în primul rînd. De astfel de oameni nu îmi pare rău. Nu îmi pare rău de cei ce nu vor sau nu știu să se bată.

— Toți sîntem muritori, domnișoară, dar sufletele noastre sînt nemuritoare.

— Noi aparținem aceleiași generații. Unora dintre părinții noștri înfrîngerea din războiul trecut le-a ucis sufletul, iar alții și-au pierdut viețile. Avem dreptul să îi răzbunăm.

— Sînteți membră a Uniunii Tinerelor Germane?

— Da — răspunse ea hotărît — dar nu îmi place să ascult discursuri la radio. Nu îmi plac vorbitorii care țipă. Noi avem dreptul să vorbim în șoaptă cu toată lumea și lumea trebuie să ne asculte.

— Iertați-mă, domnișoară, dar eu, ca viitor soldat, cred că comanda trebuie dată cu voce tare.

— Deci, și eu trebuie să strig? — zîmbi Angelica.

— Dacă vreți să îmi comandați.

Doamna Bücher se interesă cu voce tare:

— Despre ce discută tineretul?

Johann zîmbi și spuse tot cu voce tare:

— Permiteți-mi, doamnă, să ridic acest pahar în sănătatea fiicei dumneavoastră!

Oaspeții aplaudară.

— Domnule Weiss — continuă doamna Bücher — parcă spuneți că vreți să deschideți un atelier de reparații auto?

Johann înțelese că aceasta dorea să îl prezinte oaspeților ei ca pe un tânăr cu preocupări serioase. Începu însuflețit să le împărtășească planurile de viitor.

Cuvintele sale produsă însă asupra oaspeților o impresie contrară celei așteptate de el.

Da, a greșit, înțelese el continuând să vorbească. Sinceritatea pentru oamenii aceștia era un semn de prostie. Nimeni din cei de față nu încerca să atragă atenția asupra sa prin cugetări proprii. Da, a greșit. Deși nu o dată l-a prevenit instructorul lui să nu uite de autocontrol, și-a dat drumul la imaginație. Continuând să vorbească, Weiss căuta cu îngrijorare o ieșire din această situație periculoasă pentru el. Deodată zîmbi șăgalnic și întrebă :

— Cum vă plac aceste vise? În ceea ce mă privește, voi fi acolo unde îmi vor ordona interesele Reichului.

— Bravo! — spuse doamna Bücher. Ne-ați păcălit strașnic.

— Tânărul acesta știe să țină arma în mână — observă un domn.

La desert, Johann se trezi iar alături de Angelica, care îl întrebă :

— Aveți cumva și păreri personale?

Johann îi răspunse privind-o curajos în față :

— Mi se pare, domnișoară, că sinteți obișnuită ca în casa aceasta toți să împărtășească părerile dumneavoastră.

— Da, aveți dreptate. Nu îmi place nici chiar față de mine însămi să recunosc că am greșit.

— Bismark a spus : „Proștii susțin că învață din experiența lor proprie”. Eu prefer să învăț din experiența altora.

— Iată că sinteți și citit.

Weiss dădu din umeri :

— Cărțile sînt sfătuitoare bune, dar o mie de sfaturi nu pot înlocui o mie de mărci.

— Iată o concluzie sănătoasă. Vă place la noi?

— Aș putea spune că aici dumneavoastră îmi plăceți cel mai mult. Dar nu o voi spune.

— De ce?

— Probabil doamna Dittmar v-a vorbit despre mine, v-a rugat ceva pentru mine.

— Probabil.

— Dacă vă voi spune că îmi plăceți cel mai mult dintre cei de față, veți crede că vă linguesc.

Cînd oaspeții s-au ridicat de la masă și s-au răspîndit prin fotolii pentru a-și bea cafeaua, Angelica l-a dus pe Johann la bucătărie, unde îl servi cu o ceașcă mare de cafea.

Weiss începu să-i povestească despre slujba sa. Se plînsese că este învidiat pentru că nu e un simplu șofer, ci șofer mecanic. Din cauza acestei invidii acum l-au trecut să lucreze pe un camion. Mai bine să moară pe front cu cinste, decît să rămînă aici în mijlocul acestor oameni răi și invidioși.

Angelica îl asculta cu atenție și, după întrebările pe care i le punea, se vedea că Johann crescuse în ochii ei, altfel nu s-ar fi interesat atîta de unele amănunte din biografia lui. Răspunsurile lui Johann coincideau perfect cu formularele de anchetă pe care le completase pînă atunci.

Însărcinarea dată de *Centru* de a căuta cu orice preț să facă cunoștință cu colaboratori ai Abwehrului și de a deveni chiar el colaborator, Johann nu o putuse încă îndeplini. Mai mult, acum era amenințat să fie trimis pe front, ceea ce ar fi însemnat neîndeplinirea misiunii. Chiar dacă ar izbuti să fugă de pe front, ar fi căutat ca dezertor, devenind nefolositor muncii pentru care fusese trimis. Deci, toată pregătirea îndelungată și minuțioasă pe care o făcuse ar fi devenit inutilă, nădejile care se pusese în el ar fi fost zadarnice. Dar acum i se ivise o șansă.

Angelica îl întrebă dacă are prieteni.

Weiss răspunse trist :

— Am avut un prieten adevărat, Henrich Swartzkopf, dar acum se află la Berlin, la unchiul său, Willy Swartzkopf. Dacă Henrich ar fi cu mine, nu mi-ar fi așa de greu. Apropo, la garaj am fost angajat în urma recomandății lui Willy Swartzkopf.

— Ar putea să vă recomande din nou? — se interesă Angelica.

— Nu știu... probabil că da — răspunse Johann cu îndoială în glas. Vedeți, eu sînt un om mărunț. Dacă însă Henrich i-ar aminti despre mine, acesta nu l-ar refuza.

Oaspeții începuseră să plece cînd doamna Dittmar intră în bucătărie să îl caute pe Johann. Văzîndu-i discutînd prietenește, dînsa puse mîna pe umărul lui, spunînd :

— Astăzi, Johann, ai lăsat o impresie frumoasă tuturor. Continuă adresîndu-se Angelicăi :

— Tu știi că țin la acest tânăr aproape ca o mamă. Ajută-l, te rog, să se aranjeze undeva, tu doar ai posibilități mari.

— Voi încerca.

Angelica o sărută pe frunte pe doamna Dittmar, iar lui Weiss îi întinse o mână albă și subțire.

Peste câteva zile doamna Dittmar îi comunică bucuria lui Johann că, la rugămintea Angelicăi, colonelul von Saltz a vorbit cu Swartzkopfii la telefon și aceștia au dat referințe bune despre el. Actele lui se aflau acum la Abwehr și, dacă Gestapoul nu va fi împotriva, Weiss va fi angajat ca șofer la comandamentul Abwehrului. Va mai trece totuși ceva timp pînă Gestapoul își va da avizul.

Urmare a câtorva săptămîni de așteptare încordată. Johann își dădea foarte bine seama că își băgase capul sub securea Gestapoului și orice greșală mărunță existentă în actele lui sau vreo neatenție făcută de el aici însemna condamnarea la moarte, precedată de interogatorii amănunțite și de schingiuri. Despre toate acestea comunică Centrului.

Din fericire, totul se termină cu bine. În dimineața aceea, Johann sosise la garaj și își pregătea camionul pentru drum. Se apropie Keller mormăind furios:

— Ești un flăcău dibaci! Nu te-ai aranjat rău! — arată cu ochii spre un B.M.W. nou-nouț, de culoare cenușie. Probabil șeful tău e vreun funcționar din spatele frontului.

Dar Keller se înșela.

9

Maiorul Axel Steinglitz își începuse cariera de agent înaintea primului război mondial. Fiu de țaran nu prea bogat, se rușina de originea sa și de aceea se străduise să obțină un loc cît mai onorabil în corpul ofițeresc, atunci cînd profesia de spion nu era încă socotită ca onorabilă în ciuda respectului de care se bucura din partea reprezentanților Cartierului general.

Războiul și anii de după el au schimbat situația. Profesia de spion a fost înconjurată de florile romantice ale eroismului. Despre „cavalerii în negru” se scria mult, se creau chiar legende.

Steinglitz nu făcea parte dintre spionii cărora conducerea Reichului le permiseseră să-și facă reclamă.

El s-a comportat foarte bine, îndeplinind diferite misiuni secrete. Făcînd parte din Serviciul special, s-a văzut

nevoit să se despartă de uniformă pentru mulți ani. Acum, cînd Hitler își începuse marșul prin Europa, Steinglitz a îmbrăcat din nou uniforma, fiind avansat într-un grad și o funcție care îi dădeau o oarecare independență și îi deschideau perspective frumoase.

Canaris, șeful Abwehrului, îl cunoștea bine pe Steinglitz, îi cunoștea calitățile, dar și părțile slabe.

Slăbiciunea lui Steinglitz era aceea că dorea să urce cît mai sus, iar calitatea principală consta în faptul că pentru asta era gata de orice ticăloșie. Acest lucru era însoțit de o experiență uriașă și de priceperea de a ajunge la țel prin orice mijloace, mijloace a căror colecție bogată fusese experimentată de el asupra multor oameni dispăruți în împrejurări misterioase.

Devenind șoferul maiorului, Johann înțelese din primele zile că acest om cu ochii somnoroși, clipind des, care nu își permitea nici o mișcare în plus, reprezenta acum pentru el cea mai mare primejdie, dar și cea mai mare șansă.

Imitîndu-l pe Canaris, Steinglitz vorbea moale, încet, scurt, căutînd să respecte zicala preferată a șefului lui: „Omul va fi de părerea dumneavoastră numai dacă nu îl enervați. Numai atunci va putea fi inteligent”. Dar Steinglitz nu era în stare să-și impună punctul propriu de vedere asupra cuiva. Puterea convingerii sale era egală cu zero. Experiența lui ca spion îi confirmase că în timpul întregii istorii a Germaniei oamenii ca el au format o castă deosebită și, indiferent de schimbările politice ce au avut loc, asemenea cadre au rămas neatinse.

Misiunile primite Steinglitz le pregătea cu o scrupulozitate plină de pedanterie, folosind sisteme de planificare pe care le studiase în arhivele poliției judiciare. Metodele și mijloacele folosite în operații le împrumutase din practica celor mai vestiți criminali profesioniști.

Axel Steinglitz avea la activul său cîteva crime săvîrșite cu meșteșug, deși nu cunoscuse nici scopul acestora, nici identitatea victimelor lui. Dealtfel, nu îl interesau aceste aspecte. Ocupa atunci o funcție mică și își îndeplinea misiunile ordonate în mod disciplinat. Muncea ca să obțină și el o funcție care să îi permită să dea ordine altora.

Dar, în afară de Abwehr mai făceau spionaj internațional Gestapoul, Serviciul securității — așa-numitul S.D. — și agentura lui Ribbentrop.

Hitler lărgise concurența între ele, dar favoriza în mod deosebit Gestapoul.

Axel Steinglitz a primit odată de la Canaris misiunea de a pleca în Anglia și de a fura servieta cu documente a unui curier al Ministerului de Externe englez. Trebuia să acționeze când curierul părăsea mașina păzită pentru a intra în minister. Servieta îi era legată cu brățară metalică de brațul stâng.

Studiind situația în care trebuia să acționeze, Steinglitz observă că un om cu o figură ce-i părea cunoscută se ocupă cu același lucru. Cu un mic efort de memorie își aminti de unde îl cunoștea: îi văzuse fotografia în cartoteca Poliției judiciare secrete. Era Scherman, un călugăr ce se făcuse vestit prin cruzimea cu care își omorise ibovnica.

Steinglitz se simți profund jignit de neîncrederea șefului care îl trimisese pe prăpăditul acela în calitate de dublură a sa. Se duse la o bibliotecă publică și scoase dintr-o colecție veche de ziare pagina care relatea procesul lui Scherman și avea fotografia lui. Introduse într-un plic pagina însoțită de un bilet în care arăta unde se ascunde la Londra acest criminal german. Plicul îl trimise prin poștă la Scotland-Yard.

Misiunea și-o îndeplini.

În vestibulul Ministerului de Externe îl așteptă pe curier și intră după el în liftul de serviciu, trântind ușa în nasul însoțitorului. Aici, în lift, îl ucise pe curier și, cu un clește special, îi desfăcu brățara care lega servieta de mîna acestuia. Pe urmă reuși să iasă cu bine din minister.

În aceeași zi, se întoarse la Berlin, socotind că va fi avansat. Succesul se dovedi însă a fi cea mai mare înfrângere a sa.

Încă de pe vremea când conducea Poliția secretă, Heydrich avea legături solide cu poliția engleză. Devenind șeful S.D.-ului, el consolidase aceste legături.

Scherman era un agent de încredere al Gestapoului, iar misiunea o primise chiar de la Himmler. Englezii i-au comunicat lui Heydrich despre căderea lui Scherman și acesta înțelese tot.

Heydrich triumfa: acum Canaris era în mîna sa. Dacă atotputernicul Himmler va afla că agentul trimis de el în Anglia a fost trădat de un agent al lui Canaris, acesta va avea neplăceri. Pentru tăcerea sa, Heydrich va putea cere lui Canaris orice serviciu, chiar unul foarte important. Dar asta nu era tot; acum Canaris nu va îndrăzni să raporteze lui Hitler de succesul acestei operații.

Cînd Heydrich îi povesti lui Canaris despre fapta lui Steinglitz, acesta înțelese imediat ce îl amenință și se hotărî să acționeze.

Ar fi putut să-l lichideze pe Steinglitz fără zgomot, dar îi păstră viața. Canaris avea și el legături cu poliția engleză, pe care le folosi obținînd probe că Scherman nu a rezistat la interogatoriu și a primit să colaboreze cu Intelligence Service. Aceste probe le arătă întii lui Heydrich, pentru a scăpa de obligațiile față de el, iar apoi lui Himmler, asigurîndu-l că numai ei doi vor ști despre trădarea unui agent al Gestapoului.

Pe Steinglitz îl avansă în grad, subliniind față de Heydrich comportarea sa perfectă. Dar cu aceasta Steinglitz pierdu încrederea șefului său. Misiunea sa în Polonia ocupată nu era prea importantă, însă Axel Steinglitz nu intenționa să renunțe ușor la ceea ce visase o viață întreagă. Serviciul II din Abwehr (diversiune și acte teroriste) va mai menționa în analele sale numele lui Steinglitz. Maiorul se bizuia încrezător pe experiența sa profesională, al cărei preț era obișnuit să-l aprecieze în dolari.

Privirea lipsită de viață a maiorului, felul lui de a fi îl atenționau numai într-o mică măsură pe Johann despre greutatea cu care își va păstra postul pe lângă acesta. Despre faptul că Steinglitz era un cunoscut spion german, Johann a fost informat de către *Centru*, imediat ce a comunicat noul său loc de muncă.

Maiorul Steinglitz lucrase foarte mult în Polonia în acele zile de septembrie 1939, organizînd grupe de diversiune și terorism, formate din populația germană locală. Meritele sale nu au fost însă remarcate și de aceea, folosind ca pretext o rană la picior căpătată în timpul antrenării diversioniștilor, Steinglitz se retrase pentru mult timp la un sanatoriu în munți. Și de această dată și-a greșit socotelile; nimeni nu și-a amintit de el. Atunci a amintit el șefilor că există și aceștia i-au dat funcția nesigură de inspector al școlilor de diversiune și terorism din Polonia, îndreptate împotriva Uniunii Sovietice. Dar maiorul era specialist pentru țările apusene. Nu cunoștea limba rusă, iar despre Uniunea Sovietică avea noțiuni vagi. În aceste condiții își dădea seama că, la prima greșală, va fi trimis pe front.

Steinglitz căuta să rămînă cît mai mult timp la Lodz, făcînd insistent vizite unor persoane sus-puse, căutînd prin protecție să obțină o funcție mai sigură și mai stabilă.

Bineînțeles că aceste vizite nu le făcea cu mîna goală. Pentru aceasta apela la domnul Herbert, expertul de la depozitele cu bunuri confiscate de la populația din țările ocupate, despre care știa unele lucruri din cartoteca poliției judiciare.

Herbert, cunoscînd lipsa completă de gust artistic al maiorului, îi plasa acestuia întotdeauna imitații.

Johann avusese ocazia să transporte la depozitele acestea unele tablouri rare, confiscate din muzee și colecții particulare. Cu această ocazie își fixase sistemul de repartizare a obiectelor în depozite.

Însoțindu-l pe maior în depozite pentru a duce la mașină ce va alege acesta, Johann își dădu seama imediat de mașinațiile lui Herbert.

Și iată, Weiss făcu primul pas hotărîtor pentru a atrage atenția lui Steinglitz asupra sa. Se îndreptă hotărît spre un ungher mai întunecos al depozitului unde zăceau aruncate neglijent, acoperite cu cîrpe, tablourile cele mai valoroase, și spuse tare și cu subînțeles :

— Domnule maior, iată aici un obiect demn de atenția dumneavoastră !

În cele cîteva zile de cînd lucra acest șofer la el, Steinglitz îi auzea pentru prima dată glasul, ceea ce socotea foarte normal.

Weiss știa că îndrăzneala sa s-ar putea să nu placă. Maiorul se apropie numai pentru a-i face observație, fără să ridice glasul, pentru îndrăzneala sa. Dar acesta, ținînd în mîna un tablou, spuse :

— Jean Etienne Liotard, secolul al XVIII-lea, original. Herbert îngălbeni.

— Domnule maior ! E imposibil ! E pentru colecția personală a feldmareșalului.

Weiss, împachetînd tabloul, răspunse neglijent :

— Numai dacă îl va refuza domnul maior. Apoi, cu tabloul sub braț, luă poziția de drepti în fața lui Steinglitz.

Acesta îi făcu cu mînușa semn de plecare și încet, îngîndurat, se îndreptă spre ieșire.

Următoarele două zile Steinglitz îl privi pe Weiss, ca de obicei, fără să-l vadă. Toate ordinele Weiss le îndeplini în tăcere.

A treia zi dimineața, maiorul întrebă somnoros :

— Numele ?

— Fruntaș Johann Weiss, domnule maior !

Atît, nici un cuvînt în plus.

Abia seara, cînd Weiss îl ducea acasă pe maior, acesta se interesă :

— Cine este șeful tău ?

— Domnul maior Axel Steinglitz.

— Bine, fie și așa.

Urmară cîteva zile cu ordine scurte, date de maior.

Într-o zi, Weiss auzi deodată niște zgomote ciudate. Maiorul îl privea fix, dar buzele sale tremurau de ris.

— Ascultă ! Dacă capul tău va lucra mereu așa, voi fi mulțumit de tine.

Persoana căreia îi dusesse tabloul fusese încîntată. Ca răsplată pentru acest cadou de seamă îi furnizase lui Steinglitz o informație foarte prețioasă și îi promisese sprijinul său.

— Cîștigai bine cînd făceai negoț cu tablouri ? — îl întrebă, ca de obicei, pe neașteptate maiorul.

Weiss sesiză imediat provocarea. Prin întrebare se urmărea a se pune interlocutorul într-o situație în care, chipurile, despre el se cunoaște tot. Dacă cîștiga mult ! Că s-a ocupat cu negoțul de tablouri, pentru maior era neîndoielnic.

— Nu — răspunse Johann. Niciodată nu am făcut comerț cu tablouri. Inginerul Rudolf Swartzkopf, fratele sturmbahnführerului Willy Swartzkopf, era colecționar de tablouri. El m-a rugat să-i fac o instalație specială pentru iluminarea colecției sale. Cînd am aranjat amîndoi tablourile, mi-a explicat calitățile lor.

După o pauză lungă, Steinglitz spuse :

— Tabloul acela de la depozit s-a dovedit a fi un fals. L-am aruncat.

— Sint vinovat, domnule maior ! — fu de acord Weiss, înțelegînd că maiorul pregătise această versiune pentru cazul în care, într-adevăr, tabloul ar fi fost rezervat unei persoane sus-puse.

În ultimele zile, împreună cu maiorul în mașină a mers și un cetățean în civil, care se purta foarte independent față de Steinglitz. De două ori au vizitat închisoarea din Lodz, apoi, luînd cu ei un polonez, au plecat la Modlin. Pe drum au vizitat închisorile din orașele prin care treceau. Din fîrături de discuții, Johann înțelese că îl căutau pe un ofițer polonez de informații, care furase din Ministerul de Război german multe documente secrete și chiar planul de ocupare

a Poloniei. Dar Cartierul general polonez nu a avut încredere în agentul său și când acesta s-a întors în patrie, a fost trimis în închisoare.

Polonezul care mergea cu ei, fost agent dublu, încerca tot timpul să-l convingă pe Steinglitz că ofițerul acela, dacă îl vor găsi, trebuie omorât pe loc. Și maiorul și celălalt tăceau. La o oprire, când polonezul se îndepărta puțin, civilul îi spuse lui Steinglitz:

— Dacă acela va fi de acord să lucreze pentru noi, comunică unei organizații poloneze că acesta a fost colaboratorul nostru. Ei îl vor lichida. Pe celălalt îl vom expedia în Anglia, iar englezii îl vor trimite aici și ne va aduce cadou toată organizația lor clandestină.

Lângă porțile închisorii din Modlin, Weiss așteptă mai mult de 24 de ore. Semnalmente polonezului provocator și le întipărise bine în minte, instinctiv, aproape că le cifrase mintal.

Către dimineață de mașină se apropiară maiorul și neamțul în civil.

— Mergem la Lodz! — ordonă maiorul.

În mașină tăcură amândoi mult timp.

— Dacă ar fi trăit după toate încercările, am fi putut să-i îndeplinim rugămintea — spuse civilul.

— Da — răspunse Steinglitz — împușcarea e o moarte onorabilă.

Neamțul în civil continuă:

— Ai văzut, a fost impresionat favorabil când l-am împușcat pe celălalt, care l-a trădat. Totul a fost bine gândit. Am făcut tot ce am putut.

Mayorul aprobă dînd din cap.

Johann începu mașinal să mărească viteza, dar își surprinse brusc dorința de a intra cu mașina în primul camion întilnit, calculînd cum să sară mai bine din ea. Asta nu ar fi fost o răzbunare, ci trădarea cauzei pentru care era trimis aici. Se autocontrolă micșorînd viteza. Palmele îi erau umede.

Cînd ajunseră la hotel, în oraș, Johann le deschise re-pede ușa mașinii, apoi ușa hotelului, fugi la recepție, luă cheile și, urcînd respectuos în urma lor, le deschise ușa de la apartament. Apoi încremeni lângă ușă în poziție de drepti, așteptînd. Mayorul se așeză obosit în fotoliu și își scoase cizmele. Weiss îi dădu papucii, luă cizmele și plecă la mașină. Scoase din portbagaj peria, crema și începu să le lustruiască cu furie, căutînd parcă să se pedepsească pentru slăbiciunea din mașină.

Cînd aduse cizmele în apartament, cei doi dormeau. Weiss luă hainele civilului și, prefăcîndu-se că le perie, făcu cunoștință rapid cu conținutul buzunarelor lor. Coborî, duse mașina la garaj, o spălă și plecă să se culce.

Se sculă la ora 3 noaptea și pînă la 4 fără 7 minute termină de cifrat telegrama, transcriind conținutul ei tainic pe o carte poștală militară obișnuită. „Colonelul Kurt Snitke, Kurt Snitke”. De două ori scrise Johann, ca să fie sigur că numele unuia din conducătorii Abwehrului, specializat în acțiuni contra Uniunii Sovietice, va fi descifrat corect. Mai transmise că Snitke a primit ordin secret să formeze imediat un grup de conducători pentru școlile de diversiune de pe teritoriul Poloniei și că conducerea Abwehrului a cerut urgent 20 uniforme de vară ofițerești sovietice.

Dimineața, maiorul îi ordonă să îl ducă la aerodrom. Cînd ajunseră, Steinglitz îi ordonă încet, coborînd din mașină:

— Peste două zile — aici! Cu un ceas mai devreme! Apoi plecă.

Deci, două zile de libertate dăruite de maiorul Axel Steinglitz agentului sovietic Alexandru Belov!

Primele zile de muncă la maiorul Steinglitz l-au învățat pe Weiss multe lucruri folositoare. Mayorul, ca exterior, reprezenta tipul ideal al prusacului: precis, ordonat, pus la punct. Weiss cheltui ceva mărci și își făcu rost de o uniformă nouă, de bună calitate, pe măsura lui. În plus, își cumpără o scurtă de piele ca a S.S.-iștilor din grupele de desant. La frizer, Weiss ceru să fie pieptănat ca maiorul Steinglitz.

Cînd astfel transformat apăru în fața maiorului, acesta se prefăcu că nu observă nimic, dar îi ordonă să-l însoțească în instituțiile în care avea treabă, de parcă Weiss ar fi fost aghiotantul lui, deși maiorul nu avea drept la așa ceva. Aspectul și comportarea lui Weiss erau cu adevărat de aghiotant, ceea ce îi dădea maiorului o deosebită importanță.

Analizînd situația sa actuală, Johann socoti că e înțelept să mulțumească pentru angajarea lui domnișoarei Angelica Bücher.

Weiss îi făcu o vizită, ducîndu-i cadou o cutie de ciocolată și copleșind-o cu mulțumirile sale.

Abwehrul întâmpina greutăți serioase în formarea de grupe ale „Coloanei a 5-a” pe teritoriul sovietic în ajunul agresiunii. Până acum acest lucru reușise perfect în celelalte țări europene.

Colonelul von Saltz avea nevoie în ultima vreme, într-adevăr, nu numai de serviciile intime ale secretarei sale, deoarece listele cu persoanele alese pentru grupele de diversion se dovediră a fi insuficiente.

Domnișoara Angelica a fost plăcut surprinsă văzându-l pe Weiss așa de schimbat, lucru pe care nu i-l ascunse. Ea hotărî să profite de această vizită pentru a discuta cu Weiss lucrurile ce o interesau acum atît de mult, deoarece Weiss, fiind german din regiunea Balticii, care a trăit în Letonia sub puterea sovietică, îi putea da cîteva sfaturi pe care ea le va prezenta colonelului von Saltz în numele ei. În ultima vreme prețuia foarte mult atitudinea colonelului față de ea; de el își legase marile ei planuri de viitor.

Johann, de asemenea, dorea să stea de vorbă cu Angelica, sperînd să obțină informații.

La întrebarea ei despre prietenii lui din Riga, începu să povestească însuflețit cum pescuia noaptea în golf cu Henrich Swartzkopf. Apoi, oftînd trist, spuse:

— Iertați-mă, domnișoară, dar pentru fiecare german de acolo e o pierdere grea și irecuperabilă. Oricum ar fi fost, acolo era patria noastră.

— De ce spui pierdere irecuperabilă? — întrebă Angelica. Eu văd puțin altfel decît dumneata viitoarele granițe ale Reichului.

Weiss o contrazise cu însuflețire:

— Și eu credeam altfel, dar pactul încheiat cu Moscova l-am socotit ca năruirea speranțelor noastre. Sper că aceste cuvinte vor rămîne între noi? — șopti el emoționat.

— Desigur — îl liniști Angelica — să fim sinceri unul față de celălalt! Johann, îți fac o promisiune: dacă dumneata, foarte curînd, îmi vei propune să mă plimbi cu barca prin golful de la Riga, voi primi cu plăcere.

— Domnișoară, acestea sînt niște vise prea frumoase pentru mine.

— Mai mult nu pot să-ți spun — îl întrerupse Angelica privindu-l cu seriozitate.

Johann se gîndi puțin cum să interpreteze vorbele ei, după care vorbi încet, ca pentru sine:

— Dacă nu ar fi fost tratatul ăsta... Dar, de fapt, noi și cu Polonia am avut un tratat.

Angelica zîmbi disprețuitor:

— În sfîrșit! Cam încet ți-ai dat seama. Spune-mi, v-au înghesuit rău bolșevicii în Letonia?

Weiss lăsă privirea în jos:

— Dacă te porți prudent cu ei, poți evita unele neplăceri. Mă scuzați, domnișoară, trebuie să plec...

Angelica se ridică repede și își puse mîinile pe umerii lui.

— Dar, te rog, rămii! — continuă promițător — nu o să regreti.

Johann mimă că a interpretat aceste cuvinte ca pe un ordin și o îmbrățișă hotărît. După cum prevăzuse, ea se smulse supărată din brațele lui.

— Ai maniere cam soldățești!

— Doar sînt soldat, domnișoară!

— Dacă vrei să mă cucerești, nu trebuie să procedezi așa.

— Dar cum? — întrebă Weiss emoționat.

— Fii inteligent, Johann! Ia loc și povestește-mi tot ce știi! Te rog! — insistă ea și își puse mîna pe genunchiul lui.

— Dacă doriți neapărat, domnișoară, sînt gata.

— O! — exclamă mulțumită Angelica și se așază aproape de el.

Johann începu precis, amănunțit și metodic să-i povestească ceea ce îi fusese recomandat de către *Centru* pentru astfel de situații. Angelica îl ascultă cu atenție, apoi îl întrebă:

— De unde știi toate astea, Johann?

— Știi, am lucrat la un atelier de reparații auto, unde am reparat și mașinile lor. După reparații îi însoțeam în cursela de probă. Sînt niște oameni foarte bănuitori.

— Ei numesc asta vigilență?

— Nu, vigilența e altceva. E obiceiul de a verifica actele. Cu cît ai mai multe acte la tine, cu atît prezinți mai multă încredere.

Angelica se ridică; se vedea clar că o interesau foarte mult spusele lui.

— Scuză-mă un minut!

Ieși din cameră și se întoarse repede, cu o expresie triumfătoare:

— Johann, colonelul von Saltz te așteaptă în cabinetul său.

Colonelul îl invită scurt să ia loc pe un fotoliu de piele și îl privi un timp indiferent.

Weiss, de asemenea, tăcea.

— Da? — întrebă brusc colonelul.

— Repetați, repetați! — îl rugă Angelica nerăbdătoare.

Weiss se ridică ca pentru raport și, concentrat, cu o voce fermă, repetă ceea ce-i povestise fetei. Colonelul îl ascultă fără să-l întrerupă. Apoi tăcură din nou.

— Care din concetățenii dumneavoastră ce se află aici ar putea îndeplini o datorie de onoare față de führer și Reich?

— Domnule colonel, noi toți, ca niște germani adevărați...

— Ia loc! — ordonă colonelul. Asta e în plus. Vreau nume.

— Trebuie să știe să sară cu parașuta? — întrebă Weiss hotărât.

— Numele?

— Papke, domnule colonel. Fost nachbahnführer, sănătos, hotărât, inteligent, cunoaște perfect situația, are relații acolo.

Colonelul îl întrerupse, luă telefonul, formă un număr și ceru scurt:

— Urgent informații despre Papke, sosit din Riga.

În ultima vreme Papke evita să-l întâlnească pe Johann, dar căuta să se intereseze la doamna Dittmar și la colegi de felul cum își petrecea timpul. De aceea, era normal să scape de el cu prima ocazie. Dacă îl vor trimite acolo, va fi prins ușor. Va transmite prin cifru semnalmentele lui.

După un timp de tăcere, sună telefonul.

Colonelul ascultă atent ce i se comunica, privi apoi întrebător la Weiss, mirându-se parcă că mai este acolo.

Angelica îi făcu repede semn lui Johann și ieșiră din cameră. Când ajunseră în hol, se auzi o sonerie.

— O clipă! — se scuză Angelica și intră iar la colonel. Se întoarse după un timp, ținând în mână o țigară pe care i-o dădu lui Johann.

— Din partea colonelului.

— Deci, e în regulă? — se interesă Johann.

Angelica îl bătă protectoare pe umăr și îl conduse spre ieșire.

În drum spre casă, Weiss cifră deja în gând ceea ce va transmite Centrului.

Cînd îl întîmpină la aerodrom pe maiorul Steinglitz, Johann își manifestă atît de deschis bucuria revederii, încît acesta, cu toată indiferența lui, nu putu să nu încerce un sentiment plăcut, văzînd atîta devotament.

Fiu de țaran, Steinglitz a suferit mult în timpul kaiserului din cauza originii sale. Era convins că în regimul hitlerist originea sa țărănească îi va deschide calea către elita militară. Faptul că și Weiss a lucrat la o fermă, l-a făcut pe maior să nu mai fie așa de bănuitor față de el. Steinglitz îl simpatiza chiar puțin pe soferul său. Maiorul își explica bucuria sinceră a lui Weiss prin faptul că țaranul întotdeauna se bucură cînd își vede stăpînul.

Johann se bucura sincer de întoarcerea maiorului. Bucuria lui era provocată de datele ce reușise să le afle despre șeful său și era gata să-l servească cu însuflețire, dăruire și eroism, calități ce erau obligatorii și pentru îndeplinirea misiunii sale de agent sovietic.

În plus, Johann nu s-ar fi dat înapoi să învețe cîte ceva din experiența maiorului, care, deși căzut în dizgrație, era un excelent cunoscător al Cancelariei secrete a Cartierului general. Va avea mult de luptat în viitor și dorea să fie înarmat cu tot ce este necesar în această luptă pentru a birui.

Johann îl conduse pe maior la hotel. Cînd coborî din mașină, Steinglitz îi ordonă scurt, după obiceiul lui:

— La ora 1 fix! Cu rezervorul plin și cu lucrurile tale!

Johann înțelese că vor părăsi orașul. Probabil, pentru totdeauna.

10

Fix la ora 1, Johann opri mașina în fața hotelului unde locuia Steinglitz. Căară geamantanele maiorului și le aranjă în portbagaj.

— La Varșovia! — spuse Steinglitz și se așeză comod pe canapeaua din spate, pregătindu-se să doarmă.

În apropiere de pădure o patrulă opri mașina. Maiorul se legitimă, dar degeaba. Un subofițer îi raportă politicos că nu va permite trecerea prin pădure a unei singure mașini, deoarece acolo sînt ascunși partizani polonezi.

Plecară cînd se adunară vreo zece mașini. Maiorul îi ordonă lui Weiss să se plaseze la mijlocul coloanei și îl certă că nu are deja grenadele pregătite. Trecură prin pădure fără incidente.

Cu aproximativ 30 de km înainte de Varșovia, Steinglitz îi ordonă să părăsească șoseaua. Se apropiară de niște clădiri — probabil un vechi conac — înconjurate de un gard înalt și de două rînduri de sîrmă ghimpată. La poartă, le-au verificat minuțios actele. În curte, Steinglitz era așteptat de cîțiva civili. Johann primi un pat într-un dormitor situat aproape de garaj.

Această așezare ciudată, semănînd din exterior cu o închisoare sau un lagăr, nu era nici una, nici alta. Aici existau concentrate cele mai moderne și mai perfecționate mijloace de pază. Numai soldații din gardă erau în uniformă. Cei care îi comandau, îmbrăcați în civil, își trădau funcțiile ce le dețineau numai după semnele exterioare de respect.

Lui Weiss i s-a ordonat clar că nu are voie să circule decît la dormitor, garaj și popotă. Toți se purtau aici foarte reținut. Johann avea impresia că e înconjurat de surzi și muți. În garaj se găsea o grămadă mare de numere pentru mașini. După fiecare cursă mașinilor li se schimbau numerele. De cîteva ori Weiss văzu cum erau vopsite mașini aproape noi.

Trecură multe zile fără ca Steinglitz să dea vreun semn de viață. Acest mod de existență, prin monotonia sa, începu să-l obosească pe Johann.

În incinta taberei era o clădire izolată, înconjurată de un gard înalt. De trei ori pe zi se deschidea o poartă și se primeau termosurile cu mîncare. În fiecare dimineață, la ora 6, poarta se deschidea și opt oameni incolonați, îmbrăcați numai în tricouri și chiloți, indiferent de starea timpului, ieșeau în fugă și făceau gimnastică.

Cine erau acești oameni? După ordin, nu trebuiau să cunoască nimic unul despre altul. Oameni fără patrie. Nu aveau nume, trecut și viitor, ci numai porecle. În fiecare duminică, după masa de prînz, poarta se deschidea și cei opt ieșeau și se așezau să fumeze lingă garaj. Arătau de parcă ar fi venit să se odihnească după o muncă grea.

Pentru a afla ce e cu ei, Weiss își făcu într-o duminică de lucru la garaj. Cei opt vorbeau între ei rusește. Johann

se așeză în fața garajului, nu departe de ei, cu o cameră în mînă pe care o umfla, căutînd să vadă dacă e spartă. Unul dintre ei întrebă rusește fără să se întoarcă:

— Ei, soldat, ai țigări?

Weiss își vedea concentrat de treaba lui.

— Dacă vrei, îți dau o țigară — continuă celălalt.

— Nu te teme, nu știe rusește — spuse altul și îl întrebă în germană: Ei, soldat, cît e ceasul?

Weiss răspunse:

— Nu am ceas — și îi privi atent pe toți.

Intră în garaj și lăsă acolo camera. Apoi ieși cu o scîndură pe care și-o puse pe genunchi și începu, chipurile, să scrie o scrisoare. Din cînd în cînd privea absent la ei. Privindu-i, Johann își dădu seama că nu putea reține în memorie semnalmentele tuturor. Prefăcîndu-se că scrie, desenă pe hîrtie portretele acestor oameni. Le desenă de două ori: din profil și din față.

La popotă apărură o pereche ciudată de surdo-muți. După cum se purtau, păreau soț și soție. Nu făceau parte din personalul de deservire. Curînd Johann își dădu seama ce e cu perechea aceasta.

Canaris se socotea un inovator, fiind primul care folosea surdo-muții în culegerea de informații. Îi folosea, în anumite condiții, cînd dorea să afle ce discută persoanele care îl interesau. Observînd de la o distanță oarecare, surdo-muții puteau să înțeleagă după mișcarea buzelor persoanelor pe care le urmăreau ce vorbesc acestea.

Perechea se afla aici fiind pedepsită. Ei ascunseseră șefului lor faptul că așteaptă un copil. Femeia a fost luată cu forța de pe stradă și dusă la spital, unde au operat-o. După operație i-au spus că copilul era mort. Acum perechea se afla aici „în carantină”.

Într-o zi, Johann se apropie de cei doi și li se adresă timid:

— Lucrez la maiorul Steinglitz. Tot la Abwehr?

Bărbatul dădu din cap. Femeia arătă cu un gest spre stomac și în ochi îi apărură lacrimi. Weiss le spuse:

— Înțeleg durerea voastră, dar trebuie să trăiți.

După acest scurt dialog, Weiss îi însoțea adesea în plimbările de seară. În ultimul timp se înțelegeau cu ajutorul unor tablite pe care scriau pe rînd. Odată, cînd Weiss le spuse că este din Letonia, femeia privi semnificativ la bărbatul ei și îi răspunse în scris:

„Am știut că nu sînteți din Germania”.

— De unde?

„Citeva cuvinte le pronunțați altfel”.

— Sînt multe astfel de cuvinte?

„Nu, sînt puține. Probabil că le pronunțați corect, dar articulația buzelor e altfel decît cea obișnuită”.

Peste cîteva zile veni o mașină și îl luă pe bărbat, iar după o săptămînă, altă mașină o luă și pe ea. Deci, soții au fost despărțiți. Vor lucra separat, în calitate de aparate vîi de ascultat ce vorbesc alții.

Weiss căuta tot timpul o posibilitate să iasă din izolare. În fiecare săptămînă îi scria doamnei Dittmar. Într-o scrisoare aceasta îi pomeni în treacăt că a fost căutat de un oarecare Bruno.

Oare a fost Bruno? De emoție lui Weiss aproape că i se opri respirația. Îi răspunse doamnei Dittmar, pomenind în treacăt că dacă mai trece Bruno, să-i dea acestuia numărul postal al unității sale.

Să reia legătura de aici era aproape imposibil. Recurse la singura soluție potrivită. Își prepară o cerneală simpatică cu ajutorul vechii sale batiste și scrise invizibil, printre rîndurile unei cărți poștale, dîndu-și coordonatele sale, desenînd schema drumurilor care duceau spre tabără și indicînd locul unei ascunzătorii din afara acesteia.

Talentul de a face cunoștință cu diverși oameni au îmbogățit cunoștințele lui Johann despre mediul în care trebuia să acționeze.

Nu se prefăcea cînd se apropia de oameni, ci căuta să fie el însuși. Se interesa sincer de viața fiecărui cunoscut și această sinceritate îi apropia pe oameni de el. La minciună, la demagogie recurgea în două cazuri: pentru a se apăra sau pentru a lovi în adversar, învinuindu-l că nu e suficient de devotat Reichului.

Johann se convinsese că pentru a obține informații cît mai bogate, cel mai indicat este să se pună în situația omului care trebuie convins de ceva. O împotrivire naivă înfierbîntă pe interlocutor. A se feri de a face cunoștință cu oameni mici, cu ticăloși era pentru el un lux pe care nu și-l putea permite. Cu cît trăsăturile negative erau mai pronunțate, cu atît mai mult era obligat să se apropie de proprie-

tarul lor, pentru a studia mulțimea de variante sub care se înfățișează ticăloșia, pentru a afla izvoarele ei, sursele ei de alimentare.

Pentru activitatea sa era foarte important să simtă cum se reflectă personalitatea lui asupra altora și în funcție de aceasta să-și perfecționeze unele trăsături, în așa fel încît imaginea lui să coincidă cu imaginea tip, cunoscută deja de cei cu care venea în contact. Ca să-și consolideze poziția, trebuia să-i facă pe ceilalți să simtă superioritatea lui, dar de o manieră care să nu trezească invidie, ci să lase impresia că el nu ar ști să-și arate calitățile fără un sprijin binevoitor. Întotdeauna se ofera oameni gata să sprijine pe cei cu cap. Dacă nu se găsesc singuri, vor fi căutați.

Johann încerca cu grijă să se apropie de Paul, mecanicul de la grupul energetic, și de o subofițeră de la o subunitate de femei. Curînd ambii aveau pentru Johann un respect pe care nu erau obișnuiți să îl aibă decît pentru șefii lor.

După un timp, Johann începu să măture în fiecare zi cu sîrg prin curte și să niveleze nisipul pe alei. Curînd paza se obișnuie cu el, așa că începu să facă curat și în zonele în care înainte nu avea acces. Weiss obținu prin subofițera de la subunitatea de femei un permis pentru a aduce nisip de la o carieră aflată destul de departe de tabără, ceea ce îi dădea posibilitatea să se miște mai liber.

Pătrunzînd în clădirea în care se aflau cei opt oameni, el găsi confirmarea presupunerii că aceștia erau pregătiți pentru a fi trimiși în Uniunea Sovietică. Stabili aceasta studiînd bucăți de hîrtie din notițele luate de ei la lecțiile de topografie. Reuși chiar să identifice cu aproximație regiunea în care vor fi trimiși.

Johann se simțea ca un om care pe neașteptate a descoperit o comoară.

Plecînd cu un camion să aducă nisip, el amenajă o ascunzătoare secretă și lăsă acolo, într-o cutie învelită într-un material impermeabil, prima sa comunicare cifrată de cînd se afla aici, precum și cîteva portrete ale diversioniștilor.

Locul unde a amenajat ascunzătoarea secretă îl preciză cu cerneală simpatică într-o scrisoare trimisă doamnei Dittmar, pe care o ruga să i-o predea lui Bruno. Astfel reuși să reia legătura. Era fericit, se sfîrșise cu singurătatea și inactivitatea. Tot ce a realizat ar fi fost zadarnic dacă nu avea legătura cu ei.

Și totuși, comise o greșală.

Celelalte portrete ale diversioniștilor le ascunsese într-un loc sigur, în garaj. Dar, verificându-le într-o noapte, constată că un portret se cam stricase. Intră în mașina lui, aprinse lumina și se apucă să-l retușeze. Lăsase ușa mașinii deschisă, să audă dacă vine cineva în garaj. Deodată intră un om cu aer de șef, însoțit de șoferul său. Il văzu imediat pe Weiss și repede îi luă hirtia din mână. Omul în civil cercetă mirat desenul.

— Cine e?

Johann raportă:

— Nu știu. Și, liniștindu-se brusc, continuă: Îmi permit să vă raportez că asta e pur și simplu o măzgălitură. Aș fi foarte fericit dacă ați vedea și celelalte desene ale mele.

Civilul îl cercetă atent pe Weiss, șovăi puțin, îi înapoie totuși desenul, se urcă în mașină și plecă.

Weiss știa că cu asta nu s-a sfârșit totul. Putea să fugă de primejdie sau să meargă în întâmpinarea ei. Alese ultima variantă. Făcu rost de bucăți mari de hirtie și se apucă să deseneze pe ele portretele fűhrerului și ale mareșalilor lui.

Cunoștea destul de bine tendințele de dezvoltare a picturii germane contemporane. În primul rînd trebuia multă măreție. Pentru a nu pierde timp cu desenarea uniformelor și decorațiilor lor și amintindu-și tendința fűhrerului de a imita pe vechii împărați, îi desenă pe toți îmbrăcați în togi romane.

Dimineața duse desenele în cameră și le puse sub pernă. Apoi se apucă să deseneze o nouă serie de portrete, de astă dată ale bucătarului, maiorului Steinglitz și ale altor persoane văzute în tabără. Mototoli desenele ca să pară făcute mai demult. Seara, cînd se întoarse în cameră, constată cu bucurie că desenele nu se mai găseau așa cum le lăsase el; cineva se interesase de ele. Deci, presupunerea lui că civilul nu va uita întîlnirea cu „pictorul” se confirmă.

Pentru cel ce se ocupă cu culegerea de informații talentul la desen este foarte folositor și necesar, mai ales pentru schițarea sistemelor de apărare. De aceea, talentul lui Weiss trezise suspiciuni civilului care, fără îndoială, era un bun profesionist.

Portretele ascunse sub pernă erau însă departe de preocupările unui spion. Ele trebuiau să convingă că sînt rodul distracției unui soldat în timpul său liber, nepericuloase pentru Reich.

Cu toate acestea, noaptea Weiss nu putu dormi și, deși dimineața reușise să ducă la ascunzătoarea secretă portretele diversioniștilor, neliniștea nu-l părăsi.

A doua zi, Weiss fu chemat la comandament. Acolo îl văzu pentru prima oară de cînd venise aici pe maiorul Steinglitz. Îi ordonară să aducă desenele. Le aduse și le așeză cu grijă pe masă. Portretele fűhrerului și ale celorlalți conducători, prin persoanele desenate, impuneau respect. De aceea, nimeni nu făcu nici o observație. În schimb, celelalte portrete fură luate în ris. Cînd maiorul Steinglitz povesti ce repede a identificat Johann tabloul lui Liotard, ultimele bănuieli fură risipite. Toți fură de acord că Weiss trebuie să facă portretul generalului von Branhict. Weiss află că acesta a fost numit comandant al unei mari unități și că în zilele următoare era așteptat să sosească în vizită aici.

Deși unitatea lor era subordonată direct Berlinului, trebuiau să țină cont de von Branhict, deoarece curînd urmau să se deplaseze spre răsărit cu unitatea lui.

Weiss propuse să îl deseneze pe general pe fondul Varșoviei, dar cineva rise:

— Mai bine pe fondul Kremlinului.

Cineva îl contrazise subliniînd că dacă fűhrerul va afla că von Branhict a primit un astfel de tablou, ar putea fi învidios.

Weiss înțelese și propuse să îl deseneze pe un fond cu arme și drapele. Toți îl aprobă. Johann le aminti că pentru tablou are nevoie de unele materiale și primi aprobarea să plece după ele la Varșovia.

Totul se nimerea perfect, deoarece se apropia data cînd, conform înțelegerii cu *Centrul*, trebuia să se prezinte la un loc de întîlnire în Varșovia.

În ziua respectivă Johann făcu rost de o bicicletă și plecă la Varșovia. A fost cam greu să-l convingă pe șeful pazei exterioare că trebuie să plece cu bicicleta. Acesta vroia să îl trimită cu o motocicletă. Dar bicicleta era singura soluție de a pleca fără însoțitor. Weiss îl convinse arătînd că trebuie economisită benzina pentru campaniile viitoare ale Reichului.

Polonia fusese aruncată pradă fascismului prin înțelegerea marilor țări capitaliste, înțelegere realizată cu ajutorul serviciilor secrete. Împotriva acestei înțelegeri luptau mulți oameni printre care și el — Alexandru Belov — unul

dintre cei mai buni studenți ai academicianului Linev. Părăsise facultatea și plecase pe frontul războiului secret. Agentul sovietic Belov fusese trimis aici, în mijlocul dușmanilor, pentru a para loviturile îndreptate împotriva țării sale și a da lovituri dușmanului în birlogul lui.

Forțele nu erau egale. Belov, alias Johann Weiss, era singur în mijlocul dușmanilor. De aceea, când îl văzu pe Bruno venind spre locul de întâlnire, Johann simți ceea ce simte un om când iese din închisoare și se întâlnește cu cineva drag. Și oricât se pregătise pentru această întâlnire, oricât era de antrenat, nu se putu controla și se repezi spre Bruno.

— Emoții! Fără ele nu poți? — spuse Bruno nemulțumit.

Mergând în urma lui Johann pe o stradă pustie, Bruno vorbea încet:

— Și noi am avut emoții când s-a întrerupt legătura cu tine. În general ai acționat bine. Portretele diversioniștilor au fost apreciate, multiplicare și date grupelor operative. Au plăcut, ai talent.

Weiss se opri.

— Mergi — ordonă Bruno. Când vom schimba locurile, eu voi asculta și tu vei vorbi. Va începe războiul. Să te stăpânești, să fii liniștit! Legătura în primele zile va fi întreruptă. Te vei chinui cum vrei, dar fără emoții. Orice s-ar întâmpla, trebuie să rezisti.

Apoi Bruno îi comunică tot ceea ce trebuia să știe. Cu o memorie uimitoare îi redă aproape cuvânt cu cuvânt scrisorile părinților săi. Îi comunică că le-a făcut o vizită acasă. După ce anunță că în viitor legătura cu el o va ține altcineva, îi ordonă:

— Acum vorbește! Scurt și clar! Te ascult!

Și Bruno îl depăși pe Weiss mergând înaintea lui, iar Johann raportă tot ce nu izbutise să transmită prin ascunzătoarea folosită. Apoi se despărțiră. Weiss cumpără ce trebuia și plecă spre tabără. Desenă portretul generalului, dar acesta nu sosi în unitate.

Trupele hitleriste erau concentrate la granița cu U.R.S.S., pregătite de atac. Se aștepta doar ordinul fűhrerului. Din acel moment, începură chinurile lui Johann. Avea nevoie, pentru a se stăpîni, de toată tăria sa sufletească.

Johann Weiss a fost repartizat sub comanda maiorului Steinglitz într-o subunitate care, după atacarea Uniunii Sovietice, mergând în urma armatei ce înainta, avea

ordinul să adune din teritoriul ocupat materialele necesare activității Abwehrului. Cam aceleași sarcini aveau și unități din Gestapo. De aceea trebuia acționat rapid, să nu le-o ia concurența înainte. Militarii din subunitate au făcut în prealabil niște cursuri speciale, la care le-au fost arătate diferite documente sovietice originale ca: carnete de partid și de comsomol; buletine de identitate; livrete militare; ordine de serviciu etc. Au fost instruiți cu privire la: organizarea instituțiilor sovietice; organizațiile de partid; sistemul de învățămînt; sistemul de întocmire a rapoartelor și a documentației. Una din lecții, predată în limba rusă și tradusă în germană, a fost ținută de un bărbat în civil, de vîrstă mijlocie, fost funcționar la comerțul exterior sovietic. După cum a aflat pe urmă Johann, acesta fusese recrutat fiind șantajat cu niște fotografii compromițătoare. O firmă germană i-a aranjat o întâlnire cu o femeie; apoi a fost îmbătat și fotografiat.

De cîteva ori Weiss îl duse în oraș pe Steinglitz. Odată îi raportă:

— Domnule maior, cînd vă așteptam, s-a apropiat de mașină un ofițer din Gestapo care mi-a dat două pachete cu țigări și mi-a promis o sticlă cu *schnaps*. Spuneți-mi, ce să li povestesc despre dumneavoastră?

Toate acestea Weiss le spuse cu un ton obișnuit, indiferent, ca și cum n-ar fi fost nimic deosebit în asta; așa cere slujba, și gata.

Și, deși maiorul a tăcut, după felul cum i s-au micșorat ochii, Johann înțelese că a nimerit în plin.

După o săptămînă, Steinglitz se interesă aparent nepăsător:

— L-ai mai întâlnit pe ofițerul acela?

Johann răspunse neglijent:

— L-am văzut, dar am evitat să discut cu el; nu am avut indicații de la dumneavoastră ce să-i povestesc.

— Ești obligat să comunici slujitorilor fűhrerului tot ce îi interesează — observă scurt maiorul.

— Domnule maior, mătusa mea m-a învățat: „Dacă stăpînului tău îi este bine, și ție îți va fi. Cine schimbă stăpînii nu e stăpîn pe capul lui”.

— Aveai o mătusă deșteaptă. Dacă te mai întâlnești, promite-i că o să afli tot ce îl interesează. Băga mina în buzunar și îi dădu bani spunînd: Să ai pentru o bere cu el.

— Mulțumesc, domnule maior!

Dar Weiss nu reuși să exploateze mai departe acest gestapovist inventat pentru a-l speria pe Steinglitz și a afla ceva nou despre el, deoarece se dădu subit alarma și subunitatea porni spre graniță. Era 16 iunie 1941.

Ultimele instrucțiuni pe care le primiră se refereau în special la metodele de sortare a documentelor inamicului. Acestea urmau a fi adunate în saci de culori diferite. Insignele, decorațiile și ștampilele trebuiau să fie depozitate în lăzi speciale. Înaintea de plecare, primiră în completare încă patru soldați, specialiști în deschiderea seifurilor blindate. Cu această ocazie Weiss descoperi o lipsă importantă în vocabularul său. Constată că profesorii lui, care cunoșteau la perfecție diferite dialecte germane, nu cunoșteau argoul lumii interlope și de aceea își completă pe loc pregătirea sa filologică.

În vecinătatea lor se stabili o subunitate specială S.D. Maiorul Steinglitz ocupă o vilă împreună cu căpitanul Oscar von Dietrich, pe care îl cunoștea de mult timp și cu care era aproape prieten. Dietrich era un prusac tipic, ce se trăgea dintr-o familie onorabilă de junkeri. Avea o temeinică pregătire militară și de cultură generală.

Pentru Steinglitz munca pe care o făcea constituia profesiunea de bază și cea mai mare dorință a lui era să ocupe o funcție care să îi pună la dispoziție sume importante în valută străină, necesară a recompensa agentura sa, fără a se uita, desigur, pe sine.

Pentru Oscar von Dietrich munca aceasta nu era simplă profesiune, ci reprezenta o împletire armonioasă a speranțelor, convingerilor și idealurilor lui, a libertății sufletești care eliberează pe om de preceptele naive ale moralei. Lucrul cel mai important era că avea putere asupra oamenilor. Și ce putea fi mai pasionant pentru el decât jocul cu viața oamenilor?

11

Era o noapte caldă de iunie; Johann conducea fără grabă mașina pe o șosea pe care se vedeau urme lăsate de șenilele tancurilor.

Deodată, în față răsunară câteva rafale de arme automate, se auziră strigăte și o lovitură puternică. Farurile mașinii lui luminară un automobil ce se lovide de un castan.

Doi ofițeri din trupele de comunicații, însăși și cu revolverele în mână, săriră în mașina lui, cerându-i să gonească cât poate. Weiss îl arătă cu privirea pe Steinglitz. Maiorul spuse indiferent:

— Luați loc! Actele dumneavoastră!

— Domnule maior, fiecare secundă...

— Să mergem! — ordonă maiorul înapoiindu-le actele. Apoi îi întrebă ce s-a întâmplat.

Ofițerii explicară că, acum câteva ore, un soldat s-a apropiat de mașina cu stația radio a regimentului, i-a sugrumat pe radist și ajutorul lui, iar apoi, amenințându-l cu revolverul pe șofer, a furat mașina. Stațiile de serviciu au raportat imediat că undeva pe aproape o stație transmitea clar în limba rusă: „Către toate stațiile de radio ale Uniunii Sovietice. Pe 22 iunie armatele Germaniei fasciste vor ataca U.R.S.S....”.

În căutarea acestei stații porniseră mai multe grupuri. Cu unul din ele erau și acești doi ofițeri. Curind pe șosea văzuseră mașina furată și începuseră să o urmărească. La un viraj, mașina lor intrase într-un copac.

Johann fu nevoit să accelereze. Ofițerul care stătea lângă el se uita mereu la vitezometru. După scurt timp, în fața lor apărură mașina furată. Steinglitz și ofițerii scoaseră automatele pe geam și începură să tragă din mers. Weiss se apropia tot mai mult. Hotărî să producă și el un accident, tot la un viraj, dar mai reușit decât celălalt. Va căuta să răstoarne mașina și să sară din ea. Dar mașina lui fu depășită de un transportor blindat. Răsunară câteva rafale de mitralieră și mașina urmărită se răsturnă. Totul se terminase.

Steinglitz îl anunță prin radio pe Dietrich de cele întâmplate. Acesta sosi însoțit de doi colonei și de o salvare. Cu greu reușiră să-l scoată pe șofer din mașină. Johann încremeni. Era Bruno. Un doctor îl cercetă rapid și îi raportă lui Dietrich — care, ca reprezentant al contraspionajului, conducea cercetările — că omul e mort.

La întoarcere, Johann conducea automat. Forțele lui erau pe sfârșite. Acum va pune mina pe automat și-i va împușca pe Steinglitz și Dietrich care luase loc în mașina lui. Dar parcă auzi glasul lui Bruno, ultimul lui sfat: „Orice s-ar întâmpla, rezistă!”.

Johann știa că va anunța Centrul cu prima ocazie: „Transmițind radiograma despre data atacului împotriva U.R.S.S., Bruno a murit. Inamicul nu deține date despre el”. Asta va fi tot. Restul e literatură.

Johann analiză din nou tot ce era în legătură cu fapta lui Bruno. Nu întâmplător acesta s-a aflat în apropierea subunității lui. El, probabil, presupunea că Weiss va fi capabil de o faptă desperată când va afla data atacului. Doar Weiss era plasat chiar în cuibul spionajului hitlerist. De aceea, s-a hotărît să facă el ce trebuia, sacrificându-se, dar păstrându-l pe Johann. Bruno a scontat că despre fapta sa va afla Johann și va înțelege că informația a fost transmisă.

La 22 iunie 1941, aproape de ora 4 dimineața, Germania hitleristă a atacat U.R.S.S. A început Marele Război pentru Apărarea Patriei, al poporului sovietic, război care a durat 1418 zile și nopți.

În al doilea eșalon, împreună cu comandamentul și serviciile de spate, înainta și subunitatea maiorului Steinglitz.

Localitatea care, conform dislocării, era rezervată pentru instalarea serviciilor de spate ale armatei, se dovede a fi teatrul de desfășurare a unor lupte. O garnizoană sovietică ce se retrăgea o ocupase și o transformase într-un punct de apărare.

Acest fapt neașteptat produse dezordine în al doilea eșalon. Ofițerii nu știau ce trebuie să facă. Ordinul era să se stabilească în această localitate, dar cum să facă asta, dacă ea era ocupată de inamic? Să încalce ordinul era imposibil, să-l îndeplinească, la fel de imposibil.

Sfătuindu-se, comandanții hotărâră să se oprească în apropierea localității, dar la o distanță la care focul inamicului să nu le provoace pierderi.

A doua zi dimineața, subunitatea lui Steinglitz trecu la executarea misiunilor sale. Într-un cort mare, Weiss împreună cu încă patru soldați începură să sorteze documentele. Multe dintre ele erau murdare de sînge.

În câteva zile, tabăra lor se transformă într-un mic orașel militar.

După informațiile cercetașilor germani, acea localitate, Kulinek, era ocupată de câteva tancuri și plutoane de grăniceri, dar în fiecare noapte în ea se strecurau, prin luptă, ostași sovietici rătăciți.

Comandamentul german hotărî distrugerea garnizoanei cu cît mai puține forțe. A fost adusă o unitate de artilerie și se aștepta sosirea tancurilor pentru atac.

Steinglitz și Dietrich, ca specialiști, mergeau deseori în tranșee pentru a observa comportarea inamicului.

Weiss îi însoțea de fiecare dată.

Se știa că tanchiștii sovietici nu mai aveau combustibil, fapt pentru care își îngropaseră tancurile în pămînt. De aceea, nimeni nu se mai aștepta la un atac al tancurilor din garnizoana asediată.

Dar, într-o noapte, cînd Weiss își însoțea ofițerii prin tranșee, un tanc sovietic ieși în viteză din garnizoană, căuțind să treacă prin incercuire. Cîteva salve de artilerie loviră imediat tancul.

Steinglitz și Dietrich ordonară soldaților să ia documentele din tancul distrus. Presupuneau just că pentru acest tanc fuseseră sacrificate ultimele rezerve de carburanți și echipajul avea misiunea să răzbată la o mare unitate pentru a primi ajutor și ordine.

Soldații nu s-au putut însă apropia de tanc, deoarece garnizoana încercuită a deschis imediat un foc puternic. Trei nemți au fost uciși, alți doi răniți.

Dacă garnizoana asediată apără tancul fără a face economie de muniție, înseamnă că în el sînt documente prețioase.

Alți cinci soldați plecară spre tanc numai sub amenințarea pistoalelor. Dar și ei fură imediat uciși.

Un ofițer propuse atunci să aștepte sosirea unui tanc german, care se va apropia de cel lovit și va lua documentele din el. Weiss asculta atent. Se gîndea cum să procedeze. Riscul era foarte mare. Avea oare dreptul să risce?

La Centru i se spusese: „Viața nu-ți mai aparține acum, deoarece de ea depind alte vieți. Agentul care se joacă cu viața sa făcînd pe eroul, greșește. Un agent bun se conduce întotdeauna după planuri amănunțite și de perspectivă”.

Ce trebuie să facă în situația asta? Desigur, nu e obligatoriu să moară dacă se oferă voluntar să se tîrască pînă la tanc. Va ajunge la el și va distruge documentele pe care le va găsi. Dacă garnizoana a socotit necesar să sacrifice ultimii carburanți pentru ca tancul să răzbească și dacă acum îl păzește fără a cruța muniția atît de prețioasă, înseamnă că în tanc sînt documente foarte importante, de care depinde viața multor oameni. Deci, unul pentru mulți. Deși nu are voie să risce nici pentru această proporție, el va risca. Nu mai poate să rabde văzînd pămîntul însîngerat al patriei sale. După cîteva minute de acțiune, își va recăpăta liniștea, stăpînirea de sine, puterea de a-și juca rolul mai departe.

Johann își aranjă calm ținuta:

— Domnule maior, dacă nu aveți acum nevoie de mine, permiteți-mi să iau documentele din tancul rușilor!

Spuse asta cu tonul cu care ar fi întrebat: „Mai doriți puțin sos?”

Steinglitz nu vroia să arate cât de importantă era pentru el această rugămintă. De aceea, tăcând, încuviință dînd din cap.

Johann își luă sacul cu grenade, automatul și ieși salu-tînd.

12

Noaptea era destul de întunecoasă. Johann cercetă cu atenție terenul și hotări să se apropie de tanc în zig-zag. Își fixă bine punctele de reper pentru a nu pierde direcția și începu să se tîrască încet, cu atenție. Se temea, dar nu de moarte; se temea să nu-și piardă viața care nu-i aparținea. Probabil ofițerii se plictisiseră să-l mai urmărească cu bi-noculul. Se tîra de mai bine de două ore. Se auzi o împușcă-tură. Apoi începu vinătoarea. Și nemții și rușii trăgeau cu mitralierele și aruncătoarele de mine. Începu să facă salturi scurte în zig-zag.

Și iată-l ajuns sub tanc. Miroase a metal. Trapa din față e deschisă, prin ea atîrnă corpul unui mort. Johann intră rapid în tanc, dar o rafală de mitralieră îl ajunse, un glonte îl rănî la picior. Pe urmă se va pansa, acum nu are timp. Trase în tanc trupul ostașului mort și începu să-i cerceteze buzunarele. Nimic. Deodată se pomeni că cineva se aruncă asupra lui. După o luptă scurtă în care folosi cîteva procedee învățase la școală, Johann îl imobiliză pe tanchist și, potolîn-du-și respirația, îi spuse poruncitor:

— Înțelege! Sînt de-al tău. Ascultă — și începu să spună rar și clar de parcă ar fi dictat:

„La 20 km nord-vest de Kulinak e o bază de carburanți”.

Apoi îi ordonă:

— Repetă și ține minte! Acum, unde sînt documentele?

Tanchistul încercă să pună mina pe revolver. Johann îi spuse grăbit:

— Nu trebuie... va veni un tanc german. Înțelege? Un tanc. Trebuie să distrugi documentele.

Tanchistul întrebă:

— Tu cine ești?

Johann îi întinse bricheta:

— Arde-le!

Tanchistul se tîri într-o parte, scoase un pachet cu hirtii și le aprinse. Apoi întrebă:

— Cine va comunica despre baza de carburanți?

— Tu.

— Deci, mă întorc la ai mei?

— Da.

— Am la mine o hartă cu pozițiile punctelor noastre de foc. Să o ard?

— Dă-o încoace. Mai ai vreo hartă?

— De care?

— Una obișnuită, dar curată.

— Să presupunem că da...

Johann, strimbîndu-se de durere, spuse:

— Nu pricepi? Vom desena punctele de foc și cîmpu-rile de mine acolo unde ele nu sînt și vom arunca harta.

Tanchistul îi dădu și harta cealaltă. Johann începu re-pede să deseneze. Tanchistul, urmărindu-l atent, spuse apro-bator:

— Iese bine. Dar tu cine ești?

Johann arse prima hartă, iar pe cealaltă o împături și o puse în porthart.

— Atîrnă porthartul de mortul acela.

Tanchistul îi îndeplini ordinul.

— Și acum, tovarășe — vocea lui Johann tremură — la revedere!

Tanchistul vru să iasă afară. Johann îl opri:

— Il iei și pe el cu tine!

— Dar este mort.

— Il duci vreo sută de metri și îl lași. Il vor lua nemții. Așa harta va părea mai convingătoare.

— Dar tu ce ai să faci?

— Nimic, o să mă tîrăsc cumva.

— Acum ascultă-mă — spuse tanchistul. Cînd mă voi tîri, să tragi după mine cu automatul. Tabloul va fi mai con-vingător. Poate ne mai întîlnim. Tot nu vrei să-mi spui cine ești?

— Nu pot, ai înțeles?

— Atunci, tovarășe, la revedere.

Ieși din tanc tîrîndu-și tovarășul mort. După cîteva mi-nute Johann îl urmă, trăgînd cu automatul după el și arun-cînd chiar o grenadă alături. Apoi, începură să tragă pu-ternic nemții. Johann se adăposti iar sub tanc și leșină.

Weiss a fost dus la un spital militar. Ca în toate spitalele militare, și aici erau doi colaboratori ai Gestapoului. Personalul medical era supravegheat de gestapovistul Fischer. De răniți se ocupa altul, pe nume Barch. Acesta era complet sănătos, dar zăcea înfășurat în bandaje. Asta era munca lui. Îl mutau din salon în salon pentru a auzi ce vorbesc răniții. Fischer se ocupa cu repartizarea bolnavilor pe saloane.

Chirurgul îl cercetă cu atenție pe Weiss în prezența lui Fischer. Acesta îl întrebă :

— Cum doriți să fiți tratat? Cu mai multă durere, dar cu însănătoșire și întoarcere rapidă pe front sau cu anestezie mai puternică și însănătoșire mai lentă?

Pentru Weiss era necesar să se întoarcă cit mai repede la subunitatea lui și de aceea declară sincer că dorește să se întoarcă imediat pe front.

Spiritul său de observație îl ajută să descopere repede adevăratele preocupări ale lui Fischer și Barch. De aceea, cînd Barch începu să-l sfătuiască cum să-și prelungească șederea în spital, Johann îi aruncă o ceașcă cu cafea în față și îl chemă urgent la el pe Fischer. Acesta îl potoli pe Johann spunîndu-i că Barch este devotat fîhrerului. Totul era clar.

Weiss suportă cu tărie operația și pansamentele care urmară, fără să se vaitete. Asta nu era înțelept, prea se deosebea de ceilalți.

Treptat, Johann începu să se simtă din ce în ce mai bine. În spital află că garnizoana de la Kuliniek a fost distrusă în întregime. Deci, degeaba și-a riscat viața. De unde să știe Johann că tanchistul acela, deși a reușit, plin de sînge, să ajungă la ai lui, nu a putut raporta comandantului cele întimplate? Dezarmat, fără centură, stătea clătîindu-se în fața șefului Secției speciale și tăcea. Acesta îi cerea să recunoască că a trădat patria. Erau fapte pe care tanchistul nu le nega. „Da, s-a întîlnit cu un fascist. Da, nu s-au omorît unul pe altul. Da, i-a dat fascistului o hartă. Unde sînt documentele secrete? Nu sînt; le-a ars”.

Asta era suficient.

Doar ultima rugăminte a tanchistului a fost îndeplinită, dar nu pentru că l-ar fi crezut, ci pur și simplu nu au mai avut timp să schimbe pozițiile punctelor de foc.

Nemții începură tirul de artilerie și șeful Secției speciale înțelese multe lucruri. Ei trăgeau acolo unde nu se afla nici o baterie. Atacul lor cu tancuri nimeri exact pe cîmpurile de mine ale garnizoanei. Înțelese că a condamnat la moarte pe un erou. Fascistul de care vorbea tanchistul, desigur, era un cekist ca și el.

Cînd dușmanul ocupă localitatea, șeful Secției speciale trase în nemți pînă la ultimul cartuș. În drum spre interogatoriu el se gîndea cum să reziste și să înlătore bănuielile ce ar fi căzut asupra agentului sovietic. Spuse că a trimis tancul acela în scop de dezinformare: a înminat comandantului tancului o hartă cu pozițiile false de foc ale garnizoanei. Un soldat german curajos a ajuns la tanc și a intrat în luptă cu echipajul, dar a fost omorît.

Singurul tanchist rămas în viață a luat trupul comandantului tancului, care avea harta la el, și l-a tîrît către ai săi. Pe drum s-a speriat și l-a părăsit. Pentru această greșeală a fost împușcat.

Interogatoriul i-a fost luat de Steinglitz și Dietrich. Aceștia au verificat spusele cekistului și, într-adevăr, au găsit în locul indicat trupul tanchistului împușcat.

Cînd se termină interogatoriul, cekistul se repezi la Dietrich și îl mușcă de obraz. Acesta se înfurie și îl împușcă pe loc, ceea ce cekistul și dorise.

Steinglitz și Dietrich întocmîră raportul despre interogarea cekistului. Bineînțeles că în el trecură cu totul altceva; nu erau să recunoască că amîndoi au fost induși în eroare de dezinformarea inamicului. Raportară deci că după ce harta a căzut în mîinile lor, inamicul a schimbat pozițiile punctelor de foc și ale cîmpurilor de mine. În privința lui Weiss, totul era clar: pentru eroismul său a fost propus pentru a fi decorat cu o medalie și înaintat la gradul de caporal.

După ce Fischer a citit ordinul prin care Weiss era înaintat la gradul de caporal și decorat cu o medalie, între Johann și Barch se stabilîră relații de încredere. Barch nu se prea descurca cu scrierea rapoartelor sale zilnice. Cînd descopări că Weiss avea un scris frumos, îl rugă să-l ajute scriîndu-i aceste rapoarte. Din ele Johann culese o serie de informații prețioase.

Lucruri interesante află și din discuțiile cu răniții. În spital se aflau soldați de diferite arme. Vecinii lui de salon

lucraseră la Serviciul meteorologic. Aflind că li se ceruse prognoza meteorologică pentru anumite teritorii, stabili direcțiile viitoarelor operații militare. Nemții aruncau parașutiști-meteorologi în spatele frontului sovietic, în special în raioanele în care urmau să atace. Toate acestea Weiss le-a aflat enervându-i pe soldați cu ironiile sale. Le spunea, de exemplu, că meteorologia nu e o armă de luptă și că ar trebui să li se ia revolverele pentru a ține în tocurile lor termometrele. Soldații se simțeau jigniți și își apărau cu îndrăgire demnitatea profesiei lor militare.

De la alt rănit din salon, aviator mecanic de bord, Johann află că bombardierul Ju-88 cu care zburase acesta s-a prăbușit pe linia frontului din lipsă de combustibil. Datele oficiale despre puterea de zbor a acestor bombardiere nu corespundeau realității, dar nimeni nu avea curajul să le modifice, deoarece șeful aviației era al doilea om în Reich. De aceea, echipajele erau obligate ori să încarce mai puține bombe, ori să le arunce înainte de a ajunge la țintă. În viitor se ordonase ca aerodromurile să fie amplasate cât mai aproape de front. Află, de asemenea, că acum Cartierul general urmează să ia o hotărâre de principiu cu privire la bombardarea obiectivelor mari, și anume: să producă mai multe bombardiere grele sau să creeze bombe cu o mare putere de distrugere. Probabil se va hotărî crearea bombelor atomice, care înlocuiește o mie de bombe obișnuite.

Toate acestea Weiss le află treptat, zgîndărind amorul propriu al aviatorului. La început observă compătimitor că înțelege starea de spirit a aviatorului; e o rușine să te prăbușești cu avionul la ai tăi după ce ai scăpat de artileria antiaeriană și de avioanele de vânătoare ale rușilor. Aviatorul, apărându-și cinstea proprie, îi explică amănunțit lui Johann care e cauza prăbușirii avionului său. Despre locurile de dislocare ale aerodromurilor pentru bombardiere, Weiss află tot printr-o discuție subtilă. Odată, în salon se vorbea despre avantajele celor care lucrează în spatele frontului. Weiss îl invidie cu voce tare pe mecanicul de bord. „Ce bine e în aviația de bombardament. Bazele ei se află departe în spatele frontului, aproape de localități mari, nu ca la cei din aviația de vânătoare care sînt mereu în apropierea frontului”. Altă dată Johann începu să le povestească despre lupta dintre proiectile și blindaje. Mecanicul de bord nu se lăsă mai prejos și, analizînd contradicțiile dintre mijloacele de transport aeriene și cele de distrugere, le vorbi

despre două tendințe existente în strategia aviatică contemporană, explicîndu-le calitățile și defectele fiecăreia. El perdiseră marea.

Într-un cuvînt, Weiss muncea culegînd informații prin toate mijloacele. Aici, în spital, lucra în condiții destul de confortabile. În ceea ce privește „acoperirea” lui, aceasta era atît de solidă și convingătoare, încît se simțea în siguranță ca într-un blindaj de nepătruns. Își amintea de cuvintele instructorilor săi ce spuneau că rezultatele muncii contra-informative nu apar dintr-o dată, ci e nevoie de o încordare maximă și îndelungată a voinței, a tuturor calităților sufletești, pentru a te folosi cu talent de oameni, de situația în care trăiești și lupți. Oricît de înțelepte sînt aceste sfaturi, intervine un moment în care apare cel mai mare pericol pentru un agent, și anume nerăbdarea. Simte că informațiile prețioase pe care le deține trebuie transmise urgent către ai săi și nu mai are putere să le păstreze, ele fiind hotărîtoare pentru victorie.

Această nerăbdare începu să îl chinuie și pe Johann pe măsură ce aduna tot mai multe informații. Pentru a scăpa de chin, își repeta tot timpul ce îl învățaseră instructorii săi.

Agentul este mai întîi de toate un cercetător; el trebuie să vadă legătura dintre particular și general, să știe să generalizeze fenomenele izolate, să prevadă consecințele ce vor decurge din ele.

Fiecare întîmplare e legată de necesitate, întîmplarea fiind o formă de manifestare a necesității. De aceea e atît de important să stabilești legătura dintre fenomene. Generalul apare numai datorită particularului și prin particular. O moarte spectaculoasă nu e o faptă de eroism pentru un agent. Fapta de eroism e să rezisti și să trăiești în tabăra inamicului. Agentul e doar o verigă într-un sistem. Centrul, organul colectiv de cercetare, analizînd și generalizînd informațiile primite de la agenți, va stabili care este pericolul cel mai mare și va elabora tactica de prevenire a acestuia.

Tactica de a căuta lucruri senzaționale nu e potrivită pentru un agent. De obicei, pentru o astfel de descoperire întîmplătoare plătește cu viața. Moartea unui agent înseamnă că multe alte vieți omenesti vor fi amenințate cu moartea, nefiind apărute de pericol. Moartea unui agent lasă descoperit sectorul în care lucra și Centrul nu va putea preveni pericolele ce se vor ivi din acest sector.

Deși gîndea în acest fel în nopțile sale albe, nerăbdarea îl chinuia în continuare pe Weiss. În plus, cînd primi din partea doamnei Dittmar răspuns la o vedere pe care i-o trimisese, din scrisoarea ei plină de compătimire nu rezulta că l-ar fi căutat cineva. Oare moartea lui Bruno a întrerupt legătura cu ai săi?

14

În salonul în care era Johann apăruse nu demult timp subofiterul Alois Hagen. Fusese rănit nu pe front, ci la Varșovia. Urmărea partizani prin oraș. În momentul în care era să pună mina pe unul, acesta l-a împușcat în picior. S.S.-iștii care l-au adus la spital laudau curajul lui. Hagen era tipul ideal de arian nordic, un atlet cu fața prelungă și ochi albaștri, reci. Se purta foarte sigur de sine. Se uita toată ziua în oglindă și făcea curte surorilor și laborantelor, fără deosebire de vîrstă.

Cînd Fischer, zîmbind larg, veni la Hagen pentru a lămurii cîteva lucruri neclare din biografia lui, acesta îl privi fix, fără să-i răspundă. Apoi îi aruncă disprețuitor:

— Tu nu ai sînge în vene, ci cocteil. Cum ai trecut cu nasul și urechile astea pe lîngă Comisia de stabilirea rasei?

Îl bîtu pe Fischer pe umăr și îl liniști:

— Bine, nu-i nimic, trăiește!

Apoi îi ordonă de parcă i-ar fi fost subaltern:

— Să am mereu colonie, nu suport mirosul medicamentelor. Și se întoarce cu spatele la el.

Fischer plecă în virful picioarelor de la patul lui Hagen. Știa că cu înfățișarea lui nu ar fi rezistat la nici o expertiză sumară a comisiei rasiale. Natura își bătuse joc de el, deși familia lui era germană pînă la a cincea generație. Dacă Hagen îl va reclama comisiei rasiale și aceasta va stabili că nu e arian? Oricît va documenta contrariul, o bănuială tot o să rămînă. Și Fischer hotărî în mod înțelept să nu îl enerveze pe acest Hagen, să rabde obrăznicile lui, doar el e tipul ideal de arian.

Cel mai des Hagen îi făcea curte surorii șefe, domnișoara Elfrida. Îi declară sus și tare că e gata să îndeplinească ordinul fîhrerului și să înmulțească cu ajutorul ei numărul arienilor cu adevărat curați. O privi din cap pînă în picioare și îi spuse sever:

— Da, noi doi merităm să muncim puțin pentru patrie. Să-mi amintești asta cînd mă voi ține pe picioare!

Atît de autoritar se purta cu Elfrida, încît aceasta, contrar ordinelor, îi aduse în salon uniformă și armă. Hagen își aranjă cu grijă uniformă pe scaun, iar revolverul îl puse sub pernă. Apoi explică vecinului său de pat care îl critica că nu citește niciodată nimic:

— ...Cum aud cuvîntul „intelectual” (Hagen îl cita pe Hans Jost, liderul literaturii germane fasciste), mina mea se apropie de trăgaciul revolverului.

Acest arian îl făcea pe Johann să tremure de ură. Căuta să stea cît mai puțin în salon, deși umbla încă greu, numai ca să nu-l vadă și să nu-l audă.

Dar, după toate aparențele, nici Hagen nu îl prea simpatiza pe Johann. Odată însă, un general, vizitînd spitalul, îl admiră pe Hagen ca pe un cal de rasă. Acesta raportă că caporalul Weiss este, de asemenea, un exemplar reușit de arian. Și Weiss se bucură și el de admirația generalului.

Johann observă că Hagen îl urmărește cu atenție în special cînd vorbește, să vadă cum pronunță cuvintele.

Dar și Johann îl observa pe sub sprîncene pe Hagen. Constată că ochii acestuia, cînd vorbea cu el, se măreau și se micșorau. Pălăvrăgeala cu el îl emoționa. De ce?

Weiss se purta cu Hagen foarte prudent. În curînd constată că și acesta se poartă la fel cu el. Hagen se însăntoșise și umbla pe coridoare. Probabil de mult ar fi ieșit din spital, dacă sora șefă nu ar fi luat măsuri să-l țină cît mai mult lîngă ea pe acest bărbat frumos.

Johann, deși umbla de mult, era încă slab și de aceea dimineța făcea în taină exerciții de înviorare. Și aici greși.

Odată, cînd își făcea în pat exercițiile sale, simți ceva ca un pericol nevăzut. Rămase nemîșcat și deodată văzu privirea lui Hagen care nu dormea și îl urmărea atent. Fața lui era aspră, dar nu disprețuitoare, ci mai degrabă prietenească.

Toată ziua Hagen nu îi dădu nici o atenție, dar seara îi spuse cu o intonație semnificativă:

— Weiss, servește-te cu o țigară ofîțerească! Vreau să te avansezi în grad.

Îi întinse pachetul cu țigări. Johann se apropie și se aplecă să ia o țigară din pachet, dar Hagen ridică brusc pachetul. Weiss se uită nedumerit la el și acesta îi spuse încet, rar și supărat, în limba rusă:

— Exercițiile de înviorare; sistemul de exerciții în armata germană e altul.

Apoi, îl bătut pe Weiss pe umăr și continuă tare în germană:

— În curînd re vom desfăta cu rușoaice la Moscova... Și începu să ridă.

După acest dialog, Hagen îl evită pe Weiss tot timpul.

Cine e acest Hagen? Provocator cu misiunea de a-l demasca? Ori este un spion cu experiență, ori...

Oricît analiza Johann, oricît îl observa pe Hagen, nu putea să ajungă la nici o concluzie și de aceea trăia acum într-o permanentă stare de alarmă.

Hagen pleca seară din salon, venea dimineața și dormea pînă la prînz. Elfrida, pierzînd orice rușine, cerea tuturor să facă liniște cînd acesta dormea.

După o săptămînă, brusc, Hagen îl invită pe Weiss să bea un coniac la Elfrida. Acolo se înmule după cîteva pahărele și, cu mina pe gînunchiul femeii, începu să povestească emoționat amintiri din anii de școală. Povestea despre profesorul său Klaus. Îi imita gesturile, vorba, repeta zicalele lui preferate. Deși rîdea mereu, privea serios la Weiss, așteptînd ca acesta să priceapă ceva.

Și deodată Johann înțelese. Nu era vorba de nici un profesor Klaus, ci de instructorul lui de la școală, de Barisev. Da, despre el își amintea Hagen! Erau doar zicalele și obiceiurile lui. El rupea întotdeauna țigara în două, pentru a fuma mai puțin. El zicea mereu: „Vesnice sînt numai stilourile, dar și ele refuză să scrie cînd trebuie să semnez o mustrare”.

La următorul proverb Johann îl intrerupse bucuros pe Hagen și îl făcu să înțeleagă că a priceput tot.

Lui Hagen nu îi plăcu graba lui Johann. Îl privi pe sub sprincene și propuse:

— Mai bine să bem. Puteai să mai inviți vreo femeie — îi reproșă Elfridei. Altfel stă caporalul și se uită la tine.

Elfrida se ridică grăbită. Hagen o reținu:

— Bine, lasă, altă dată...

Peste cîteva minute, simțindu-se în plus, Weiss se ridică să plece. Hagen îi spuse:

— Așteaptă, ne întoarcem împreună în salon.

Apoi, amîndoi se plimbară prin curtea spitalului.

Alexei Zubov era o fire a cărei sănătate sufletească îi prezenta de la sine viața în cele mai optimiste culori. Era convins că viața înseamnă fericire, era plin de curiozitate și de dorința de a cunoaște. Schimbare în viața lui mai multe profesii. Aproape doi ani Zubov a lucrat la o fabrică de tractoare, care avea o secție ce fabrica tancuri. Aici a avut ca brigadier un neamț, emigrant politic. Acesta a reușit să-l învețe limba germană pînă la cele mai fine nuanțe ale pronunției berlineze. Era foarte mîndru, ascultînd pronunția fără cusur a elevului său. Apoi, Zubov urmă cursurile unei școli de ofițeri de grăniceri, servind după absolvire ca locotenent la punctul de frontieră prin care s-a „repatriat” Johann Weiss. Atunci șeful său, care era însoțit de Bruno, i-a dat să înțeleagă că Weiss era un „neamț deosebit”. Deși l-a privit numai în treacăt, Zubov a reținut figura lui Weiss. La spital l-a recunoscut imediat, dar, dovedind multă stăpînire de sine, nu i-a arătat acest lucru de la început.

Cînd a izbucnit războiul, s-a trezit rănît într-o pădure în spatele frontului german. Cu ultimele puteri reuși să ucidă un polițist german ce intrase într-un tufiș pentru a-și face nevoile. Zubov îmbracă uniforma lui, se familiariză cu actele acestuia și, luîndu-i bicicleta lăsată în drum, începu să pedaleze de zor, dar nu spre răsărit, ci spre apus. Așa începu viața lui de luptător singuratic. Întîmplător, întîlni un aviator sovietic care sărise cu parașuta din avionul său ce ardea ca o torță. Înjurîndu-l că nu a acordat atenție în școală învățării limbii germane, îi făcu rost de o uniformă de soldat neamț și îl puse să învețe pe de rost cîteva fraze în limba germană.

Împreună salvară din mîinile unei patrule militare pe un învățător polonez care comisese un atentat cu o bombă de fabricație proprie.

Toți trei ajunseră la Belostok, unde trăiau rudele învățătorului. Fiind un excelent jucător de biliard, Zubov începu să frecventeze regulat cazinoul din Belostok și în scurt timp fu recunoscut ca un maestru al jocului.

Odată, fu invitat la o partidă de biliard de un ofițer dintr-o companie de propagandă — baronul von Gandenstein. Jucînd formidabil, Zubov îl făcu pe baron să piardă o mare sumă de bani și-i propuse acestuia ca în locul banilor să-i ofere funcția de șef al depozitului companiei de propagandă. Baronul fu imediat de acord, fără a mai ține cont că Zubov nu avea dosarul personal la el. Zubov se dovedi pînă la urmă

un om nerecunoscător. Cînd baronul fu numit comandant al unui lagăr de concentrare, se oferî să-l conducă pînă la noul său post, unde, de fapt, acesta nu mai ajunsese niciodată.

După aceea, începu să organizeze noaptea acțiuni de sabotaj. Aruncau în aer eșaloane militare, dădeau foc la depozite. În curînd în grupa lui fu cooptat un nou membru — un soldat german. Un subofițer S.S., prieten cu Zubov, îi mărturisi acestuia, la un pahar cu *schnaps*, că în curînd va aresta un soldat german pe care îl bănuia că este un vechi comunist, care a intrat în armată pentru a se feri de Gestapo. Curînd subofițerul S.S. muri într-un accident... Nu a fost deloc ușor pentru Zubov să-l convingă pe comunistul german, soldatul Ludwig Kupert, că el este ofițer sovietic. Zubov susținu un serios examen, răspunzînd la întrebările acestuia despre Uniunea Sovietică, pînă cînd Kupert se convinse că nu este un provocator. Kupert dădu acțiunilor grupei lor un caracter mult mai organizat și mai precis. În timpul unui atac asupra unei stații de radio toți membrii grupei, cu excepția lui Zubov, muriră. Acesta fu rănit la picior, dar în zăpăceala provocată de atac, reuși cu talent să se prefacă din urmărit în urmăritor. Așa ajunse el cu toată cinstea cunoscută la spitalul militar.

La început în spital lui Zubov îi părea rău că avea uniformă de subofițer și nu de ofițer. Dacă ar fi stat în salonul ofițerilor, ar fi fost îngrijit mai bine și s-ar fi însănătoșit mai repede. Era nerăbdător să continue lupta de unul singur. Plin de îngăduință, permise surorii șefă să se îndrăgostească de el, pentru ca, beneficiînd de îngrijirile ei, să se însănătoșească mai repede.

Recunoscîndu-l pe Belov (pe care de multe ori îl pomenise Barisev în cadrul unor lecții ținute la ei la grăniceri), el a așteptat cu răbdare momentul prielnic pentru a i se destăinui.

Ascultîndu-l pe Zubov, Belov nu era de acord cu multe din cele săvîrșite de acesta.

— Scuză-mă — spuse Zubov ironic — sînt un om drept. Au primit de la mine ce au meritat.

Intorcîndu-se în salon, se culcară amîndoi în tăcere. Zubov trebuia să plece. Gestapoul se interesase de el la spital, dar Elfrida nu vroia să-i dea drumul. Zubov îi spuse acesteia să întocmească un act de deces pentru el. Nu avea nici un motiv să lase după el urme.

Weiss îi dădu o parolă și o adresă din Varșovia.

...Lipsa lui Hagen a fost descoperită abia spre seară. Fischer, turbînd, îi interoga pe toți. Elfrida îi spuse că lui Hagen i se făcuse de ieri ieșirea din spital. Noaptea a venit o mașină de la Gestapo și l-a luat. Ofițerul ce însoțea mașina îl îmbrățișase. Acest lucru îl confirmă și caporalul Weiss, știînd că versiunea îi fusese recomandată Elfridei de Zubov.

Weiss rămase din nou singur printre dușmani, condamnat la inacțiune. Trebuia să aștepte și să se pregătească pentru îndeplinirea misiunii pentru care fusese trimis.

15

Din zi în zi Weiss aștepta să i se facă ieșirea din spital. Dacă nu ar fi fost Elfrida, probabil că ar fi fost trimis pe front cu primul eșalon. Dar Elfrida reuși să afle unde se găsește subunitatea maiorului Steinglitz și îl convinse pe Fischer să îl trimită pe Weiss înapoi la unitatea sa.

La despărțire Elfrida îl invită pe Johann la ea și îi dădu un pachet voluminos cu alimente pentru drum.

Mayorul Steinglitz locuia într-o vilă care înainte aparținuse unui pictor celebru. Santinela nu îl lăsă pe Johann să se apropie de poartă. Weiss insistă, spunîndu-i că are ceva foarte important să-i comunice maiorului și că dacă nu îl lasă să intre atunci să îl anunțe pe maior că îl caută.

Cînd Steinglitz ieși răspunzînd indiferent la salutul lui Johann, acesta îi întinse o sticlă cu coniac francezesc pe care i-o dăduse Elfrida și, luînd poziția de drepti, raportă:

— Domnule maior, m-ați trimis să vă caut o sticlă cu coniac francezesc, vă rog să mă iertați că am întîrziat puțin.

Steinglitz zîmbi și Johann socoti acest zîmbet suficient ca să treacă indiferent pe lingă santinelă.

Dimineața, Johann îi servi maiorului micul dejun la pat. Apoi îl așteptă cu mașina pregătită pentru drum. Imediat ce plecară, mașina lor fu urmată de un transportor blindat, plin cu soldați înarmați cu automate. Da, treburile maiorului nu merg rău, dacă acum are o asemenea escortă.

— Vă felicit, domnule maior! — spuse Johann arătînd spre escortă.

Steinglitz nu răspunse, numai buza lui inferioară se lăsă puțin în jos. Deci, aprobă perspicacitatea șoferului său; felicitarea i-a făcut plăcere.

Nu toți înțelegeau încă ce mare încredere fusese acordată maiorului. Dietrich intenționat se făcea că nu știe nimic, discutând ca și înainte pe un ton superior cu maiorul. Dar maiorul se împăcase de mult cu acesta. Cu contraspionajul trebuie întotdeauna să te porți atent, mai ales că Dietrich va avea un rol important de jucat în îndeplinirea acestei misiuni importante.

Mayorul Steinglitz se învîrtea neîncetat în jurul Varșoviei vizitând toate vilele, castelele și conacele. După un timp, Johann își dădu seama că maiorul caută ceva: un conac mai izolat, ceva în genul taberei pe care o părăsiseră când începuse războiul. Era clar că baza principală va fi undeva pe aici prin apropiere de Varșovia. Weiss trimise vederi tuturor cunoscuților săi din Rovno, Lwov și chiar Berlin, anunțându-i că trăiește și e sănătos. Bineînțeles că păstrase batista și că, inmuind un colț al ei în apă, scrisese cu cerneală simpatică printre rînduri coordonatele sale.

Din Berlin sosise un oarecare domn Lansdorf. Deși civil, Steinglitz și Dietrich îl întâmpinară în ținută de gală. Era un om în vîrstă, slab, cu un cap mic, dar care avea gesturi precise și poruncitoare.

Steinglitz îi ordonă lui Johann să pregătească seara baia pentru domnul Lansdorf și să-i acorde toate serviciile pe care i le va cere.

Se dovedi dăstul de greu de îndeplinit această misiune de onoare, deoarece Johann nu fusese pregătit nici teoretic, nici practic pentru rolul de lacheu. Weiss începu conștiințios să-și îndeplinească noile atribuții. Afară e frig, deci e bine să încălzească pe calorifer lenjeria pe care o va îmbrăca Lansdorf după baie. Apoi îl ajută delicat să se dezbrace.

În baie, Lansdorf observă că temperatura apei este aceea care îi convine. Cît stătu în cadă, îl rugă pe Weiss să ia o carte și să îi citească cu voce tare; apoi acesta îl ajută să iasă din baie, îl șterse cu un prosop cald și îl duse să se culce, întrebîndu-l dacă mai are vreo dorință.

— Îmi place cum citești — spuse Lansdorf — continuă!

Abia începu Johann să citească și în ușa se auziră citeva ciocănituri discrete. În cameră intrară timizi Dietrich și Steinglitz.

Cu un glas egal, Lansdorf le spuse ofițerilor ce stăteau în poziție de drapți lingă patul său:

— Domnilor! Vă redau ordinul marelui mareșalului Keitel: „Prizonierii sovietici vor fi însemnați toți cu tuș chinezesc pe mîna stîngă. În acest fel, oamenii pe care îi vom selecționa pentru școlile de diversiune și spionaj vor fi toți însemnați”. Deci, domnilor, rezultă că selectarea preliminară trebuie făcută în lagărele de concentrare. Este necesar să selecționați material suficient pentru ca, după un studiu specific asupra lui, să alegeți un număr restrîns de subiecți pe care îi veți pregăti pentru activitatea de diversiune și spionaj. Selectarea materialului se va face cu consultarea Gestapoului. Dacă unii subiecți aleși de voi se vor dovedi necorespunzători, să nu dați vina pe Gestapo. Amiralul Canaris nu dorește o ascuțire a relațiilor cu acesta. Domnilor, sinteți liberi.

Dimineața, Lansdorf îl rugă pe Johann să-i maseze piciorul bolnav. Se achită cu măiestrie de această sarcină, întrucît avea destulă experiență în acest domeniu. Lansdorf, privindu-l atent, îl întrebă pentru ce a primit medalia. Weiss răspunse modest:

— Din păcate, numai pentru curaj.

— Dar mai ai și altceva în afară de curaj?

— Cap, domnule general.

— Nu sînt general — îl corectă sever Lansdorf. Dar, de nu am fi noi — adăugă el zîmbind — generalii ar lupta ca niște orbi. Deci, ai și cap?

— Aș vrea să vă fiu folositor.

— Cu ce?

— Presupun că dumneavoastră știți despre fiecare om mai mult decît știe el însuși despre sine...

— Da, desigur!

— Mi s-a părut că maiorul Steinglitz și căpitanul Dietrich nu v-au înțeles exact.

— Vorbește, te ascult!

Weiss știa la ce se expune, dar altfel nu avea cum să atragă atenția lui Lansdorf asupra sa.

— Dumneavoastră le-ați dat de înțeles că cu cît vor fi mai multe rebuturi în școală, cu atît vor fi mai multe motive să învinuim Gestapoul de lipsă de vigilență.

— Și ce rezultă din asta?

— Trebuie totuși ca astfel de rebuturi să fie aduse la școală, altfel toată răspunderea în viitor va cădea numai pe seama Abwehrului.

— O, dar ești un adevărat strateg. Unde ai învățat toate astea?

— Șeful meu, kreisleiterul Funk, folosea această metodă față de membrii „Asociației populare a germanilor baltici”. Îi primea în asociație pe toți cei ce doreau acest lucru, dar înainte de repatriere făcea o listă cu cei ce nu meritau încredere. Berlinul aprecia munca lui și critica munca slabă a agenților Gestapoului din Riga.

— De unde știi toate astea?

— M-am bucurat de încrederea absolută a domnului Funk, care aprecia calitatea mea de a uita ceea ce nu trebuia să țin minte.

— Foarte bine — îl aprobă Lansdorf.

Weiss exclamă plin de sinceritate:

— Am înțeles că sînteți un om mare și am dorit să atrag atenția dumneavoastră asupra mea. Am simțit bună-tatea dumneavoastră față de mine și m-am hotărît. Știu puțin limba rusă — șopti el. Am scris asta și în formulare. Am învățat-o pe cînd lucram la un emigrant rus din Riga. Nu vorbesc bine rusește, dar înțeleg aproape tot. Domnul maior mă apreciază doar ca șofer. Aș fi fericit dacă cineva ar acorda atenție și altor calități ale mele.

Weiss suportă privirea ascuțită, pătrunzătoare a lui Lansdorf cu același zimbet rugător.

Landsdorf zise:

— Tu ești omul pe care va trebui să-l pregătim foarte puțin înainte de a-l trimite la ruși. Doar ești curajos — continuă el ironic, arătînd cu degetul medalia lui Weiss.

Weiss înlămni. Iată căderea. Iată la ce a dus această discuție riscantă. A greșit; nu a știut să-l aprecieze bine pe acest bătrinel girbovit. Dar cum era să nu riște, cînd Lansdorf e foarte aproape de acel izvor de informații către care năzuia el.

Nu mai avea timp să analizeze și răspunse aproape masinal, cu un ton nemulțumit:

— Vă mulțumesc, domnule Lansdorf. Sper că nu veți regreta hotărîrea dumneavoastră.

— Dar de ce aș putea regreta? — întrebă Lansdorf încruntat.

— Problema este că eu am o înfățișare ariană atît de tipică, încît rușii imediat vor recunoaște în mine un german. Dar asta nu înseamnă nimic; ca un german adevărat, sînt gata să-mi dau viața pentru fîhrer.

Landsdorf îl cercetă îndelung pe Weiss, după care spuse cu părere de rău:

— Da, ai dreptate. Ai o înfățișare tipic ariană. Ar trebui să fii expus ca model viu de arian. Dar o să mă mai gîndesc la tine — spuse Lansdorf, concedindu-l cu un gest.

Înainte de această discuție, Johann se gîndise mult ce să facă pentru a nu mai rămîne un timp inactiv, cum se în-timplase în cealaltă bază secretă a Abwehrului.

După toate datele, Abwehrul începuse să organizeze o vastă rețea de școli de diversiune și spionaj. Deci, înaintarea fulgerătoare a armatei germane a încetat, dacă s-a hotărît folosirea tuturor metodelor războiului secret. Weiss se con-vinse că Lansdorf va juca un rol important în organizarea acestei rețele de școli cercetînd în treacăt un carnețel al acestuia în care a găsit următoarea notiță: „Prizonierii so-vietici din lagăre continuă în mod automat să aibă obicei-urile caracteristice sistemului lor politic, creînd organizații secrete prin care conduc oamenii. Pentru aflarea conducăto-rilor acestor organizații, Gestapoul are informatori în rin-dul prizonierilor. Acești informatori sînt oamenii cei mai prețioși, cei mai verificați pentru a fi instruiți în școlile de diversiune și spionaj. Dar Gestapoul îi păstrează numai pentru el, acoperindu-i în vreun fel, chiar trecîndu-i pe lis-tele celor ce ar trebui lichidați.

Este necesar ca în mod inteligent să descoperim acest contingent de informatori din lagăre și, în ciuda opoziției Gestapoului, să-i recrutăm pentru școli”.

Această notiță Lansdorf o făcuse, probabil, în scopul instruirii celor ce vor fi trimiși în lagăre să selecteze can-didați pentru școlile de diversiune și spionaj. Weiss dorea din suflet să devină unul dintre participanții la selecție.

Trecură cîteva zile chinuitoare pînă cînd von Dietrich îi spuse în treacăt lui Weiss că va fi avansat translator la Serviciul II, dar că, deocamdată, neavînd șofer în locul lui, va trebui să se pregătească pentru un drum lung.

Johann hotărî imediat că trebuie să meargă la Lansdorf, pentru a-i mulțumi. Acesta îi ascultă în tăcere mulțumirile. Cînd Weiss era gata să plece, îi spuse cu subînțeles:

— Ai limba puțin cam lungă. Din cauza ei, să nu sufere capul.

— Domnule Lansdorf — răspunse cu demnitate Weiss — capul meu presupun că va suferi numai dacă nu vă voi raporta totul.

— Asta am și vrut să spun...

16

Weiss primi o vedere militară. Un prieten al său, subofiter aflat în garnizoana de la Smolensk, îl invita să petreacă Anul nou împreună la Moscova. Se ascunse în garaj, unde, cu ajutorul aceleiași batiste imbibate cu substanțe chimice, relevă scrisul simpatic și descifra textul executat cu o peniță foarte subțire: „Varșovia. Varieteul *Colombina*. Nicol. Numărul apartamentului tău. Virsta tatălui tău”.

Johann, deși știa că acum este la dispoziția lui Dietrich, după ce se învoui la acesta, îi ceru voie și lui Steinglitz. Lui Lansdorf îi raportă că pleacă la Varșovia, întrebând dacă are de dat vreo dispoziție, arătându-i astfel că numai pe el îl socotește stăpînul său.

Lansdorf îl însărcină să cumpere unele lucruri pentru baie și să caute niște cărți vechi pe la anticariate.

Cu o mașină de ocazie, plecă la Varșovia. După ce făcu cumpărăturile cerute, căută varieteul *Colombina*. Ajunse acolo după începerea spectacolului. Spre sfîrșitul programului, a fost anunțat numărul „Duo Nicol” — doi parteneri acrobați. Weiss recunoscă cu ușurință în persoana acrobatului pe Zubov. După spectacol, Weiss se duse în cabina lui.

— Domnișoară, sint încîntat de măiestria dumneavoastră — spuse Johann înminînd partenerei lui Zubov o cutie cu bomboane. Apoi, zîmbind, se întoarse spre Zubov, dar acesta îl privea nepăsător.

— Domnule caporal — spuse Zubov — părinții dumneavoastră nu v-au învățat să bateți la ușă cînd intrați la niște persoane necunoscute? Pe cine căutați?

— Aș vrea să-l felicit pe Nicol.

— Sint doi Nicol — observă serios Zubov.

— Aș vrea să vorbesc cu cel mai mare dintre ei.

— Atunci, cu dînsa — spuse Zubov, arătînd spre fata care se demachia.

Weiss se prezentă și spuse parola. Plecară împreună la o berărie. Pe drum, fata îl luă de braț și îi spuse sever:

— Sint legătura dumneavoastră. Zubov are altă misiune. Cred că cea mai bună acoperire pentru întîlnirile noastre ar fi să îmi faceți curtea. Aveți alte propuneri?

— Nu — răspunse sincer Weiss.

— Miine veți raporta șefului dumneavoastră că m-ați cunoscut și că ați dormit la mine. Sint doar artistă și cu artistele merge ușor.

— Bine — fu de acord Weiss.

— Țineți minte! Sint Elza Wolf. Mama era poloneză, iar tatăl ofiter german. Tata a murit. M-am născut în Cracovia. Sint catolică. Dacă vă vor întreba de partenerul meu, le veți spune că mi-e amant, dar că în curînd o să-l părăsesc. Și acum, să mergem la mine să vă culcați.

— Dar nu pot. Am promis șefilor că mă întorc la timp.

— Nu. Trebuie să mergeți cu mine; am nevoie de un ocrotitor militar, vecinii au început să mă birfească.

Acasă, Weiss îi transmise toate informațiile culese în ultimul timp.

— E chiar bine — îl lăudă fata. Nu ați pierdut timpul degeaba. În viitor veți cifra tot materialul. Veți primi indicații despre „căsuțele poștale” de legătură. Medalia pe care o aveți face parte din legendă?

— Nu! — se supără Johann. Pentru eroism în luptă. Ei mi-au dat-o.

— De la ai noștri aveți decorații?

— Nu, numai de la nemți.

— Bravo, vă felicit!

— Sper să ajung în curînd subofiter.

— Aveți grijă să nu avansați prea repede. Începe invidia și denunțurile colegilor. Gată, acum culcați-vă acolo, vă scol eu dimineață.

A doua zi, cu o mașină de ocazie, ajunse la unitatea lui.

17

Steinglitz privi cu îngăduință motivele pentru care Weiss a întîrziat.

— E mai igienic să ai o amantă permanentă — spuse el.

— Dar sint îndrăgostit cu adevărat, domnule maior.

— Sîntem sentimentali — asta e slăbiciunea noastră națională.

Lansdorf se arată mulțumit de cumpărături, iar motivele întîrzierii le socotește nereserioase.

— Bărbații au inventat femeia ca să-și justifice prostiile pe care le fac — spuse el. Noi avem nevoie de oameni tăcuți și hotărîți, care să îndeplinească în singurătate o activitate oarecare. Avem nevoie de oameni permanenți.

Lui Dietrich nu mai apucă să-i raporteze, deoarece acesta îi ordonă să fie gata de drum. Va merge cu ei și Kurt, șoferul lui.

Plecară a doua zi dis-de-dimineață. Kurt și Johann conduceau pe rînd. Ajunseră la lagărul experimental O-X 247. Ofițerul de serviciu îi conduse în camerele rezervate pentru oaspeți. După ce se instală și își aranjă ținuta, fură poștiți la comandantul lagărului, căpitanul Klein. Acesta le spuse că este gata să-i ajute cu tot ce va putea în îndeplinirea misiunii lor. Cartoteca cu prizonieri este la dispoziția lui Dietrich, iar un ofițer îi va da explicații despre fiecare om în parte.

Dietrich îi mulțumi lui Klein, dar observă, nu fără oarecare perfidie în glas, că ar vrea să știe aproximativ cam cîte candidaturi îi poate recomanda domnul comandant.

— Dar — exclamă Klein — nu vă propun nici un candidat. Asta este treaba dumneavoastră. Eu sînt cam birocrat. Totul vă stă la dispoziție, dar eu mă spăl pe mîini. Faceți totul pe răspunderea dumneavoastră — repetă el.

Locotenentul Reiss, care primise ordin să-i însoțească prin lagăr, îl simpatiză pe Johann, probabil pentru că erau de aceeași vîrstă. Dietrich refuză să meargă prin lagăr, temîndu-se să nu contacteze vreo infecție. Rămase la cancelarie să studieze fișele prizonierilor sovietici.

Reiss îi explică lui Johann :

— Prizonierii nu se deosebesc între ei decît prin numerele pe care le poartă. Sînt schimbați zilnic din camerele și grupele în care erau înainte, pentru a anihila instinctul lor de organizare. În plus, în acest fel ne este mai ușor să introducem printre ei agenții noștri.

— Aveți mulți agenți ?

Reiss răspunse enigmatic :

— Sînt cadrele personale ale comandantului Klein.

— Astfel de oameni ne-ar trebui nouă — exclamă Weiss cu entuziasm. Sper că ne veți ceda cîțiva ?

— Cum va ordona comandantul.

— A nu, așa, prieteneste. Dă-mi doar unul, doi, dar mai valoroși.

— Bine, îți dau unul bun, nr. 740014.

— Vreau să-l văd.

— Numărul 740014 la mine ! — strigă Reiss către o coloană de prizonieri.

Din coloană ieși un om slab, se apropie și luă poziția de drepti.

Johann, privindu-l fix, îl întrebă clar în limba rusă :

— Vrei să-ți oferi serviciile în calitate de trădător al patriei ? Pentru slava Germaniei și a fîhrerului ?

— Nu înțeleg — răspunse acesta încet.

— Nu am vorbit bine rusește ? — întrebă Weiss.

— Nu înțeleg.

— Nu vrei să înțelegi.

Reiss întrebă neliniștit :

— Ce ți-a răspuns ?

— Că vrea să se gîndească — răspunse Weiss. Să mi-l lași mie să-l zgudui puțin.

„Cine o fi acest 740014 ?” — se gîdea Weiss. „Trebuie să vorbesc cu el între patru ochi”.

Dietrich îi ordonă lui Johann să studieze și el cartoteca.

— Eu am studiat-o — spuse el. Am întocmit o listă. După ce o studiezi, faci și tu o listă. Vom alege numerele care apar în ambele liste. Așa va fi mai bine. Două capete judecă mai sănătos decît unul singur.

Johann începu să studieze temeinic mapele cu dosarele personale ale prizonierilor. Îl interesau în primul rînd însemnările cu privire la rațiile de alimente. Toți erau condamnați la moarte sigură prin infometare. Doar hrana putea prelungi viața în lagăr. Desigur că Gestapoul dă oamenilor săi porții în plus. Weiss studia atent însemnările, urmărind numărul 740014. Curînd se convinse că alesese calea cea bună. Numărul 740014, deși era viu, fusese de cîteva ori la camera de gazare, dar primea în continuare rația de alimente. Mai descoperi și alte numere în aceeași situație și întocmi o listă cu ele. Trecu în dreptul numerelor numele reale ale prizonierilor. Johann era obosit, dar mulțumit. Aflase metoda de a descoperi agenții Gestapoului din rîndul prizonierilor.

Apoi trecu la întocmirea listei pentru Dietrich. Alese dintre trădători pe aceia care, prin calitățile lor fizice și in-

telectuale, nu erau buni de nimic. Erău oameni incapabili să rezolve o problemă simplă de aritmetică, darmite să țină minte un cod. Vor fi niște spioni teroriști „grozavi”!

Nimeni nu l-ar fi putut suspecta pe Weiss. Principalul criteriu de alegere a candidaților erău dosarele lor personale. Și acolo scria clar că candidații au suferit sub puterea sovietică, au fost jertfele ei, fapt pentru care sînt dornici să se răzbune.

Peste cîteva zile, Dietrich îl invită pe Weiss la o plimbare prin pădure. Probabil presupunea că aici pereții au urechi și el vroia să-i vorbească fără martori. În pădure, Dietrich începu să se plîngă de comandantul Klein. Nu era convins deloc că acesta îl ajută să-și aleagă oamenii cei mai buni. Johann îl ascultă tăcut, apoi îi dădu lista întocmită, însoțită de extrase din dosarele personale ale candidaților. Dietrich le cercetă atent și rămase, probabil, mulțumit, deoarece hotărî să prezînte această listă ca făcută de el. Buna dispoziție a lui Dietrich crescî simțitor.

După cum Johann se și aștepta, Klein nu se bucură deloc văzînd lista prezentată de Dietrich. Spuse supărat:

— Domnule căpitan, sînteți fără milă. Vreți să ne lăsați fără ochi și urechi în lagăr. Protestez!

Dietrich ridică ironic din sprînceană:

— După cîte înțeleg, protestați împotriva hotărîrii fîhrerului de a duce războiul prin toate mijloacele.

Klein răspunse împăciuitor:

— Mă inclin în fața talentului dumneavoastră, însă vă rog să-mi spuneți și mie cum ați reușit să descoperiți rețeaua noastră de agenți din lagăr?

Deși tonul lui Klein părea supărat, ochii lui străluceau. După părerea sa, cei mai buni agenți nu erau pe listă. În plus, erău trecuți pe listă doi inși care mai mult ca sigur erău comuniști și trebuiau lichidați.

Arătîndu-i fruntea cu degetul, Dietrich răspunse misterios:

— Cheia de la acest seif o are numai amiralul Canaris.

În următoarele zile, lui Johann nu-i ieși din cap deținutul 740014. Cercetă de cîteva ori dosarul lui și treptat ajunse la unele concluzii.

Astfel, ca localitate de domiciliu era trecută Korlovka, iar ca profesie — țaran individual. Dar ce țărani individuali existau în mijlocul Donbasului? În afară de asta, numele de familie era rusesc, deși scria că e de naționalitate ucraineană.

Johann își imagină cum ar suna numele acesta de familie rusesc în limba ucraineană și, deodată, își dădu seama că este numele unui miner stahanovist cunoscut în toată țara.

Seara, Johann ceru să-i fie adus la interogatoriu prizonierul nr. 740014. Înainte de a veni acesta, cercetă cu atenție camera special amenajată pentru interogatorii. Descoperi un dulap dotat cu cătușe ce serveau la răstignirea prizonierilor pentru a fi torturați. Numărul 740014 intră escortat de alt deținut, șeful barăcii sale. După ce rămase singur cu nr. 740014, Johann îl privi fix și îi spuse numele lui adevărat. Apoi adăugă:

— Stahanovist? Miner? Comunist? Adevărat?

Prizonierul nu răspunse nimic.

— Vorbește, animalule, vorbește! — țipă Johann lovînd cu un baston de cauciuc în masă.

Minerul se întoarse cu spatele la el și își apucă, într-un gest obișnuit, capul cu mîinile.

Weiss se așeză zicîndu-i:

— Să fumăm.

Minerul îl privi uimit.

— E bine — aprobă Johann. E foarte bine. Bravo!

— Ești un ticălos — spuse minerul cu demnitate. Un cîine în piele de lup.

— Desigur, ai dreptate — răspunse Johann. Dar ia totuși pachetul ăsta de țigări.

Minerul luă neîncrezător pachetul și îl ascunse repede în sîn.

— Vrei să mă convingi?

— Dacă ai fi de vinzare, da. Dar dacă am încredere în tine?

— Vrei să mă cumperi — repetă încăpățînat minerul.

Johann observă pe masă o cutie de tablă plină cu ipsos. Întrebă mașinal:

— Cu asta ce-o mai fi?

— Te faci că nu ști? — răspunse minerul. De cîte ori ne-ați umplut gurile cu ipsos să nu țipăm cînd ne torturați?

— Interesant. Apropie-te! Deschide gura!

Îi umplu gura cu ipsos explicîndu-i:

— Asta ca să taci. Deschide dulapul! Intră în el!

Minerul întinse miinile în sus spre cătușe, pentru a fi răstignit.

— Nu e nevoie. Să stai însă liniștit! E clar?

Și, închizând ușa dulapului, ieși din cameră.

Pe coridor nu era nimeni. Apăru imediat șeful de baracă care, arătând spre dulap, spuse cu respect:

— Nu credeam, domnule caporal, că vă veți descurca fără asistent.

Apăru și o santinelă. Intrară toți trei în cameră. Johann luă loc pe scaun. Șeful de baracă luă și el loc fără a fi invitat.

— Drepti! — strigă Johann lovindu-l peste față cu bastonul de cauciuc. Tu și... și spuse clar numerele a încă trei agenți, meritați pentru munca voastră să fiți răsplătiți de Gestapo.

— Vă mulțumesc, domnule caporal șef!

— Să taci! Veți trece în serviciul Abwehrului. Acum ia o hirtie și scrie imediat ce prizonieri crezi că trebuie lichidați imediat!

Șeful de baracă începu să scrie grăbit.

— Gata? Ai terminat? — întrebă Johann primind lista. Puteți pleca.

Îi conduse pe cei doi pînă la ușă, așteptă un timp și apoi deschise dulapul spunînd:

— Ieși! Ai auzit?

Minerul dădu din cap.

— Citește lista.

— A scris și numărul meu, ticălosul.

— Da. E mai bine că nu te-a uitat.

— Pentru cine?

— Pentru mine, să presupunem. Acum ai înțeles?

Minerul dădu din cap.

— Pe ceilalți să nu-i anunți decît după două zile de la plecarea mea, continuă Johann în șoaptă. Să fii de acord să mergi la o școală de spioni diversioniști. Te lași convins greu. Dar ține minte, acolo nu mă cunoști, nu te cunosc.

— E clar.

— Poți să pleci.

— Dar mai întîi aranjează-mă și pe mine cum trebuie, lovește-mă.

— Nu pot.

— Cum nu poți, dacă trebuie?

— Nu pot.

Văzînd aceasta, minerul luă de pe masă bastonul de cauciuc și se lovi cu el peste față.

— Crezi că merge? — întrebă el.

— Merge.

Weiss îl predă pe prizonier șefului de baracă și santineli.

A doua zi dimineață îi propuse lui Dietrich să-l treacă pe lista candidaților și pe nr. 740014, care, chipurile, e recomandat de Reiss. Pe urmă Johann îi mulțumi public lui Reiss pentru recomandarea unui candidat valoros.

Urmare nenumărate alte lagăre de tot felul. Johann își perfecționase treptat metoda de depistare a agenților Gestapoului din rîndul prizonierilor, cercetînd documentele cu distribuirea rațiilor de alimente.

Era mulțumit. Înțelese că munca pe care o făcea era acum mult mai importantă decît alte acțiuni. Cînd *Centrul* va primi materialele trimise de el, le va prelucra și va lua măsuri în consecință contra trădătorilor ce vor fi trimiși ca diversioniști.

Pe prima insignă a cekiștilor este o sabie și un scut. Da, cekistul lovește dușmanul cu sabia, dar nu pentru a se apăra pe sine. Scutul îi este dat ca să apere cu el pe toți oamenii sovietici. Să le apere viața, cinstea, renumele. Așa îi spusese un vechi cekist de pe vremea lui Dzerjinski.

În sfîrșit, deplasarea se terminase. Mașina se întorcea la Varșovia. Dietrich moțăia stringînd la piept o mapă. Ea conținea listele cu prizonierii propuși a fi recrutați pentru școlile de diversiune și spionaj. Era foarte mulțumit de Weiss și îi promise că îl va avansa subofițer.

Și Weiss era mulțumit de Dietrich. Socotea că a avut noroc lucrînd cu acest ticălos leneș, care îl lăsa pe el să-i îndeplinească obligațiile de serviciu. În ultimul timp, Dietrich lăsase totul pe seama lui Johann, nu se mai interesa aproape de nimic, nu îl împiedica deloc.

PARTEA A DOUA

LA CENTRUL WALLI

1

Dacă s-ar vorbi vreodată de meritele reale ale lui Hitler, unul din ele ar fi acela că a știut să creeze, pe baza experienței sale de fost agent al poliției, un sistem grandios de spionaj total.

Canaris, cu un pas încet, măsurat, intră în cabinetul lui Hitler. Prin aghiotantul fűhrerului — un agent secret al său — cunoștea motivul chemării. Și Hitler știa, de la Heydrich, că cel chemat a fost informat despre intențiile sale. Unul din oamenii de încredere ai lui Canaris era agentul lui Heydrich. Că Heydrich spunea adevărul, Hitler aflase de la Himmler, care avea un agent în anturajul primului. Canaris știa toate acestea și Hitler era convins de acest lucru.

După ce ascultă raportul lui Canaris, Hitler declară că activitatea de diversiune și spionaj a Abwehrului contra Uniunii Sovietice, activitate care a costat anual 31 milioane de mărci, nu este satisfăcătoare. Războiul contra rușilor trebuie dus cu metode speciale ale spionajului și diversiunii totale. Uniunea Sovietică va fi distrusă din interiorul ei. Moartea și teroarea vor paraliza populația.

— Trebuie să alegem dintre prizonierii sovietici — spuse Hitler — pe cei nemulțumiți de regimul comunist. Pe aceștia va trebui să-i parașutăm acolo, să transforme totul în iad.

Canaris propuse să se creeze, sub denumirea codificată *Walli*, în apropierea Varșoviei, un centru special, care să organizeze și să conducă o întreagă rețea de școli de diversiune și spionaj. Prezintă apoi harta cu locurile de amplasare a acestor obiective și lista cu cadrele ce vor conduce centrul de spionaj. Hitler le analiză făcând observații concrete, folositoare, dovedind că se pricepe în acest domeniu. Promise că va ordona Gestapoului să nu împiedice cu nimic Abwehrul în îndeplinirea acestei misiuni.

În acest fel a fost organizat, în luna octombrie a anului 1941, centrul de pregătire *Walli*. Una din școlile lui era situată la 21 km de Varșovia, în apropierea stației de cale ferată Milosna. Școala funcționa într-o clădire cu patru etaje, un fost azil de bătrâni. În apropierea acestei școli se afla și sediul centrului *Walli*, care era organizat pe detașamente. Detașamentul *Walli-1* răspundea de aprovizionarea agenților cu documente fictive, precum și de instruirea lor cu privire la regulile de eliberare a documentelor în Uniunea Sovietică. Detașamentul *Walli-2* organiza și conducea activitatea de diversiune în spatele frontului sovietic. Detașamentul *Walli-3* se ocupa cu activitatea de contraspionaj împotriva agenților sovietici și a mișcării de partizani.

În plus, centrul de spionaj avea în subordine un detașament special de aviație. Școala ce se afla în apropierea centrului urma să devină o școală model. Aici vor fi instruite cadrele ce vor lucra în celelalte școli.

Lansdorf ocupa o cameră confortabilă în clădirea centrului *Walli*. Așezat comod într-un fotoliu, asculta raportul lui Weiss, a cărui figură strălucea de bucuria revederii. El lăudă entuziasmat activitatea și calitățile căpitanului Dietrich. Arată că acesta are perfectă dreptate când susține că prizonierii ruși ce acceptă cu ușurință să devină trădători pot trăda cu aceeași ușurință și Germania. Lașitatea și ticăloșia lor nu sînt garanții suficiente; a recruta astfel de oameni înseamnă a alege calea cea mai ușoară, dar care nu duce întotdeauna la atingerea scopului.

— Tu ce propui? — îl întrerupse Lansdorf cu un aer plictisit.

— Eu? Nimic. Eu doar raportez ce am auzit.

Spunînd asta, Weiss se gîndea încordat prin ce mijloace să-l convingă pe Lansdorf că, în afară de oamenii recoman-

dați de Gestapo, Abwehrul trebuia să recruteze și singur candidați pentru școlile de diversiune și spionaj. Atunci lui Johann i-ar veni mai ușor să recruteze pentru școli oamenii de care avea el nevoie.

Sondînd terenul, spuse într-o doară:

— Căpitanul Dietrich presupune că unii prizonieri se feresc să colaboreze cu noi numai pentru că se tem de reacția celorlalți. Totul s-ar rezolva printr-o legendă rezistentă, făcută cu cap, răbdare, prezență de spirit, adică cu calități ce sînt necesare unui agent.

Lansdorf se invioră deodată. Îl privi fix pe Johann, spunînd:

— Da, asta e o idee originală. Nu e după șablon, în orice caz. Și căzu iar pe gînduri.

Analizînd propunerile lui Weiss, hotări că, în mod excepțional, lucrătorii din detașamentul *Walli-1* vor putea recruta candidați dintre prizonierii care nu s-au manifestat deschis în lagăre ca trădători, fără a mai apela, în aceste cazuri, la consultarea Gestapoului. Dar, bineînțeles, nu socoti necesar să-i comunice lui Weiss despre această hotărîre a sa. În aceeași zi, dădu ordin ca Weiss să fie încadrat translator în cadrul centrului de spionaj *Walli*, deși știa că acesta nu cunoștea la perfecție limba rusă.

Johann, în discuțiile cu ceilalți traducători, avea mare grijă cum vorbea, analizînd fiecare cuvînt rusesc înainte de a-l pronunța. Era foarte greu lucrul acesta, dar de el depindea acum viața lui.

Misiunea pe care o îndeplinea era lipsită de strălucire. Trebuia să lucreze cu oameni care, în bătălii pierdute, nu au murit pe cîmpul de luptă, dar pentru care nu mai exista nici o perspectivă.

Sistemul lagărelor hitleriste pentru prizonieri avea scopul să distrugă în oameni tot ce era bun. Vizitarea acestor lagăre cerea din partea lui Weiss o mare stăpînire de sine. Deseori, își amintea de cuvintele lui Dzerjinski: „Omul poate înțelege o nefericire generală, numai dacă poate înțelege fiecare nefericire personală”.

Oare scutul patriei nu apără și pe acela care a pierdut totul, mai puțin posibilitatea de a fi redat țării sale? Misiunea de a fi scut aici, în birlogul dușmanului, patria i-a încredințat-o lui, lui Johann Weiss. Să fii scut apărător în aceste condiții era mult mai greu decît a fi paloșul războinător. Acum nu mai avea de luptat cu dușmanul, ci cu aju-

toarele lui — foștii săi concetățeni. Mulți dintre ei parcuseră drumul tragic al trădării și al ticăloșiei. Trebuia să pătrundă cu răbdare în sufletele lor și să vadă dacă acolo totul e stins sau numai acoperit cu o pojghiță de indiferență față de tot ce se întîmplă în jur.

2

Mayorul Steinglitz regretă pierderea lui Weiss ca șofer al său, dar era gata să salute în el un nou coleg, colaborator al Abwehrului. Totuși, socoti necesar să-i dea cîteva sfaturi:

— Avem nevoie de fapte, nu de păreri noastre. Concluziile le vom trage singuri. Memoria e un lucru ce face parte din profesia de agent. Cîteodată, este necesar să ai bărbăția de a te preface că ești laș. Acțiunile în forță sînt încredințate celor curajoși, dar decorațiile le primesc cei ce conduc din cancelarii.

Dietrich, cum îl văzu pe Weiss, îi și comunică, pe un ton de lucru, că în *Walli* există un translator pe nume Maskov. Deși acesta fusese colonel în armata țaristă, trebuia supravegheat, deoarece în rîndul emigrației albe fuseseră observate unele manifestări naționaliste, în urma nemulțumirii provocate de victoriile armatei germane asupra Rusiei.

Camerele rezervate pentru profesori și instructori nu fuseseră decît în parte ocupate și Johann ar fi putut să-și aleagă una bună, dar preferă una mai proastă, socotînd că la început nu strică să fie modest. Alese însă această cameră și pentru că era la capătul unui coridor și prin vecinătatea ei trecea scara de incendiu.

„În scopul contactării cursanților în afara orelor de program” — după cum se exprimă Dietrich — acesta îi recomandă lui Weiss să lase uniforma militară și să umble civil, deoarece un german îmbrăcat civil care vorbește rusese predispune mai repede pe interlocutor la sinceritate decît unul îmbrăcat în uniformă învingătorilor.

Privitor la relațiile sale cu noii colegi, Johann hotări, de la bun început, să-i trateze de pe picior de egalitate, dîndu-le de înțeles că e un om serios și plin de demnitate. De asemenea, se va arăta dornic să-și completeze cunoștințele sale despre Rusia nu numai în calitate de translator, ci și

în speranța de a primi în viitor un post important în teritoriul ocupat. Se hotări să împrumute, ca o armă psihică, de la aristocratul prusac von Dietrich manierele și stilul său de comportare. Politețea rece și știința de a folosi în conversație fraze banale care nu spun nimic serveau pentru a ține pe interlocutor la o distanță avantajoasă. De fapt, Johann se temea mai mult de colegii săi vorbăreți și sociabili, decît de cei ursuzi, tăcuți și bănuitori. Cunoașterea lui Lansdorf completă experiența lui Johann cu lucruri noi. Acest om, probabil ca și alți profesioniști de înaltă calificare, era însetat după glorie. Dorea să elaboreze o operație nemaiîntîlnită pînă atunci, să întreprindă în viclenie cele mai vestite agenții de spionaj, înscriindu-și pentru totdeauna numele în istoria serviciilor secrete. Toate gîndurile lui erau îndreptate spre acea operație viitoare, care îl va acoperi de glorie. Era fericit numai noaptea, cînd, uitînd de grijile zilei, putea să elaboreze în tihnă noi variante ale acelei operații, imaginîndu-și triumful care îl aștepta. Aceasta se întîmpla noaptea, pentru că ziua, spre părerea lui de rău, trebuia să se ocupe de lucruri mărunte, nedemne de talentul său.

Lansdorf înțelesese de mult că strategia aplicată față de celelalte țări europene nu dădea rezultate în cazul Rusiei. Țările acelea fuseseră cucerite de două ori: o dată prin spionajul total; a doua oară de armată. În Rusia nu au fost condiții pentru a desfășura un spionaj total. Agentura germană a fost înfrîntă atît înainte de război, cît și la începutul lui.

Neputînd să creeze în Rusia nimic asemănător cu „Coloana a 5-a”, spionajul german a început să falsifice faptele, compunînd rapoarte ce confirmau părerea lui Hitler despre slăbiciunea Rusiei.

De aceea, Lansdorf aprecia pregătirea masivă a unei agenturi formate din prizonieri de război ca o măsură secundară, fără o importanță deosebită. Era înclinat să lase să treacă prin școli cît mai mulți oameni, știînd că grupele de diversiune în acțiune nu se vor completa prin aderarea populației locale. Trebuiau pregătiți nu organizatori, ci executanți orbi, supuși voinței care i-a trimis. Se vor supune de frica morții, de partea rușilor neputînd trece, deoarece știau că aceștia nu le vor ierta trădarea.

Dietrich nu împărtășea scepticismul lui Lansdorf. El socotea că în rîndul cursanților sînt oameni care pot să devină agenți puternici, capabili să pătrundă în organele pu-

terii sovietice. Se baza foarte mult pe faptul că Weiss îl va ajuta să găsească astfel de oameni. De aceea, începu să manifeste față de Weiss o oarecare bunăvoință, ale cărei cauze Johann le ghici imediat. De ce Lansdorf se purta cu o indiferență rece față de el, Johann nu putea să înțeleagă.

Cursanții erau aduși la școală noaptea, în mașini închise; de regulă soseau cîte unul sau doi, ori veneau în grupuri mici. Ei nu știau unde și de ce sînt aduși. Noii sosiți, în special șefi de barăci, polițiști și provocatori, prizonieri a căror trădare fusese verificată prin fapte în lagăr, nu aveau voie să discute între ei.

Weiss primise ordin de la Dietrich să ia cursanților un prim interogatoriu sumar, cu scop contrainformativ. Cu această ocazie, analizînd veridicitatea informațiilor primite, putea să constate dacă candidații mint sau sînt inapți din punct de vedere psihic.

Din momentul înregistrării lor în școala de spionaj, li se interzicea cu desăvîrșire folosirea numelor lor adevărate. Fiecare primea cîte o poreclă. Weiss avea grijă să dea cursanților porecle legate de înfățișarea lor fizică, pentru a putea fi recunoscuți ușor.

Unul dintre candidați — un bărbat solid cu ochi vioi, sigur pe sine — completă în formular la rubrica „funcția avută în armată” că a făcut parte din echipele de înmormîntare. Or, la începutul războiului nu erau astfel de subunități în armata sovietică. Ca profesie trecuse că a fost cizmar.

Weiss îi propuse:

— Foarte bine, avem atelier de cizmărie, te vom trimite acolo.

Prizonierul se îngrijoră și spuse supărat:

— Am venit aici pentru a deveni spion. Nu merit o asemenea umilire.

De asemenea, felul cum întocmise autobiografia dovedea o pregătire superioară, deși acesta susținea că nu are decît trei clase.

Weiss înregistrează astfel de nepotriviri la mai mulți candidați și își propuse să-i aibă în vedere.

El trebuia să-i cerceteze atent pe toți candidații, să-i lîină minte, clasificîndu-i după semnele lor particulare. Nu era însă convins că va afla printre ei un punct de sprijin.

Și totuși, va trebui să-și găsească aliați aici, în mijlocul dușmanilor. Știa că acest lucru va necesita o mare încordare a tuturor forțelor sale sufletești.

Modestia și spiritul său camaraderesc au făcut o impresie bună. Medalia și pomenirea numelor unor cunoscuți ai săi — oameni de vază în S.D. și Gestapo — demonstau clar că Weiss e un tânăr ce știe să-și caute sprijin și protecție, că este unul din acei oameni care vrea să obțină succese în serviciu, dar numai în limita bunei-cuviințe.

Stăruința și munca lui în primele zile de organizare a școlii model de pe lângă centrul Walli fură remarcate. Se apucă cu deosebită rivnă de lucrările de cancelarie. Studiind dosarele personale, Weiss făcu, din proprie inițiativă, o cartotecă în care, folosind diferite culori, indică încrederea ce se putea acorda fiecărui cursant. Acest lucru ajută conducerea să se orienteze rapid în acest contingent pestriț de noi cursanți. Cartoteca lui Weiss nu avea un caracter oficial, ci unul intern, de lucru. Cartoteca oficială era mult mai mare și mai complicată. Pentru cartoteca sa, Weiss comandă în plus un rînd de fotografii ale cursanților, pe care le plăti din banii săi. Avu însă grijă să ardă în fața fotografului un al doilea rînd de fotografii făcute în plus. Le arse împachetate în ziare. Era un truc vechi; în ziare nu se aflau fotografiile cursanților, ci hirtie fotografică voalată.

Astfel, Weiss reuși să evite nevoia de a se apuca iar de pictură.

Ascunzătoarea pentru fotografii o amenajă în camera unui ofițer cu care era în relații de prietenie. Pachetul cu ele îl lipi cu plastic de spatele unei oglinzi mari, ce se afla în camera acestuia.

Era un început promițător pentru noua etapă din activitatea lui Weiss în calitate de translator și instructor la centrul Walli.

Noaptea, deși în clădire era liniște deplină, Weiss începuse să aibă insomnii. Nervii îi slăbiseră din cauza încordării permanente. Era totuși obligat să se odihnească bine orice s-ar fi întîmplat.

Majoritatea cadrelor din centrul Walli erau oameni mai în vîrstă, care duceau aici o viață calmă, organizată, avînd în permanență grijă de sănătatea lor. Despre problemele de serviciu nu se discuta în timpul liber. Experiența lor bazată pe numeroși ani de serviciu îi învățase că disciplina trebuie respectată înainte de toate. Metodele de predare pe care le foloseau erau rodul unei activități îndelungate, fiind verificate în practică. Uneori pomeneau cu mîndrie de unii agenți, foști elevi ai lor, ale căror fapte au intrat în istoria spionajului.

Luînd cunoștință de conținutul dosarelor viitorilor agenți, acești profesori erau necăjiți de faptul că printre ei nu era nici unul care să fi ocupat posturi importante în patria sa.

După ei, dacă acești oameni nu au reușit în Rusia să ocupe funcții importante, însemna că sînt lipsiți de calitățile necesare pentru profesiunea de agent. Citind în autobiografii despre nedreptățile pe care le-au suferit elevii sub puterea sovietică, profesorii dădeau din umeri; după părerea lor, un om isteț și dibaci în orice situație trebuie să găsească un mijloc de a nu rămîne la fund, de a ieși la suprafață.

3

Prizonierul nr. 740014, acela cu care a discutat Johann, sosi cu bine la școală și primi porecla Asul.

La prima discuție avută cu Johann, se arătă foarte nemulțumit că a părăsit lagărul. Pe un ton oficial și mîndru îi declară lui Weiss că a fost ales în comitetul organizației clandestine din lagăr și că împreună cu comitetele organizațiilor clandestine din celelalte lagăre pregătesc răscoala generală a prizonierilor. De aceea, crede că locul lui este în lagăr. Johann fu surprins. Asta însemna pierderea unui om pe care ar fi putut să se bazeze aici. Gîndindu-se bine, ajunse însă la concluzia că dacă Asul s-ar întoarce în lagăr, ar putea să-l ajute, trimițînd în școli prizonieri desemnați pentru aceasta de către organizația clandestină.

Weiss îi promise Asului că se va strădui să-l trimită înapoi, demonstrînd că e incapabil pentru munca de diversion și spionaj. Din acest moment, începu să evite orice întîlnire cu el. Nu putea să nu acorde atenția cuvenită noilor maniere ale acestuia, aroganței cu care îl asculta pe Weiss, dîndu-i, chipurile, să înțeleagă că acum e o persoană importantă, nu mai este cel dinainte și că nu se știe cine pe cine va ajuta: el pe agentul sovietic sau acesta pe el.

Maiorul Steinglitz, însuflețit de vechiul proverb prusac „Omul nu înseamnă nimic, organizarea este totul”, se consacră în întregime activităților administrative.

Căpitanul Dietrich era preocupat cu desfășurarea activității de contraspionaj. Alese din rîndul cursanților pe cei mai apți pentru a-i servi ca provocatori. Ceru să i se trimită cîteva femei cu ajutorul cărora verifica în condiții in-

time trăinicia convingerilor politice ale persoanelor pe care le suspecta. Se aprovizionă cu mari cantități de spirt, căutând să obțină informații de la cursanții pe care îi îmbăta. Tot timpul elabora fel de fel de combinații de verificare a persoanelor suspecte. Ordonă să se instaleze microfoane în camerele cursanților.

Într-un cuvânt, fiecare era preocupat de activitatea sa. Numai Lansdorf păstra vechiul său ritm de viață, ascultând nepăsător rapoartele laudăroase ale subalternilor săi.

Asistând la lecțiile cursanților, Steinglitz se convinge că de incapabili erau acești oameni. Cele mai elementare lucruri le însușeau cu greu. Era în schimb mandru de fostul său șofer Weiss, care într-un timp scurt asimilase toate cunoștințele necesare pentru a fi un colaborator de nădejde al Abwehrului.

De unde era să știe Steinglitz că prostia, lipsa de imaginație și de discernământ cereau din partea multor cursanți eforturi considerabile. Acest talent al lor de a se preface îl puneă și pe Weiss în aceeași situație grea, dar din cu totul alte motive.

Până acum, Johann nu se putea lăuda că studiasse îndeajuns măcar un singur cursant, iar timpul trecea și trebuia să acționeze într-un fel. Trimitea totuși regulat informații la *Centru*, folosind o ascunzătoare stabilită de Elza, iar acesta îi trimitea sfaturi și recomandări. Nu reușise să găsească un om de încredere în afară de *Asul*.

Deseori, Johann trebuia să facă de serviciu în cancelarie pentru a asculta microfoanele instalate în camerele cursanților. După terminarea serviciului, preda lui Dietrich o notă cu cele mai interesante discuții pe care le auzise. Johann presupunea că sunt instalate microfoane și în camerele colaboratorilor centrului *Walli*, numai că, probabil, cu ascultarea lor se ocupa Dietrich.

Într-o zi, manevrând un buton, Johann auzi o discuție interesantă. *Rățoiul*, un cursant potolit, cu o mare putere de adaptare, filozofa stînd, probabil, culcat în pat:

— Când mi-am venit în fire, m-am bucurat că nu sint mort. Lupta se terminase. S-a apropiat un neamț. M-am ridicat și i-am zimbit delicat. A avut milă de mine, m-a escortat cu automatul în spate. Și în lagăr mă obișnuisem să trăiesc. De ce am venit aici? Dacă nu veneam eu, venea altul, așa că de ce să nu vin eu? Logica e evidentă.

— Ești conștiincios și ai să înjunghii cu aceeași conștiinciozitate.

După voce, a răspuns, probabil, cursantul poreclit *Cuiul*. Acesta avea fața roșie din cauza unor arsuri. Spunea că a fost genist, dar Johann bănuia că a fost tanchist sau aviator.

— Nu e obligatoriu. Am cerut să fiu radist.

— Ești descurcăreț. Pe unul isteț, ca tine l-au sugrumat în lagăr — spuse *Cuiul* gînditor.

— Degeaba — replică *Rățoiul*. Au omorît un provocator, să zicem, dar pentru un ticălos vor împușca pe urmă trei-zeci de oameni cinstiți. Nu am fost de acord cu așa ceva. Pot spune că am salvat mulți oameni.

— Ai denunțat?

— Da, vreo doi isteți...

— Ticălos ce ești...!

— Poți să-mi zici ce vrei, nu mă poți jigni. Sint imun la jigniri și nu îți voi răspunde cu aceeași monedă.

Cuiul spuse gînditor:

— Uite, cu tine aș pleca în misiune, cu tine omul nu se pierde, ești un tip serios.

— Nu — îl contrazise *Rățoiul* — în ce te privește, am motivele mele să nu merg cu tine.

— De ce?

— Ai să mă omori și pe urmă ai să te impuști de supărare.

— De unde ai scos asta?

— Așa, ai ochii sălbatici. Nemții nu își dau seama, dar eu te simt, te chinuiești. Nu o să-i ataci pe ai tăi. S-ar putea chiar să te prezinți la Ceka. Mai sint între noi naivi care cred că își vor răscumpăra vina. Știi de ce are proletariatul paloșul răzbunării în mină? Ca să scurteze naivi ca voi.

— Mare ticălos ești, *Rățoiule*!

— Ți-am mai spus că sint imun la jigniri...

Apoi se făcu liniște; probabil se culcară.

În raportul pe care îl înaintă după serviciu lui Dietrich, Weiss scrisese: „Cursantul *Cuiul* a spus cursantului *Rățoiul* că dacă va căuta să treacă la inamic îl va împușca. Cursantul *Cuiul* are o influență educativă pozitivă. Propun să plece împreună în misiune”.

Johann își aminti că nu demult văzuse cum *Cuiul* se luase la bătaie cu un cursant care spusese ceva murdar despre nevasta sa. Află, din cartotecă, numele adevărat și

adresa *Cuiului* și cifră un mesaj în care cerea să fie găsită soția acestuia și să fie rugată să expedieze o scrisoare soțului ei.

În cartotecă trecu în dreptul *Războiului* culoarea galbenă, ce însemna că nu este de încredere, iar în dreptul *Cuiului* culoarea verde, adică că este de încredere, fiind verificat. Făcu acest lucru pentru dezorientarea colegilor săi.

Peste câteva zile, raportînd lui Lansdorf despre starea de spirit a cursanților rezultată din ascultările făcute la microfoanele instalate în dormitoarelor, Johann declară cu voce tare că e de părere ca Dietrich să încerce să complice mai mult metodele de verificare a cursanților.

— Domnul căpitan Dietrich — spuse Weiss — este un excelent ofițer de contrainformații și eu mă înclin în fața talentului său.

Lansdorf îl privi mirat. Johann făcu o grimasă, apoi, arătînd cu degetul spre urechea sa și spre perete, continuă tot cu voce tare :

— Căpitanul Dietrich e o adevărată enciclopedie a celor mai moderne metode de contraspionaj.

Lansdorf nu răspunse nimic, însă peste câteva zile, întîlnindu-l pe Weiss prin curte, îi ordonă :

— Mîine plec cu căpitanul Dietrich la Varșovia. În lipsa noastră va veni un maestru telefonist. Arată-i camera mea și a căpitanului Dietrich ! Nu știu ce s-a întîmplat cu telefoanele, nu funcționează cum trebuie. Să-i acorzi tot sprijinul ! Dar, în afară de tine și de el, să nu mai știe nimeni...

— Am înțeles ! răspunse Weiss.

Johann acordă un sprijin calificat maestrului telefonist, ajutîndu-l să instaleze în camera lui Dietrich un microfon secret, iar în camera lui Lansdorf un dispozitiv de ascultare. Dar, pe furiș, reuși să instaleze un microfon ascuns și în camera lui Lansdorf, trăgînd totodată cite un fir de la ambele microfoane în cancelarie, unde le camuflă bine.

Acum Johann avea posibilitatea, cînd era de gardă, să asculte mai mult decît convorbirile cursanților.

Cînd veni Lansdorf, îi raportă că nu a putut să ajute prea mult specialistului, deoarece nu se pricepe la așa ceva, dar că acesta s-a descurcat singur. A verificat personal și acum telefoanele funcționează normal.

Se formară grupe de cursanți care urmau a fi parașutați în spatele frontului sovietic. Șef de grupă era, de obicei, numit radistul grupei, dar uneori se făceau excepții. Radistii erau aleși dintre cursanții cu cele mai bune aptitudini intelectuale. Ciclul lor de pregătire dura aproape patru luni. Perioada de antrenament se termina cînd cursanții cei mai slabi puteau înregistra pînă la 70 de semnale pe minut.

Johann manifesta o deosebită antipatie față de radistul poreclit *Faza*. Acesta era un tînar din Moscova, inteligent și bine pregătît. În toate ocaziile își manifesta admirația față de ideologia fascistă, de teoria puterii absolute a marilor personalități.

După o verificare temeinică, Dietrich acordă acestui cursant o atenție deosebită și declară că este un element capabil, care merită să fie reținut ca instructor în școală.

Weiss își dădea seama că rămînerea acestuia ca instructor în școală i-ar provoca greutăți și încercă fără succes să combată propunerea lui Dietrich. Fu surprins constatînd că argumentele sale contra acestui cursant sînt susținute și de locotenentul-major Gerlah, locțiitorul comandantului școlii.

Gerlah avea încredere doar în fîhrer și în nimeni altcineva. Pe prizonierii sovietici îi ura și nu putea admite că aceste ființe inferioare pot sluji Germaniei. Nu concepea să se poată avea încredere într-un prizonier sovietic și de aceea se alie lui Johann în respingerea candidaturii cursantului *Faza*. Gerlah știa că comandantul școlii nu-și va strica relațiile cu Dietrich din cauza unui cursant și că va fi de acord cu propunerea lui. Totuși, îl sfătui pe Johann să scrie un raport în care să arate motivele pentru care nu e de acord cu numirea lui *Faza* ca instructor.

Într-o zi, după ore, se apropie de Weiss *Jderul*, care îi spuse în șoaptă că are să-i comunice ceva secret. Acest cursant era cunoscut ca unul dintre cei mai activi denunțatori. Ceilalți cursanți îl ocoleau cit puteau. Dar, deoarece denunțurile lui erau meschine și mărunte, Dietrich nu prea îi acorda atenție. Johann îl conduse pe acesta într-o cameră special amenajată lingă cancelarie pentru ascultarea denunțurilor. *Jderul* îi comunică că a auzit cum *Asul* i-a spus *Cuiului* : „Mai bine să mori mîndru pentru cauză, decît să-ți cîștigi viața prin ticăloșie”. *Cuiul* a fost de acord cu el.

Weiss îi spuse convins :

— Cred că avea în vedere cauza „Marii Germanii”.

Jderul se frământă și, adunându-și tot curajul, îl contrazise :

— Nu. Cred că gîndise exact în sens contrar. Și cu alții sușotește tot timpul.

— Bine — îl întrerupse Weiss. E clar. Dacă mai afli ceva, vii și îmi spui mie personal ! O să mă ocup eu de cursantul *Asul*.

— Am înțeles. Mai am ceva de spus și despre cursantul *Faza*. Acesta lă-a explicat celorlalți că Hitler a dat ordin ca în Rusia ocupată oamenii să nu aibă voie să învețe mai mult de patru clase. Nici copii nu vor avea voie să facă decît cu aprobare. Asta pentru echilibrarea populației. Într-un cuvînt, *Faza* răspîndește pesimism în rîndul celorlalți cursanți.

— Scrie-mi o notă despre el !

Nota *Jderului* cu privire la *Faza* o semnă, îi puse data și o introduse în mapa cu rapoarte pentru locotenentul-major Gerlah.

În privința *Asului*, Johann știa că *Jderul* nu se va mulțumi să-l denunțe numai lui. Profitînd de faptul că administrațiile lagărelor se plîngeau mareu că au pierdut pe cei mai buni informatori, Johann îi propuse lui Dietrich ca cursantul *Asul* să fie trimis înapoi în lagăr, fiind un element incapabil fizic și psihic pentru diversiune și spionaj. Dietrich fu de acord și Weiss îl chemă pe *Asul* la el, pentru a-l instrui în privința sarcinilor lui de agent în lagăr. *Asul* primi de la Johann indicații prețioase pentru activitatea organizațiilor ilegale din lagăre.

Gerlah hotărî să îl verifice pe *Faza* și elaboră în acest scop un plan ingenios. Îl învoi în oraș cu pistolul la el, dar fără praf de pușcă în cartușe. Dădu dispoziție să fie „vinat” de o colaboratoare a Abwehrului. Instrui un agent să joace rolul unui fugar din lagăr, care să-i solicite ajutor. Gerlah aștepta cu nerăbdare rezultatul verificării, dar acesta a fost catastrofal pentru conducerea școlii. Pe șosea a fost găsit cu capul sfărîmat motociclistul care trebuia să-l ducă pe *Faza* la Varșovia, iar *Faza* dispăruse, luînd cu el codurile pentru transmisiile radio.

De la Berlin sosi o comisie de anchetă. Weiss nu știa însă toate acestea. În ziua cînd *Asul* fusese retrimis în lagăr, plecase în delegație după niște jurnale de actualități sovietice, necesare pregătirii cursanților.

Cînd s-a întors la centrul *Walli*, a fost chemat imediat în fața comisiei de anchetă.

Fuga lui *Faza* nu putea decît să-l mire pe Weiss. Și figura lui arăta această mirare. Abia pe urmă începu să se condamne în gînd pentru antipatia oarbă pe care o avusese față de acest tînăr. Era minios pe sine pentru lipsă de clar-viziune și spirit de observație.

Intrînd la comisie, Johann observă imediat ce supărat e Dietrich în contrast cu fața satisfăcută a lui Gerlah. Steinglitz era alarmat, Lansdorf preocupat.

— Ce s-a întîmplat ? — întrebă moale Johann.

El doar, împreună cu locotenentul-major Gerlah, a prevenit conducerea școlii că acest tînăr nu trebuie făcut instructor.

Din cauza lui *Faza*, căpitanul Dietrich arăta mult mai distant față de Johann.

Gîndurile îl năpădiră pe Weiss. Da, Dietrich se va răzbuna. Dar oare Dietrich nu-i este necesar ? În locul lui poate veni altul. Cum se va purta acela față de Johann ? Dar Steinglitz, care e, oricum, prietenul lui Dietrich ? Și Lansdorf îl simpatiza pe Dietrich. Cine cîștigă din toate astea ? Gerlah, un fascist, un fanatic, cel mai periculos om din școală !

În timp ce aceste gînduri îi asaltau mintea, Johann se concentra pentru a găsi o soluție.

Deodată, își ridică bărbia, ochii lui priviră indiferenți și, reținut, se adresă comisiei :

— Recunosc că la început nu am avut materiale împotriva fostului cursant *Faza*, dar căpitanul Dietrich mi-a ordonat să nu-l slăbesc din ochi. Ulterior, am primit un denunț împotriva lui de la cursantul *Jderul*, pe care l-am înaintat domnului locotenent-major Gerlah, dar acesta nu i-a acordat nici o atenție. Nota, dată și semnată de mine, se află în mapa cu rapoarte a locotenentului-major Gerlah.

Un S.S.-ist primi ordin să aducă mapa lui Gerlah. De-nunțul trecu prin mîinile întregii comisii. Lui Johann îi spuseră că, fleocamdată, este liber, iar Gerlah plecă din școală escortat de S.S.-iști.

Steinglitz fu singurul care aprecie deschis fapta lui Weiss.

Comandantul școlii începu să se poarte față de Weiss cu o politete ce ascundea precauția, iar Dietrich îl evita. Când se întâlneau totuși, îl cerceta pe Weiss cu o privire rece, bănuitoare, de parcă ar fi vrut să spună: orice s-ar întâmpla, eu, căpitanul von Dietrich, sint ofițer de contrainformații și nu cred în nici un fel de sentimente omeneste.

Johann căuta să găsească cauzele supărării lui și se gîdea mereu cu ce îl poate amenința această supărare.

Probabil el, ca un aristocrat ce este, suferă pentru că a fost salvat de un inferior sau la gîndul că Weiss, Lansdorf și Steinglitz au fost martori ai umilirii sale. Poate Dietrich se teme că Johann îi va pretinde vreo recompensă pentru serviciul făcut. Cum trebuie să procedeze? Să-i arate lui Dietrich că nu dă nici o importanță celor întimplate și nu crede că cariera sa s-ar fi încheiat aici? Nu, acum naivitatea trebuie scoasă din arsenalul său, deoarece, avînd reputația de om care gîndește, această tactică nu ar face decît să-l trădeze. Deci, va aștepta cu răbdare, stînd tot timpul în gardă și căutînd ca printr-o indiferență rece să potolească supărarea lui Dietrich.

Peste cîteva zile, Weiss găsi în ascunzătoarea indicată de Elza o scrisoare mult așteptată, scrisoarea expediată cursantului *Cuiul* de către soția sa. Îl chemă pe acesta la o discuție politică obișnuită și începu să-l tatoneze:

— După cum a afirmat mareșalul Göring, interesele politicii economice cer ca teritoriile noi ocupate la Răsărit să fie exploatate ca colonii, deci cu metode coloniale. De aceea, reprezentanții populației locale care vor servi interesele Germaniei pot spera la o situație mai bună decît concetățenii lor.

— Mulțumesc pentru explicație — spuse *Cuiul*. Altfel, unii proști ar fi înțeles că nemții sint numai contra bolșevicilor, deși, în realitate, ei sint deștepți și gîndesc gospodărește: colonie, și gata.

— Pentru eliberarea Răsăritului de sub jugul bolșevic, Germania va trebui să primească o compensație economică binemeritată — spuse Johann.

Apoi întrebă brusc, sever:

— Te-ai predat voluntar?

Cuiul îl privi precaut. Se încordă tot:

— Fiind rănit, fără cunoștință; s-au purtat foarte delicat cu un cadavru viu.

Weiss spuse neglijent:

— Deci, te-ai predat ca un laș. Ca un laș — repetă Weiss cu răutate.

Cuiul făcu o mișcare bruscă, încercînd să se ridice. Se răzgîndi și își desfăcu pumnii strînși:

— Așa este. Dar ce, ați fi preferat să fiu viteaz?

— Am fi preferat.

— În ce sens? Adică, după ce i-am ucis pe front pe ai voștri, să-i ucid în aceeași manieră pe ai noștri? Asta nu se poate. Cine i-a omorît pe ai voștri pe front nu se va atinge de ai lui. Puteți să-l rupeți în bucăți și nu li va atinge.

— Deci, crezi că toți care sint aici sint lași?

— Nu, de ce? Sint eroi! Unde să se ducă mai departe? Nu au unde.

— Nu au unde?

— Ba da, mai au o adresă, la spînzurătoare.

— Unde?

— Ori aici, ori dincolo.

— Unde ai prefera?

— Nu încercați să mă prindeți cu vorba, nu e nevoie — replică *Cuiul* disprețuitor.

— Sînteți comunist?

— Bună ziua! Vreți să o luăm de la început?

— Dar *Asul* e comunist?

— Cine mai e și asta?

— E membru în Comitetul uniunii prizonierilor de război.

— Nu cunosc nimic.

— Bine, vom vorbi altfel.

— Vreți să mă bateți? Desigur, se poate. În lagăr m-am obișnuit.

Weiss continuă ca și cum nu l-ar fi auzit:

— *Asul* a arătat că ești gata să îndeplinești ordinele lui.

— Uite ce e, lăsați-vă de chestii de astea.

— A, așa!

Johann deschise tocul revolverului. *Cuiul* zîmbi:

— De ce să murdărim aici dușumeaua? O să vă certe șefii.

— Să mergem! — îi ordonă Weiss.

Îl duse într-un colț al curții și îl așeză cu fața la zid. Îi puse țeava revolverului în ceafă și spuse:

— Te întreb pentru ultima oară!

— Dă-i drumul, friț!

Weiss își așază revolverul în toc.

— Am fost obligat să procedez astfel — spuse el arătând spre o buturugă din apropiere. Să luăm loc.

Scoasă apoi scrisoarea sosită din patrie și o dădu Cuiului:

— E de la soția ta. Sper că nu ai nici o îndoială.

Cuiul luă neîncrezător foaia de hîrtie și începu să citească. Fața lui deveni palidă; începu să tremure și Johann auzi ceva ca un fel de plîns. Weiss se ridică și se îndepărtă puțin. După un timp Cuiul se apropie încet. Fața îi era trasă, dar ochii îi străluceau. Întrebă în șoaptă:

— Îmi permiteți să vă spun tovarăș? Sau nu am dreptul pînă nu voi face ceva?

Johann îi întinse mina.

— Din motive pe care sper că le înțelegeți, voi rămîne pentru dumneavoastră caporalul Weiss.

Cuiul îi strînse mîna cu putere.

— Mecanic-conducător, sergent Tihon Lukin.

— Bine, sergent Lukin. Iată prima sarcină: Te vei strădui să fii primul la pregătire, inclusiv la pregătirea politică. Nu neglija literatura antisovietică, e bună pentru discuțiile cu ceilalți cursanți. Peste cinci zile, ieși la raport la mine și-mi ceri lecții. Te voi chema apoi să discutăm. Asta e tot.

— Scrisoarea soției pot să o păstrez?

— Nu — răspunse Johann. În nici un caz.

Weiss arse scrisoarea cu bricheta, împrăstie scrumul și plecă fără să se uite la Lukin. Se temea că fața lui o să-l trădeze cît e de fericit.

Deci, munca sa, eforturile sale nu au fost zadarnice. Nu toți sînt trădători; mai sînt și oameni adevărați printre ei; trebuie însă căutați și descoperiți. Dar ce greu e să pătrunzi în sufletul acestor oameni. Ca și în cazul cursantului Faza... Acesta a fost prins după cîteva zile de la fuga sa. L-au urmărit pe acoperișurile caselor. A tras pînă la ultimul cartuș, iar apoi s-a aruncat în gol pe pămînt.

Conducerea școlii a comunicat cursanților că acesta a fost mutat în altă școală. Johann i-a spus lui Lukin adevărul și l-a sfătuit să povestească acest lucru numai celor pe care îi socotea el demni de încredere. De asemenea, informă

Centrul despre actul de eroism al lui Faza, soldatul Andrei Andreevici Basalighin, după cum a reieșit din fișa lui personală.

Urmărind instrucțiunile lui Weiss, Lukin începu să facă progrese însemnate, fiind curînd numit șeful unei grupe speciale, care a fost mutată într-o clădire separată, unde un ofițer al Abwehrului le-a prezentat două dispozitive germane pentru acțiuni de diversiune, explicîndu-le răbdător cum să le folosească. Au fost, de asemenea, instruiți cum să scape de urmărire, cum să se comporte în cazul cînd vor fi arestați, cum să folosească actele false cu care vor fi dotați.

Atelierul de fabricare a documentelor false se afla într-o încăpere fără geamuri, cu o ușă metalică. Bătrînul gravor Babashkin — fost salariat al unei cooperative de reparat ceasuri — stătea tot timpul aici. Noaptea dormea pe un pat de campanie, pe care ziua îl stringea. El fabrica actele scriindu-le cu penițe și cerneluri diferite. Fotografiiile cursanților, înainte de a fi lipite pe documente, erau supuse unui tratament chimic, pentru a nu părea noi.

Johann reuși să facă rost de o probă de scris a mașinii la care erau completate actele false. Această probă împreună cu un eșantion din cleiul cu care erau lipite fotografiile pe documente le trimise la Centru, folosind ascunzătoarea stabilită.

Înainte de a li se înmîna documentele, oamenii din grupa lui Lukin au fost chemați la comandantul școlii pentru a primi ultimele instrucțiuni. Acesta le recomandă să nu încerce să transmită informații fictive, deoarece vor fi verificați tot timpul.

Cu două zile înainte de parașutare, cursanții au primit îmbrăcăminte corespunzătoare, de proveniență sovietică.

Steinglitz și Lansdorf priveau tăcuți la cursanții care își încercau noua îmbrăcăminte. Steinglitz îi disprețuia precum un hoț profesionist disprețuiește pe cei ce fură numai de frica de a nu muri de foame.

Probabil aceleași simțăminte le încerca și Lansdorf. Întimplarea cu prizonierul Faza produsese o impresie apăsătoare asupra lui. Acum, instinctiv, se abținea să mai caute în rîndul acestor oameni vreun agent strălucit, ca aceia pe care îi recrutase înainte în multe țări europene occidentale.

Dietrich, infuriat de fuga lui Faza, urmărea acum cu atenție încordată echiparea grupei speciale. Observînd că

atunci cînd magazinerul îi impută unui cursant că și-a probat neglijent pantofii, acesta îi răspunse ușuratic: „Nu-i nimic, o să meargă...”, îl exclude din grupă.

Weiss trase din această întîmplare concluzia că vigilența sporită a lui Dietrich poate deveni periculoasă și pentru el. Se purta în continuare strict oficial cu acesta, evitînd discuțiile care nu aveau legătură cu serviciul.

Încercările lui Dietrich de a afla ce impresie i-a produs moartea lui Faza le pară cu cîteva replici indiferente:

— Era un puștan isteric. Se temea de munca cu agen-tura, de aceea a fugit.

— Da, dar a tras pînă la ultimul cartuș!

— De frică că va fi pedepsit pentru fuga lui. De des-perare; se temea că va fi torturat.

Deși Weiss mergea destul de rar și pentru scurt timp la Varșovia, el se străduia să tragă cit mai multe foloase din aceste călătorii. Odată, reuși să facă cunoștință cu un funcționar german ce se ocupa cu stringerea și depozitarea linii din Polonia. Johann îi făcu acestuia un mic serviciu, ajutîndu-l să-și repare mașina la un garaj militar. În schimb, funcționarul, dorind, probabil, să pară mai important în fața lui Weiss, se lăudă, arătînd ce misiune importantă îndeplinește el. Îi spuse că dacă pînă nu demult echipamentul de iarnă era pregătit doar pentru unitățile de pe front, de cu-rînd s-a primit ordin să se pregătească echipament călduros pentru întreaga armată aflată în Răsărit. Aceasta însemna că Cartierul general, fără a ține seama de promisiunile lui Hitler de a termina războiul la sfîrșitul anului 1941, se pre-gătea pentru a trece la un război de durată.

O deosebită atenție acordă Johann unui mecanic specia-list în mașini de calcul, care venise special de la Berlin pentru a repara criptograful — o mașină specială de cifrat — ce se afla în clădirea stației de radio a centrului Walli. Criptografele erau fabricate de o firmă elvețiană, dar acum cîțiva ani hitleristii reușiseră să cumpere acțiunile firmei, devenind în secret proprietari ei.

Firma aproviziona cu aparate serviciile secrete ale multor țări din lume, dar deodată ea tăragăna înlocuirea pieselor uzate ale criptografelor din țările care urmau a fi atacate de Hitler. Aparatele nu funcționau tocmai în peri-oda în care serviciile secrete ale acestor țări duceau acti-vitatea cea mai intensă.

Mecanicul era plin de mîndrie profesională. Johann l-a așteptat la gara din Varșovia și l-a dus cu mașina la cen-trul Walli, unde i-a cedat camera sa. Cîștigă în schimb ami-ciția acestuia.

Weiss știa multe lucruri despre construcția unor astfel de mașini, dar, discutînd cu mecanicul, se îndoia plin de ironie că aceste aparate pot lucra fără greșală, enervîndu-și interlocutorul. Scepticismul și-l susținea totuși cu argumen-tație tehnică. De aceea, pentru a-l convinge pe Weiss, me-canicul a trebuit să-i arate schema de funcționare a cripto-grafului, explicîndu-i: sistemele de cifrare; cum se reali-zează autocontrolul mașinii; ce anume poate provoca o ci-frare sau descifrare incorectă. Johann transmise aceste in-formații la *Centru* și acolo fu găsită repede cheia de descif-rare a codurilor. Și, deși codul se schimba periodic, *Centrul* putea să descifreze mesajele stației de radio a centrului Walli.

Toate acestea făceau parte din munca cotidiană a agen-tului Alexandru Belov, strîns legată de munca lui Jo-hann Weiss. În plus, trebuia să observe neîncetat pe cursanții care îi avea în vedere pentru planurile sale. *Cuțul* investiga cu multă prudență cele mai intime gînduri ale pri-zonierilor și învățase să-i raporteze lui Weiss scurt, din mers, cînd se întîlneau.

Treburile lui Johann mergeau bine. De aceea, fu puțin surprins cînd comandantul școlii, Gerd, îi ordonă să meargă cu el pentru a conduce grupa specială la un aerodrom din zona frontului. Comandantul însoțea grupele la aerodrom extrem de rar. Împreună cu ei mergea și Hakke, radiotele-grafistul centrului Walli.

Pe aerodromul secret al Abwehrului se aflau cîteva avioane de transport. Pe Weiss îl aștepta aici prima surpriză neplăcută. Pe aerodrom se afla și o grupă de agenți pregătiți în școala Zet. Chiar dacă aceștia nu aveau pregătirea teh-nică a agenților din grupa specială adusă de Gerd, erau în schimb antrenați pentru acte teroriste.

Grupa lor se contopi cu cea din școala Zet, iar șef nu fu numit *Cuțul*, cum ar fi dorit Weiss, ci un agent din cea-laltă grupă, care participase deja la mai multe operații.

Conform instrucțiunilor, cu o oră înainte de decolare, Weiss dădu cursanților lui harta obiectivului, pistoale, car-

tușă, busole, lanterne electrice de buzunar, câte 10.000 de ruble pentru fiecare, ceasuri de mână și cuțite.

Împreună cu radiotelegrafistul Hakke controlează indicațiile de apel ale *Cuiului* și ale corespondentului său. Controlează parola de trecere înapoi peste linia frontului și cea de prezentare la orice unitate germană. Îi dădu *Cuiului* o grenadă cu care acesta era obligat să distrugă stația de radio, dacă va fi necesar.

Weiss îl reținu puțin pe *Cuiul*, prefăcându-se că îi aranjează curelele parașutei.

— E rău? — șopti întrebător *Cuiul*.

Johann dădu din cap afirmativ.

— Măcar de aş sări primul.

— De ce?

— Am un plan — spuse privindu-l pe Johann în ochi și adăugînd ferm: trebuie.

Johann știa că, conform instrucțiunilor, urcarea în avion se face în ordinea inversă în care vor sări. Cine urcă ultimul va sări primul. Îi spuse asta *Cuiului*.

Înainte de a urca în avion, *Cuiul* se așeză pe pământ și începu să-și aranjeze încălțăminte. Din această cauză, se urcă ultimul, zimbîndu-i triumfător lui Johann.

Weiss se întoarse împreună cu Hakke la punctul de comandă al aerodromului. Intră Gerd însoțit de comandantul aerodromului, care avea în mână o bandă de telegraf. Le comunică că vor fi parașutați în spatele frontului pentru o misiune specială. Grupa va cuprinde pe: Weiss, care va fi șeful, Hakke — radiotelegrafist, și Sinița, un agent din centrul *Walli* — simplu executant. Scopul misiunii li se va comunica imediat după aterizare.

Primiră echipament sovietic. Li se ceru să predea pistoalele lor personale, pentru a li se da altele sovietice. Weiss îl întrebă pe comandantul aerodromului dacă aceste pistoale au vreo particularitate de care trebuie să țină cont. Acesta îi dădu explicațiile necesare. Weiss observă că Gerd îl privea întrebător, mirat și înțelese imediat că a greșit. La centrul *Walli* învățaseră doar caracteristicile armamentului sovietic. Declară imediat comandantului că cunoaște perfect construcția pistolului „T.T.”, dar că a întrebato, dorind să știe dacă pistolul lui a fost reglat și ce particularități are.

Comandantul răspunse că acesta nu a fost reglat.

— Deci, dacă nu voi nimeri, veți răspunde dumneavoastră — se supără Weiss.

— Are dreptate — interveni Gerd. E o lipsă gravă. Comandantul privi la ceas.

— Gata. E timpul. Veți minca în avion!

Weiss se apropie de Gerd și îi întinse mina.

— La revedere, domnule comandant!

Gerd, făcîndu-se că nu vede mina întinsă, îi răspunse sec:

— Vă doresc să vă îndepliniți cu cinste misiunea!

Johann observă în fugă privirea plictisită, neprietenoasă a lui Gerd și trase o concluzie de care însă nu era încă convins.

Parașutarea lor în spatele frontului nu era privită de Gerd ca faptă de eroism. Era clar: Gerd nu știa să se prefacă că îi trimite să săvîrșească fapta de eroism. Era preocupat de ceva.

Johann se hotărî să urce primul în avion ca să sară ultimul. De ce? Ca să cîștige cîteva minute în plus. S-ar putea să aibă nevoie de ele. Hakke urcă ultimul cu stația de radio. Avionul decolă imediat. Ferestrele lui erau acoperite cu hirtie neagră. Cîteva minute zburară într-un întuneric deplin, apoi se aprinse un bec.

Weiss se gîndea încordat, căutînd să ghicească motivul care a determinat centrul *Walli* să-l parașuteze în spatele frontului sovietic. După calculele lui, avionul zbura deja deasupra teritoriului sovietic. Trebuia neapărat să pună mina pe stația de radio a lui Hakke și să anunțe Centrul de pericolul pe care îl prezenta grupa cu care plecase *Cuiul*. Dar cum să facă asta? Ar fi putut să-i impună pe Hakke și pe Sinița încă din aer, cînd aceștia vor atîrna sub parașute; el doar va sări ultimul. Da, dar atunci Johann Weiss va dispărea pentru totdeauna și va rămîne numai Alexandru Belov, iar datoria lui era să-l păstreze pe Weiss.

În cabină intră pilotul secund și le ordonă să se pregătească pentru salt. Primul sări Hakke, apoi Sinița, Johann sări ultimul. Cînd ateriză, își strînse repede parașuta și porni spre ceilalți. Se opri brusc, se culcă la pământ, își scoase pufoaica și-și acoperi cu ea mina în care ținea pistolul, iar apoi apăsă pe trăgaci. Nu răsună nici o împușcătură. Mai apăsă o dată. Nimic. „Sînt dibaci! Deci asta au aranjat ei cu mine! Bine!”.

Se apropie în fugă de Hakke și de Sinița.

— Vă ordon să mergem în direcția pădurii aceleia! Acolo vom aștepta ordinele.

În pădure găsiră o casă părăsită. În bucătărie Johann dădu peste o cutie de conservă goală, cu etichetă daneză. Hakke începu să-și pregătească stația de radio. Weiss era acum convins că este supus unei operații de verificare regizată de Dietrich. Oricum, se simțea bine dispus și plin de încredere.

Spre dimineață fură atacați pe neașteptate. I-au legat cu cablurile stației de radio. Un om în uniformă de ofițer sovietic comanda soldații care îi capturaseră. Pe Hakke și pe Weiss îi duseră în pivniță. Deci, interogatoriul îl vor începe cu Sinița. Curind se auziră țipetele și văicărelile lui.

Hakke întrebă răgușit :

— Auziți? Eu nu voi da rușilor un concert. N-au decit să ia pielea de pe mine. Sau poate vor să ne lase aici să înghețăm de vii?

— Nu cred — răspunse Weiss.

Curind încetară țipetele lui Sinița. La interogatoriu fu chemat Hakke. Acesta îi strinse pe întuneric mina lui Weiss, promițând :

— Nu o să mă auziți țipînd. Mai bine îmi mușc limba.

Johann rămase singur, dar după un timp fu chemat și el. Cînd intră în cameră, văzu un ofițer stînd la o masă. Pe jos zăcea Sinița. Hakke stătea plin de sînge cu fața la perete și cu mâinile ridicate în sus. În colțul camerei un radio-telegrafist se ocupa de stația lor de radio. Johann aruncă o privire rapidă la scala stației lor. Săgeata indica lungimea de undă pe care lucra stația de radio din centrul Walli.

Ofițerul spuse, arătînd spre Sinița :

— V-a trădat. Ați fost parașutați la noi ca diversioniști. Apoi scoase revolverul din toc, ordonînd :

— Gata. Dă-i drumul, repede! Ce, ți-a înghețat limba? Nu-i nimic, ți-o încălzim imediat.

— Bine, sînt de acord — răspunse Johann. Numai că trebuie să-mi desfăceți mâinile — continuă el. Voi da declarații scrise.

Îi dezlegară mâinile. Se aplecă încet, luă un taburet și se apropiă cu el de masă. Brusc, ridică taburetul în aer și îl aruncă în ofițer, apoi, apucînd fulgerător pistolul aces-tuia de jos, se aruncă spre ușă. Străbătu curtea în viteză, trăgînd în soldații care alergau după el. În fața porții se afla o motocicletă cu ataș. Se urcă imediat în ea și demară cu viteză. Se apropiă de un sat. Desigur, acolo trebuie să se

afle o garnizoană germană. Își scoase rubașca și o aruncă — oricum, era periculos să apară în fața lor în uniformă sovietică. Opri motocicleta în fața unei santinele uimite : — Repede, cu domnul comandant. Am o comunicare foarte importantă.

Îl conduseră la ofițerul de serviciu. Acesta dori explicații înainte de a raporta comandantului. Weiss bătu din picior :

— Măi, soarece din spatele frontului! Sub nasul vostru au fost lansați parașutiști ruși și tu vrei explicații de la un colaborator al Abwehrului. Și, deschizînd ușa cu piciorul, intră în cabinet.

Weiss refuză să participe la prinderea parașutiștilor sovietici, motivînd că trebuie să telefoneze la centrul Walli pentru a raporta cele întimplate.

Johann nu reuși să-și vadă în aceeași zi colegii de serviciu. Probabil conform dispozițiilor centrului Walli, îl ținură două zile într-o izolare plăcută și confortabilă. Numai după ce sosiră Dietrich și Steinglitz, își petrecu un timp stînd de vorbă cu ei, asigurîndu-i totodată că va raporta așa cum se vor înțelege. Steinglitz și Dietrich apreciară oficial comportarea lui ca eroică. Întocmiră un raport în acest sens, care fu semnat și de comandantul garnizoanei. În raport erau trecute și numele soldaților căzuți în lupta cu „parașutiștii sovietici”.

În urma acestei operații de verificare, Sinița a fost împușcat ca trădător.

5

Și totuși, verificarea nu trecu fără urmări pentru Johann. Se îmbolnăvi de pneumonie. Refuză însă categoric să fie internat în spital. Ceru să fie lăsat în camera lui de la centrul Walli. În sfîrșit, se putea odihni în voie.

Lansdorf îl vizită de cîteva ori în timpul convalescenței. La început încercă precaut să afle cum apreciază Weiss cele petrecute. Johann nu se neliniști. Știa că fusese deja propus pentru avansare în grad și decorare cu Crucea de fier clasa a II-a, deoarece participase la nimicirea unui desant aerian sovietic.

Lansdorf îi povesti printre altele o întimplare educativă din timpul primului război mondial, cînd un agent a fost

decorat pentru inteligența și curajul său. Acesta vinduse soțiilor unor ofițeri superiori din cartierul general al inamicului mai multe bijuterii cu briliante adevărate, spunând că sînt false. Pe urmă se lăsase arestat, pentru a se descoperi lista celor care cumpăraseră de la el bijuterii. Ofițerii dădură declarații în care arătau că soțiile lor nu cumpăraseră bijuterii veritabile, ci doar niște imitații. Dar cînd experții constatară că bijuteriile erau veritabile, soarta acestor ofițeri se hotări imediat.

— De aceea — spuse cu subînțeles Lansdorf — eroismul, curajul sînt bune pentru paradă. Eu prefer operațiile elegante, fără zgomot, dar cu mare efect.

Johann nu înțelegea; oare Lansdorf vroia să micșoreze importanța „faptei sale de eroism” sau dorea să-i recomande să-și folosească forțele într-un cu totul alt stil de muncă?

Steinglitz se bucură sincer de succesul lui Weiss, dar și el era de părere că curajul e bun doar pentru soldați. Sînt decorate gradele inferioare, în timp ce superiorii primesc bani.

Weiss îi spuse zîbind:

— Dar eu nu mă gîndesc la bătrînețe ca să încep să string bani.

— Degeaba — îi reproșă Steinglitz. Tinerețea nu e decît un mijloc de a strînge bani pentru bătrînețe.

Cu Dietrich, Johann se purta reținut, rece, oficial, subliniind prin asta că nu se poate împăca cu jignirea ce i-a fost adusă prin supunerea sa unei operații de verificare. Îi aminti acestuia că și atunci cu dezertarea cursantului Faza tot el l-a salvat. Probabil că verificarea a fost organizată pentru că Dietrich dorea să scape de un martor al dezonoarei sale profesionale. Declară hotărît că nu mai e dispus să tacă.

Această tactică ofensivă se dovedî eficace. Lui Dietrich îi era frică. În plus, îi spuse că îl consideră vinovat de moartea nejustificată a soldaților germani căzuți în această operație de verificare și că se simte acum ca un om care acoperă un criminal. Știind bine cu cine avea de-a face, Johann îi spuse lui Dietrich că toate acestea le va comunica printr-o scrisoare unui prieten al său, care, în caz că se va întimpla ceva cu Weiss, va preda această scrisoare la siguranța Reichului. Discuția o purtă în șoaptă pe fondul sonor al unei plăci pe care o puseră la un patefon.

Dietrich era distrus. Îl întrebă pe Weiss dacă nu era cazul să se impuste, pentru a salva cinstea familiei sale. Făcîndu-i-se silă de el, Weiss îi spuse poruncitor:

— Bine, te iert. Dar ține minte, Dietrich, că tu imi ești obligat pînă peste cap, pe cînd eu nu-ți datorez nimic. Dacă vei uita măcar un minut acest lucru, voi face ceea ce ți-am spus.

Pe cursantul *Curmală*, care sosise la centrul *Walli* din lagăr recomandat de prizonierul cu numărul 740014, Johann îl verifică încă o dată cu ajutorul Centrului.

Acesta se făcu imediat remarcat în grupa radiotelegrafistilor prin cunoștințele sale. Johann îi spuse în treacăt lui Dietrich că acest cursant este un candidat serios. Nu se miră deci cînd află peste cîteva zile că *Curmală* a primit funcția de instructor.

Johann nu putea să nu aprecieze bărbăția cu care ofițerii centrului *Walli* au primit vestea înfringerii armatei germane lîngă Moscova.

Selecionarea cursanților pentru școlile centrului *Walli* se făcea acum cu multă minuțiozitate. Candidații erau supuși unor verificări diabolice și nu de puține ori oamenii pregătiți de organizațiile ilegale din lagăre nu puteau rezista acestor verificări. Regimul din școli devenise din ce în ce mai sever. Dar acum situația lui Johann Weiss era alta decît la început. Avea oamenii săi în școli. Îi organizase în lanț și se conduceau unul pe celălalt. Numai unul dintre ei îl cunoștea pe Weiss și primea instrucțiuni de la el. Pentru ceilalți, Weiss era un german, un dușman.

Odată, cînd Steinglitz îl vizită, Weiss îl întrebă, printre altele, de soarta grupei cu care plecase cursantul *Cuiul*. Acesta îi spuse că, deși avionul care l-a dus nu s-a întors la bază, iar în timpul parașutării șeful grupei a pierit, grupa își desfășoară în bune condiții activitatea sub conducerea cursantului *Cuiul*. Transmit mereu informații prețioase, iar nu demult au realizat și o diversiune, aruncînd în aer un eșalon militar. După cîteva zile află însă că s-a primit o telegramă tragică de la această grupă. Au fost descoperiți de organele de contraspionaj sovietice, fiind nevoiți să lupte. Vor distruge stația de radio. Dacă vor scăpa de urmăritori, vor încerca să treacă linia frontului. Deci, cu *Cuiul* totul e în regulă.

Dietrich, bazându-se pe experiența sa căpătată în ultimul timp, a ajuns la concluzia că populația sovietică manifestă mult respect și grijă față de invalizii de război. De aceea, el socotea necesar să fie recrutați din lagăre și invalizi de război. Steinglitz aprecie propunerea lui Dietrich și amândoi o făcură cunoscută lui Lansdorf.

Acesta îi ascultă și le spuse pe un ton oficial :

— Ca șef, vă interzic orice acțiuni care sînt opuse principiilor umanismului ! Sper că veți ține minte acest ordin al meu.

Weiss era la curent cu aceste idei ale lui Dietrich. Trebuia să mai afle ce cursant va fi ales pentru a fi transformat în invalid. Acum acțiunile de diversiune se pregăteau la centrul Walli în cel mai mare secret. Grupele care trebuiau să plece în misiune și ofițerii care le pregăteau nu aveau voie să iasă dintr-o tabără special amenajată în acest scop. Weiss nu avea acces acolo. Toate aceste lucruri demonstau că în fața centrului Walli stăteau sarcini importante, că acum, mai mult ca oricînd, crescuse pericolul pe care îl prezenta acest centru pentru Uniunea Sovietică.

6

Amiralul Canaris îl avea ca oaspete pe Heydrich. În așteptarea prînzului, se instală în cabinet, pentru a vorbi în liniște.

Heydrich îi povesti lui Canaris că a primit un raport în care se arată că o cursantă de la o școală de femei a Abwehrului a atentat la viața unui colaborator al Gestapoului.

— Știu — spuse leneș Canaris. Era o isterică. Dacă oamenii dumneavoastră nu văd deosebirea dintre școlile mele și anumite case de toleranță...

— Bine. După cîte știu eu, vinovata este fiica unui colonel sovietic și ca atare va trebui să o tratăm în mod corespunzător.

— Da — confirmă Canaris neglijent. Pe această fată omul dumneavoastră a vrut să o lipsească de iluzii... N-a procedat bine. Noi sîntem europeni... Pe Lansdorf îl știți ?

Heydrich încuviință posomorît.

— E un om priceput — spuse cu încintare Canaris. Mi-a promis că îmi va căuta la centrul Walli un tip de nădejde,

cu o înfățișare agreabilă. Acesta, în mod foarte delicat și elegant, va face împreună cu fata o excursie. O va liniști și o va pregăti pentru misiunea pe care ea trebuie să o îndeplinească. Iată deci cum lucrăm, prietene... Sper că o va pregăti bine.

Faptul că o cursantă rănise un ofițer S.S. era o pată pentru școală. Ea încercase apoi să se sinucidă tăindu-și venele, dar au salvat-o pentru a fi împușcată în fața celorlalte cursante. Nu s-a întimplat așa, întrucît sosi un ordin prin care se cerea ca fata să fie eliberată din arest și să fie pusă la dispoziția unui împuternicit special al centrului Walli. Împuternicit era Johann Weiss. Avea ordin de a pedepsi pe vinovați și de a oferi cursantei — pe nume Olga — o excursie de plăcere de zece zile.

Încercînd să o distreze pe cursanta Olga, dar mai ales să ia legătura cu Elza, Weiss duse fata într-un local din Varșovia.

La puțin timp după ce Johann și Olga luară loc la masă, în restaurant intră Elza, se așeză cu spatele la Weiss și începu să-și dea cu ruj pe buze. Era un semnal prin care-l avertiza să nu se apropie de ea.

Peste cîteva minute apărură Zubov. Acesta veni direct la masa lor, zimbînd larg. Johann îl prezintă Olgăi și ei, vorbind în limba polonă, o invadează cu complimente.

Weiss se scuză, se ridică și ieși, pe ușa de serviciu, în curte. Aici îl aștepta Elza. Johann o întrebă :

— Cum se descurcă Zubov ?

Elza spuse cu dispreț :

— S-a încurcat cu o nemțoaică. Avem nevoie de ea. E văduva unui colonel S.S.

— Nu e rău.

— E o tipă nesuferită.

— E bătrînă ?

— Nu, e tinerică.

— Zubov ce zice ?

— Minte, spune că e o femeie de treabă...

— De ce să mintă ? Poate, într-adevăr, este de treabă.

Fața Elzei exprima nefericire, dar se stăpîni repede.

— Ai grijă, Belov ! Noi ne temem foarte mult pentru tine.

Față de Brigitta von Veintling, Zubov se purtase îngăduitor, ca față de o admiratoare a forței sale atletice. Aceasta

venea mereu la varieteu, ocupa același loc în rândul întii și asista numai la programul lui Zubov, după care pleca. Odată, emoțională și rușinată, intră în cabina lui Zubov. După expresia feței Elzei, bărbatul înțelese că trebuie să fie mai mult decît amabil cu această femeie. Ceea ce și făcu. Peste cîteva zile raportă Elzei despre îndeplinirea misiunii dînd toate amănuntele, încît ea strigă supărată:

— Ce-i cu tine? Uîți oare că totuși sînt femeie?

Zubov dădu nedumerit din umeri:

— Eu îți raportam ca unui tovarăș mai mare...

Colonelul, răposatul soț al Brigitei, lucrase la Direcția politico-rasială a partidului. Brigitta îl prezenta pe Zubov tuturor cunoștințelor ca pe o rudă mai de departe a sa care, certîndu-se cu familia, devenise acrobat și căruia ea avea de gînd să-i acorde în viitor protecție. Brigitta începuse să corespundea cu rudele din Berlin ale soțului decedat în legătură cu moștenirea. Ea era gata să cedeze cîte ceva dacă în schimb viitorului ei soț i se va acorda protecție.

La început nemțoaica îi trezea lui Zubov un sentiment de uimire plină de milă. Nu-i plăcea comunicativitatea ei și faptul că folosea narcotice, viciu căpătat după o operație grea. Dar de cîte ori se plîngea Elzei, aceasta îi ordona să continue legătura cu Brigitta, întrucît avea posibilitatea prin ea să frecventeze unele cercuri S.S.-iste. Zubov se supunea oftînd și observa că, din zi în zi, Elza se poartă tot mai rece și mai oficial cu el.

Probabil și datorită acestei situații, Zubov era așa de puțin atent cu Elza.

Cînd Weiss se înapoie la masă, Zubov se ridică și spuse fetei cu ușurare:

— Iată, vi s-a întors cavalerul, permiteți să vă predau lui. Salută și pleacă, socotînd că cu asta și-a îndeplinit misiunea.

A doua zi Weiss făcu împreună cu Olga o vizită baroanei pe care o cunoscuse în tren.

Cînd sosiră la moșia acesteia, o rugă pe Olga să rămînă în mașină și intră singur în casă. După cum sperase, uni-forma lui făcu baroanei o bună impresie. Ea era gata să considere această vizită a lui ca o expresie de recunoștință pentru sfaturile pe care i le-a dat.

Johann, zîmbind emoționat, îi spuse că nu e singur, îi explică cine era Olga și o rugă să o primească și să stea de vorbă cu ea. Adăugă că în viitor s-ar putea ca fata asta să aducă mari servicii Reichului.

— Chemați-o! — îl îndemnă baroana, îndeplinind în mod conștiincios rolul unei gazde primitoare.

Fata îi produse o bună impresie prin tăcerea și îngîndurarea ei, lucruri pe care baroana le socotea o expresie a mîndriei ei. Privindu-l pe Weiss, spuse:

— Probabil că aveți treburi prin oraș. Puteți să vă socotiți liber pentru cîteva ore.

Johann hotări să folosească aceste ore pentru a trece pe la centrul Walli. Pe drum se opri și pe la depozitul cu filme de captură și află că în lipsa lui maiorul Steinglitz a trecut pe acolo și a luat cîteva filme despre fabrica de tractoare din Celeabinsk, care acum fabrica tancuri. Iată deci care era obiectivul unei noi grupe.

La școală îi raportă lui Gerd că a trecut doar să-și mai ia unele lucruri personale, necesare în călătorie. În schimb acesta îl anunță că *Cuiul* a îndeplinit cu bine misiunea, reușînd să se întoarcă la bază. Verificările au confirmat că el a acționat ireproșabil. Acum se pregătea pentru o nouă misiune mult mai importantă.

Deși avea puțin timp la dispoziție, trebuia să stea neapărat de vorbă cu *Cuiul*. Apreciînd că era vremea prînzului și că toți sînt în sala de mese, hotări să-l cheme pe acesta la depozitul cu materiale. Intră în cancelaria pustie și scrisese un bilet: „Cursantul *Cuiul* să vină urgent la depozitul cu materiale!”. Lăsă biletul pe biroul subofițerului de serviciu care plecase la masă și se îndreptă spre depozit. La scurt timp sosi și *Cuiul*.

— Cum e? — întrebă Weiss. Raportează! Ai îndeplinit misiunea?

— În întregime. Trebuia să sar primul din avion, dar, înainte de a sări, am aruncat grenada în interiorul avionului. Avionul a făcut explozie și s-a prăbușit, iar eu am aterizat cu bine. Imediat au apărut cekîștii și m-au luat. Pe urmă m-au instruit. Transmiteam la ora fixată tot ce îmi dădeau ei. Mai tîrziu, special pentru mine, au organizat o diversiune: au aruncat în aer cîteva vagoane vechi pe un drum secundar. Aici am raportat despre fapta mea de arme. Asta e tot. Aveți salutări personale de la tovarășul Barisev. Cînd am sosit aici, schiopătam puțin; m-am rănit la un picior cînd am trecut linia frontului. Dietrich s-a arătat foarte îndatoritor. Insistă mereu să mă ducă la doctor să mă opereze. Weiss îi spuse că Dietrich are nevoie de un invalid pentru o diversiune.

Cuiul, după ce se gîndi puțin, declară :

— Se spune că nemții au doctori buni. Cu anestezie o să rabd, dacă e necesar pentru cauza noastră.

— Ce-i cu tine, ești nebun ?

— Nu, dar mă gîndeam. Piciorul tot mă doare, am făcut infecție.

— Nu pot să-ți aprob așa ceva.

— Dar mie tovarășul Barisev mi-a spus că tot ce fac e voluntar. Așa că și fără ordinul dumneavoastră pot acționa. O să-i fac o mare plăcere căpitanului Dietrich. De ce să-l supăr, dacă mă face șeful unei grupe speciale ?

— Pînă nu mă întorc eu, nu te duci la spital !

— Bine, am înțeles.

7

Johann ghicise bine că ospitalitatea baroanei nu se datora atît dorinței de a face un serviciu Abwehrului cît propriului ei interes. Poate va avea nevoie de cunoștința cu fata unui colonel sovietic... Cine știe, se poate răsturna totul. Ea deja mai ascundea două bătrîne prințese poloneze, ale căror rude fugiseră în Anglia.

Dar în afară de viitor, baroana era preocupată și de prezent, căutînd, cu un simț practic remarcabil, să-și sporească averea. În această acțiune era ajutată de bătrînul consilier de stat Joachim von Klüge.

Cînd Weiss se întoarse la castel, îl găsi acolo pe von Klüge. Îi fu prezentat. Cînd baroana și Olga îi lăsară pe bărbai singuri, von Klüge căută să afle care erau raporturile lui Weiss cu Olga. Von Klüge era un bătrîn vesel, mare amator de discuții frivole, picante. Johann îi spuse pe scurt că îndeplinește o misiune specială și că reușita acestei misiuni depinde în mare măsură de baroană. Von Klüge, simțînd reținerea lui Weiss, schimbă subiectul discuției. Incepu să filozofeze pe teme generale, dar după un timp atacă :

— Căpitanul Dietrich v-a recomandat pentru o treabă, după ce eu însumi am făcut unele cercetări. Se pare că cunoașteți la perfecție regimul din lagărele noastre și, ca ajutor al căpitanului Dietrich, vizitați multe lagăre de concentrare. De aceea, vă propun, bineînțeles pe bază de co-

interesare reciprocă, să folosiți agentura dumneavoastră din lagăre pentru a descoperi pe aceia care au rude cu o bună situație materială în străinătate.

— Presupun — spuse Weiss serios — că asta ar trebui să se facă cu acordul șefilor mei. Dacă se va da un ordin în acest sens, agentura noastră îl va îndeplini fără șovăire. Consilierul se încruntă din nou :

— Înțelegeți — spuse el enervat — asta e ideea mea personală. Am împărtășit-o cîtorva persoane sus-puse și acestea au manifestat interes pentru ea. Dacă această operație se va realiza din ordin, vor afla mai multe persoane și atunci sumele pe care le vom primi se vor micșora în raport cu persoanele implicate.

— Deci, operația aceasta are un caracter comercial legat de interesele unui anumit cerc de oameni.

— Altfel — răspunse consilierul cu demnitate — statul nostru ar putea fi învinuit, după cum ați remarcat și dumneavoastră, că face comerț cu oameni. În plus, vă reamintesc că această acțiune are un caracter uman : vom reda părinților copiii, iar copiilor le vom înapoia părinții.

Observînd în ochii lui Weiss ceva care nu-i plăcu, consilierul adăugă sever :

— Cred că e necesar să amintesc că persoanele interesate în această operație au posibilități nemărginite de a îndepărta pe acei ce nu vor răsplăti încrederea pe care le-o acordăm și pe care, de exemplu, eu v-am acordat-o.

Apoi, scoțînd din buzunar un formular în alb, dar ștampilat și semnat, îl arătă lui Weiss.

— Dacă vom găsi un limbaj comun — spuse consilierul — în acest colț se va afla fotografia dumneavoastră și desigur veți primi gradul de locotenent-major. Probabil știți că fîhrerul a ordonat să se acorde grade de ofițeri numai acelor care au fost pe front. Dar totul se va aranja în modul cel mai legal.

Weiss se ridică.

— Vă mulțumesc pentru încredere, domnule consilier ! Sînt bucuros să vă servesc.

— Sînteți un flăcău isteț, domnule locotenent-major Weiss — îl bătu consilierul pe umăr. Căpitanul Dietrich v-a caracterizat exact. Sînteți omul care nu cere mai mult decît merită.

Weiss mulțumi încă o dată consilierului.

Despărțindu-se de acesta, făcu o plimbare cu Olga prin grădina castelului și o ajută pe fată să înțeleagă că el este de partea ei, câștigându-i în acest fel încrederea. Când se întoarseră, consilierul îi comunică :

— V-a căutat la telefon domnul Lansdorf. Eu l-am convins că cu protejată dumneavoastră totul e în ordine. Am profitat de ocazie și am discutat cu el despre problema care ne interesează. M-a rugat să vă transmit că nu are nimic împotriva dacă ne veți ajuta o perioadă de timp. După cum vedeți, persoanele oficiale nu-mi refuză solicitările.

— Eram convins dinainte — se înclină Weiss politicos.

8

A doua zi seara, la baroană au sosit mai mulți musafiri. Erau oameni mai în vîrstă, bine educați, îmbrăcați cu o minuțiozitate demodată. Toți erau convinși că idealurile lor din tinerețe au renăscut datorită energiei fűhrerului. Printre ei era un oaspete care lăcea aproape tot timpul. Avea o înfățișare modestă și banală ce trecea neobservată.

Se întimplă ca tocmai acest domn, cu numele de Schmidt, să-l roage pe Weiss să-l ducă cu mașina pînă la Varșovia. În mașină nu se așeză lîngă el, ci luă loc pe bancheta din spate. Se părea că va tăcea tot timpul, dar Weiss se înșela ; au discutat tot drumul. E drept că discuția avea un caracter cam deosebit : Schmidt întreba și Weiss răspundea. Întrebările curgeau una după alta și se părea că Schmidt dorea să afle cît mai multe lucruri despre organizarea Abwehrului. Era o curiozitate destul de calificată.

Prudent, Weiss îi explică schema de organizare a jandarmeriei în teritoriile ocupate. Curios, pe Schmidt îl intereseau și aceste lucruri. În Varșovia Schmidt nu se opri la vreun hotel, ci la o vilă retrasă a unui moșier polonez, emigrului rămăseseră în vilă și se purtau foarte atent cu Schmidt. Acesta îl invită pe Weiss la el și, la un pahar cu coniac, începu să-l descoasă bătrînește despre viața lui. Weiss îi povestii pe scurt aspectele generale ale biografiei sale. Discutură apoi pe teme militare. Schmidt se interesă cum apleurămărisse debarcarea unui desant pe coasta Angliei. Weiss îi răspunse că, după părerea sa, această operație a fost con-

cepută numai ca o presiune morală asupra englezilor, pentru ca aceștia să-și recunoască greșeala că nu au trecut de partea Germaniei. Schmidt era de aceeași părere și spuse că în Anglia multe persoane influente regretă acest lucru.

Pe urmă Schmidt începu să se plîngă că în Germania marile concerne înăbușă prin puterea lor inițiativa micilor proprietari de întreprinderi. De exemplu, el care intenționează să deschidă un birou pentru a acorda asistență tehnică firmelor mici, de la început întîmpină mari greutăți din cauza acestor concerne care cumpără patente ce nu au nici o legătură cu activitatea lor, înăbușind astfel micile firme și frînînd dezvoltarea lor. Domnul Schmidt enumeră pe scurt cîteva patente ale inventatorilor germani în a căror posesie nu reușise să intre. Toate acestea au fost obținute de alte firme mai puternice. Acum trebuie să caute ceva nou.

Weiss îi spuse cu părere de rău :

— Păcat, nu pot să vă ajut cu nimic în acest domeniu.

Apoi, enumerînd în gînd patentele numite de Schmidt, își aminti că despre ele se scrisese, nu demult, în ziare. Îl întrebă compătimitor pe Schmidt :

— Probabil că ați cheltuit ceva bani ca să aflați despre invențiile pe care mi le-ați făcut cunoscute.

— Da, a trebuit să fiu culant cu oamenii influenți. Și, închipuiți-vă ei preferă lirele englezești în locul mărcilor germane !

— E o valută solidă — spuse Weiss.

— Da, vă sfătuiesc să nu o neglijați dacă se va ivi ocazia.

— Păcat... activitatea mea e departe de așa ceva... De fapt am un prieten... Știți, în fiecare unitate se află o lădiță specială în care militarii își introduc propunerile lor tehnice. În armată acum sînt mulți oameni inteligenți, care au grade inferioare din cauza convingerilor rasiale. Cîteodată aceștia fac propuneri interesante. Prietenul meu lucrează la serviciul unde sînt prelucrate aceste propuneri. Poate doriți să vi-l prezint ?

Schmidt dădu dezamăgit din umeri :

— Nu sînt convins că mă poate interesa. Totuși, vă voi fi recunoscător dacă imi veți face cunoștință cu el.

Weiss îl părăsi pe domnul Schmidt, promițîndu-i că îl va vizita.

Cu Schmidt ceva nu era în ordine. Nu prea semăna a comerciant. Figura lui plictisită, somnoroasă contrasta cu

expresia încordată a ochilor săi. La masă dilua schnapsul cu sifon, lucru pe care nemții nu îl făceau niciodată. În camera sa erau numai lucruri noi, de proveniență germană, or Johann știa că nemții bogați preferau obiecte de proveniență străină în locul celor germane. În plus, în cameră avea un aparat de radio puternic cu multe lămpi, deși acest lucru era interzis. Populația nu avea voie să aibă decît aparate de radio simple, de tip popular.

Johann hotărî să facă în cel mai scurt timp cercetări în legătură cu acest comerciant din Hamburg.

9

În toate aceste zile cînd fata se afla în grija baroanei și a unui medic, Weiss își continua activitatea sa obișnuită la centrul Walli.

Printre noii cursanți sosiți la școală se aflau și oameni recomandați de organizațiile ilegale din lagăre. Weiss avea acum posibilitatea de a nu mai intra în contact direct cu ei. Cu aceasta se ocupa agentul său de legătură, cursantul *Cuțitul*, care la rîndul său avea un alt agent de legătură. În timpul aplicațiilor practice au murit din cauza unor explozii neașteptate șase cursanți. *Cuțitul* îi spuse lui Weiss, zîmbind vinovat:

— Eu nu am nici un amestec, nu mă aflu acolo. Nu au respectat instrucțiunile de manevrare a explozivelor. Niște canalii, am încercat să-i prelucrez, dar degeaba. În schimb am reușit să recrutez încă doi cursanți.

— Cum?

— Foarte simplu. Le-am spus fiecăruia despre celălalt: „Caută printre lucrurile lui din dormitor! Dacă vei găsi ceva, vino să-mi spui!” Amîndoi mi-au spus că nu au găsit nimic. E clar, băieții sînt de perspectivă.

— De ce?

— Eu personal am ascuns printre lucrurile lor niște manifeste. Am „stat de vorbă” pe rînd cu fiecare. Bineînțeles, domol, ca să nu-i desfigurez. N-au recunoscut. Atunci le-am spus cine sînt. S-au bucurat. Acum sînt oamenii noștri.

Mulți cursanți recrutați de Weiss au fost trimiși la celelalte școli ale centrului Walli. Legătura cu ei o ținea printr-un curier la fiecare trei oameni și cu ajutorul ascunză-

torilor. Era o muncă grea, plină de scrupulozitate, care cerea multă atenție și precizie. Dar mai greu era acum să stăpînească inițiativa oamenilor dornici să lupte împotriva dușmanului.

Așa se întîmplă și cu cursantul *Cuțitul*, care își dădu conștiința să-i fie amputat piciorul. Weiss reușise să-l convingă pe Lansdorf să interzică această experiență, spunîndu-i că astfel se va pierde un agent prețios, verificat deja în acțiune.

Dar Weiss a întîrziat. Cînd a sosit la spital cu ordinul lui Lansdorf, lîngă patul *Cuțitului* îl găsi pe Dietrich foarte mulțumit de curajul cu care discipolul lui a suportat operația. Rămînînd singur cu cursantul, Johann îl întrebă:

— De ce nu ai așteptat permisiunea mea să-ți amputeze piciorul? Cum te simți acum?

— Nu-i nimic. Omul nu e un animal. Numai animalul nu poate trăi fără picior. Dietrich se poartă frumos cu mine: mă vizitează, îmi aduce țigări, vin, bere. A promis că îmi va face rost și de o medalie. Eu îl laud. I-am spus: „Foarte bine ați gîndit chestia asta cu piciorul meu. Poate veți fi decorat cu Crucea de fier. Ar fi bine să treceți însă la producția în serie de diversioniști invalizi”. I-am și recomandat pentru această treabă pe cei mai mari ticăloși. Și-a notat poreclele lor. A promis că va continua experiența, dacă eu voi avea succes. Așa că în curînd vor afla acești ticăloși ce înseamnă să-și vîndă patria.

Oamenii recrutați de Weiss învățaseră să schimbe rapid timpul de acțiune al explozivelor. Cînd grupele de diversioniști plecau în misiune înarmate cu astfel de explozive, săreau în aer imediat ce ajungeau în spatele frontului. La alte grupe oamenii lui Weiss reușeau să le însemne actele, întepîndu-le fin într-un anumit loc. Dacă însă în grupa care pleca în misiune se afla și un om recrutat de Weiss, atunci aceasta lucra mult timp în spatele frontului sovietic, punînd explozive fără efect în locurile indicate de cekîști și transmițînd informații furnizate de aceștia.

Despre rezultatele muncii sale Weiss nu afla întotdeauna, dar el știa că uneori o informație mică, aparent fără importanță, poate servi ca motiv pentru declanșarea unor operații mari, ale căror efecte apar mult mai tîrziu.

Weiss i-a ordonat agentului său de legătură *Cuțitul* să îndeplinească misiunea dată de Centru de a contacta pe bă-

trînul Babaskin, care fabrica actele false ale cursanților centrului Walli. Cuțitul urma să execute această misiune prin unul din oamenii lui.

Cekiștii reușiră destul de greu să găsească pe fata lui Babaskin și pe încă un bătrîn, rudă îndepărtată cu acesta. Amîndoi i-au scris lui Babaskin o scrisoare plină de minie și dispreț.

După o săptămînă Cuțitul raporta îndeplinirea misiunii. La început moșul se ținuse tare, făcînd față tuturor reproșurilor, dar după ce citi cu atenție scrisoarea și o arse la rugămintea subordonatului Cuțitului, întrebă simplu, scuturînd scrumul:

— Despre ce e vorba, tovarășe? Cu ce vă pot fi de folos?

Din acea zi, toate actele fabricate de miinile bătrînului constituiau probe directe împotriva celor care le purtau.

În tot acest timp, Weiss o vizita periodic pe baroană, bucurîndu-se că sănătatea fetei se îmbunătățea din zi în zi. Conform recomandărilor lui Weiss, ea se purta cu multă modestie și recunoștință față de gazdă.

Weiss se întîlnea, de asemenea, și cu domnul Schmidt, mai ales după ce Elza îi comunicase rezultatul cercetărilor întreprinse de ea. La Hamburg nu exista nici un comerciant cu acest nume. Moșierul în vila căruia locuia Schmidt avea legături strînse cu emigrația poloneză din Anglia. Era posibil ca rudele acestui moșier, care locuiau în vilă, să fie agenți englezi.

Johann îl însărcină pe Zubov să-l urmărească pe Schmidt, iar pe Elza o rugă să-i pregătească o documentație oarecare referitoare la cauciucul sintetic. Curînd Centrul îi trimise prin Elza documentația cerută. Zubov descoperi și el destul de repede o ascunzătoare prin care Schmidt transmitea informațiile sale unei persoane de încredere. Printre fotocopii, Weiss găsi fără trudă o dovadă a legăturii directe dintre Schmidt și unele cercuri influente ale emigrației poloneze din Anglia.

Înarmat cu aceste materiale, el se hotărî să-i facă o vizită respectabilului „comerciant din Hamburg”.

Schmidt se bucură mult de vizita lui Weiss, deși se străduia să ascundă acest lucru, prefăcîndu-se plictisit. Pregăti imediat o cafea și aduse pe masă o sticlă cu coniac și alta cu *schnaps*.

Weiss îl întrebă dacă nu îi este dor de Hamburg.

— Mă neliniștește soarta biroului meu — răspunse Schmidt.

— Aveți o întreprindere mare?

— Niciodată nu am năzuit spre bogăție, ci doar spre independență — se eschivă Schmidt.

— Trebuie să fie foarte plăcut să ai mulți bani?

— Nu ați încercat acest lucru?

— Intenționez să încerc.

— Cum?

— Ca ați spune dacă în locul prietenului meu vă voi face eu personal un mic serviciu?

Schmidt ridică întrebător din sprincene:

— Un mic serviciu?

— Da, dar foarte prețios. Prietenul meu, pe care l-am rugat să vă ajute, mi-a spus că e destul de prețios.

— Dar mi-ați spus că vreți să-mi faceți un mic serviciu?

— Ah, da, uitasem. El m-a rugat să vă transmit că organele de contrainformații se interesează temeinic de oamenii care manifestă prea mult interes față de unele invenții.

— Chiar așa v-a spus?

Weiss îl lămuri neglijent:

— Prietenul meu nu ocupă o funcție prea importantă ca să-i redau spusele cuvînt cu cuvînt.

— Ce funcție ocupă prietenul dumneavoastră?

— Dacă vă interesează așa de mult, veți avea posibilitatea să vă întîlniți personal cu el.

— Unde?

— Depinde de felul în care veți aprecia serviciul lui.

— Ascultă, băiete — spuse Schmidt — încetează să mă tot șantajezi cu prietenul tău. Spune-i că informațiile legate de invențiile despre care am discutat cu tine le-am aflat din ziarele noastre. Îți convine?

— Perfect! — și adăugă solemn: Domnule Schmidt, permiteți-mi să beau pentru succesele dumneavoastră. Mă bucur că mi-ați risipit orice urmă de îndoială.

— Dar ce îndoieli ai avut?

— Închipuiți-vă — spuse Weiss zîbind blind — credeam că sînteți un agent englez.

Răsturnîndu-se în fotoliu, Schmidt ridea în hohote.

— O, Dumnezeu! — suspină el. Eu agent englez! Pentru un colaborator al Abwehrului o asemenea fantezie e o lipsă serioasă.

— Sper că această întâmplare comică va rămâne între noi ?

— Bine, dracu să te ia, îți dau cuvântul meu. Ciocni paharul cu Weiss. Totuși, ești un băiat simpatic prin sinceritatea și curajul tău.

— Datorită curajului ?

— Desigur. Vii la un spion englez și îi declari pe față acest lucru.

Weiss zîmbi șiret :

— Uite, aici greșiți, domnule Schmidt. Nu ați fost atent ; tot timpul am ținut mîna în buzunar. Iată-l, spuse Weiss, scoțînd triumfător pistolul și punîndu-l pe masă.

Schmidt era în culmea încîntării.

— Asta e pur și simplu minunat. Deci, eu eram la un pas de moarte. Nu mi s-a mai întîmplat așa ceva.

— Ce să fac... spuse Weiss „întimidat”. Trebuie să fim vigilenți.

— Da — fu de acord Schmidt. Acum văd că nu ești chiar prostănac cum credeam. Ridică paharul : În sănătatea ta ! Pe urmă începu să o birfească pe baroană.

— Baroana se teme pentru că vechiul proprietar al moșiei ei a primit cetățenia engleză — spuse Weiss. Se teme că dacă Germania pierde războiul, stăpînul moșiei o va da în judecată.

— Se gîndește bine — spuse Schmidt zîbind. După cum știi, aviația engleză nu bombardează bunurile engleze din străinătate.

— Eu nu știu așa ceva. Asta dumneavoastră o știți.

Dar Schmidt nu acordă atenție spuselor lui.

— Eu prefer să-mi investesc banii în brevete de invenții. Sînt o valută sigură, la purtător.

— Apropo — spuse Weiss — v-am adus totuși ceva. Desigur însă că nu articole din ziare.

— Da ? — mormăi Schmidt indiferent — arată-mi, e interesant ?

Weiss scoase pachetul primit de la Elza și îl dădu lui Schmidt.

Acesta începu să citească în tăcere.

Weiss, lăsînd pistolul pe masă, se plimba prin cameră. Se uită pe geam. Afară începuse să se întunece.

— Ascultă, colaborator al Abwehrului ! — vorbi Schmidt. Tu, presupunînd că sînt agent englez, mi-ai adus materiale importante despre o invenție militară. Ce înseamnă asta ?

— Dar nu sînteți spion ! Eu le-am arătat unui respectabil comerciant german.

— Mînji !...

Schmidt se ridicase în picioare cu pistolul lui Weiss în mîna. Deși vorbea plin de ură, figura lui exprima mai degrabă triumf.

— Bine — spuse Weiss împăciuitor. Am vrut să vă fac un serviciu. Acum dați-mi hîrțile înapoi și să bem. Se apropie de masă.

— Nu — răspunse Schmidt. Nu va fi chiar așa.

— Dar cum ?

— Voi opri hîrțile tale și le voi plăti în lire englezești. Apoi continuă poruncitor : Stai jos și scrie o chitanță !

— Desigur. Sînt gata. Sper că va fi o sumă cu patru zerouri ?

— Scrie ! — repetă Schmidt — „Subsemnatul... am primit suma de... lire pentru o informație predată pentru Intelligence Service”. Semnează și pune data de astăzi !

— Ce-s glumele astea proaste ! — se supără Weiss.

— Scrie ! — repetă Schmidt stînd cu pistolul în mîna în spatele lui Weiss.

Convingîndu-se că Weiss a scris ce-i spusese, arătă cu pistolul spre masă :

— Acum putem bea și minca pentru viitoarele noastre succese comune.

Weiss se supuse și ridică cu mîna tremurîndă paharul cu coniac :

— Înțeleg — spuse el distrus. Acum sînt în mîna dumneavoastră.

— Uite, acum ești deștept. Ascultă și ține minte — și Schmidt îi arătă amănunțit ce sarcini vor sta în fața lui.

Cînd termină, Johann îl întrebă puțin dezamăgit :

— Asta e tot ?

— Da.

— Și numai pentru atît te-au parașutat aici ?

— Asta nu te privește pe tine !

Weiss se ridică. Fața lui deveni dură și brusc îi ordonă lui Schmidt :

— Stai jos și termină să-mi învîrtești pe sub nas pistolul meu neîncărcat !

Scoase din buzunar alt pistol, spunînd :

— Acesta însă e încărcat și are amortizor de zgomot. Nu te-au instruit bine, mister... Probabil lucrezi de mult. Ce păcat, un final așa de trist. Ai soție, copii ? De ce taci ?

Continuă punindu-i cătușele lui Schmidt :

— Asta e pentru a-ți păstra propria viață. Ca să nu ronțai vreo fiolă cu cianură și să te duci pe lumea cealaltă, fără a da declarații complete.

Schmidt tăcea. Weiss îl legă cu spatele de rezemătorea unui fotoliu greu și începu să cerceteze cu atenție camera. Fața lui Schmidt devenise cenușie; picături de sudoare îi apăruseră pe frunte. Johann umplu un pahar cu coniac și îi dădu să bea din mîna lui, întrebînd :

— De ce ești nervos? Doar englezii sînt celebri prin singele lor rece!

În bibliotecă Weiss descoperi destul de ușor un aparat de transmisie „Made in England”. Cercetînd țigările din port-țigaretul lui Schmidt, într-una din ele găsi o foaie subțire cu cifrul. Apoi luă loc cercetînd cu atenție cartea de rugăciuni. Asupra unor strofe erau făcute niște înțepături aproape invizibile. Spuse cu reproș :

— Totuși, sînteți conservatori. De ce folosiți drept cod cartea de rugăciuni?

Cercetînd geamantanul lui Schmidt, scoase din el o pereche de ghete noi, cu talpă groasă de cauciuc. Mirosul talpei și spuse laudativ :

— Iată și celebrul vostru exploziv din material plastic. Inteligent!

Printre cărțile din bibliotecă găsi numai bani. Schmidt, în sfîrșit, deschise gura :

— Puteți să luați banii. Cred că îi meritați cu prisosință.

— Fii liniștit, nu mă pierd.

Se așeză în fața lui Schmidt privindu-l cercetător :

— Vrei să mai bei?

Schmidt dădu afirmativ din cap.

Weiss turnă cu grijă jumătate de pahar. Schmidt zîmbi :

— Faceți economie cu coniacul meu?

— Nu vreau să te imbecilez. Gata, acum treci la declarații!

— Nu — răspunse Schmidt.

— Preferi să-ți faci discursul avînd un auditoriu care să te prelucereze cu metode speciale?

— Prefer.

— Bine, dar habar nu ai ce mijloace de efect avem.

— Voi muri cu cinste, ca un ofițer al armatei engleze.

— Ei, ce ofițer! Spion de rînd.

Apoi adăugă împăciuitoare :

— Amabilitate pentru amabilitate. Dacă nu vei declara suma exactă de bani pe care ai avut-o, voi comunica la adresa pe care mi-o dai despre moartea ta. Și, din respect pentru curajul tău, voi scrie : „A murit cu cinste”.

— Ce-o mai lungești? Ce vrei de la mine? — întrebă enervat Schmidt.

— Vreau să știu scopul venirii tale aici. Să discutăm calm. Cînd ai binevoit să mă recrutezi — apropo, metoda e absolut neoriginală — era clar că te interesează producția de materiale sintetice. Așa e?

— Da, am primit ordin să mă ocup exclusiv de obținerea documentației tehnice. Pentru această documentație primeam o mare sumă de bani.

După o pauză scurtă, continuă :

— În ce situație idioată mă aflu. Ah, dacă aș putea să te impusc ca să nu existe martor al unui moment așa de trist din biografia mea.

— Ești chiar atît de mîndru?

— Sînt profesionist. Am noțiunea mea despre cinste.

— Dar cum poți fi atît de răzbunător? — glumi Weiss. Dacă ești atît de nervos, atunci e mai bine să ne despărțim.

Schmidt șovăia :

— Cum, mă părăsești pur și simplu?!

— Da, m-ai convins că ai venit aici nu atît pentru a ne face rău nouă, nemților, cît pentru a aduce faloase firmelor voastre. Nu ești periculos. De aceea, te las în libertate. Dar poate o să mai am nevoie de tine. Ține minte că ești în mîinile mele. Stai liniștit, să-ți scot cătușele.

Peste un minut ușa se închise în urma lui Weiss.

A doua zi Weiss află că domnul Schmidt a părăsit de urgență Varșovia, probabil chemat de interesele firmei.

În ultimul timp, Elza arăta din ce în ce mai rău. Slăbise, era palidă. Despre Zubov îi comunica numai ceea ce era direct legat de muncă. Din reținerea ei, Weiss înțelese că misiunea pe care i-o ordonase lui Zubov o făcea să sufere. Zubov părăsise varieteul și, ajutat de relațiile Brigitei, ocupa postul de instructor sportiv la o organizație fascistă

pentru tineret. Se plîngea că Brigitta este geloasă. Deseori noaptea el lipsea de acasă. Ieșea să ia „aer” cu noii săi tovarăși: cinci polonezi, un ungur și doi slovaci. Dimineața, cînd se întorcea acasă, Brigitta căuta să descopere la el urme de ruj sau miros de parfum de damă.

Cînd Elza vorbise cu dispreț despre nemțoaică, Zubov o contrazise:

— Nu, e o femeie cumsecade. Nu a avut noroc în viață. Îmi propune să fugim în Elveția și să trăim în munți, departe de lume.

— Cu iubitul e rai și într-o colibă — îl întrerupse Elza enervată.

— Degeaba te superi. Am învățat să acționez curat. Acum am și o acoperire bună. Pentru mine ea e un om și, dacă vrei să știi, îi sînt dator multe lucruri.

— Bine... spuse Elza. Du-te! De acum încolo să vii la mine numai în cazuri urgente.

Zubov plecă, neînțelegînd de ce Elza se purta așa ciudat în ultimul timp cu el.

Curînd, datorită stăruințelor Brigitei, Zubov fu numit inspector la organizația de construcții a ministrului Todt. Datorită felului său de a se descurca, își făcu repede o situație solidă în această organizație. Repede își descoperi noi calități. La rugămințile șefilor din Gestapo și S.S., distribuia cu larghețe mari cantități din cel mai bun ciment pentru confortabilele lor adăposturi antiaeriene. Înlocuia apoi acest ciment necesar frontului cu altul de calitate inferioară, nerecomandabil a fi folosit la lucrări de apărare.

Weiss îl laudă că a început să lucreze la nivel înalt.

— Numai să nu-ți treacă prin cap să refuzi cadourile — îi spuse el sever.

— Deci, mă înveți să iau bacșiș.

— Da. Și anume, corespunzător situației tale, ca să fii respectat.

Zubov îi arătă mîna pe care pînă atunci o ascunsese rușinat. Pe degete îi străluceau două inele mari cu briliante.

Weiss, cercetînd cu atenție inelele, observă:

— Numai ai grijă să nu fie false. Pe aici prostii nu prea sînt prețuți. Să le verifici cu acid. Omul care se pricepe la pietre prețioase este apreciat în această societate.

— La dracu cu briliantele astea! — se supără Zubov.

— Să nu faci pe prostul! — îl certă Johann. Un astfel de inel îl putem schimba în lagăre pentru vreun deținut sau poate chiar pentru mai mulți.

Acum Alexandru Belov ajunsese să se identifice total cu persoana ofițerului Johann Weiss din Abwehr. Se învățase să gîndească și să acționeze așa cum ar fi trebuit să o facă Johann Weiss, ofițerul ce se bucura de aprecierea șefilor săi. Știuse să cîștige încrederea acestora nu numai prin îndeplinirea ireproșabilă a ordinelor, dar și prin spiritul său de inițiativă, ceea ce era o calitate rar întîlnită la ofițerii germani. Johann Weiss avea reputația omului capabil să îndeplinească cele mai complicate și încurcate misiuni, păstrîndu-și însă modestia și devotamentul față de cei care îi ordonaseră să le îndeplinească.

Cucerirea încrederii lui Lansdorf, în care de la început ghicise un om cu o inteligență superioară, nu a fost o treabă chiar ușoară. A trebuit să recurgă la o metodă subtilă. La început Johann era de acord cu absolut toate părerile lui Lansdorf. Acum, deși acest lucru putea deveni uneori riscant, își permitea, în limitele unei politeți reținute, să nu fie total de acord cu el.

Astfel, în ultimul timp, Weiss începuse încet, încet să-l convingă pe Lansdorf că însuccesele Abwehrului pe frontul de răsărit nu se datorau proastei selecționări a cadrelor, ci conjuncturii. Populația rusă, însuflețită de succesele Armatei Roșii pe front și indignată de comportarea unităților S.S. și a Gestapoului, devenise colaboratoare voluntară a cekiștilor.

Apoi, Weiss se referi la o întimplare recentă, petrecută cu agentul *Beien*. Acesta era un provocator încercat încă din anul 1930. Pentru el se organizase o evadare din lagăr împreună cu un grup de prizonieri sovietici. Reușise să treacă împreună cu aceștia linia frontului. Acționînd, chipurile, din însărcinarea unei organizații germane ilegale, *Beien* propuse comandamentului sovietic să arunce asupra teritoriului german cartele de alimente false, pentru a dezorganiza aprovizionarea populației, provocînd foamete. Dar propunerea lui a fost primită cu scepticism și contraspionajul sovietic l-a demască pe *Beien* ca fiind agent german.

Operația fusese gîndită ca un mijloc de a trezi ura populației germane față de ruși. Weiss informase la timp Centrul despre trimiterea lui *Beien* și de aceea acolo se știa că acesta va aduce o hartă pe care va indica locul unde se găsește un centru de cercetări științifice ultrascrete, ce pregătește o armă de distrugere în masă, deși, în realitate, în locul indicat de el se afla o instituție obișnuită. Misiunea fusese ordonată chiar de ministrul german al propagandei.

Weiss, atent la orgoliul lui Lansdorf, emitea ipoteza că, intrucît războiul cu Rusia se lungeste, ar fi bine să organizeze o grupă puternică de spionaj, care să lucreze mult timp în spatele frontului sovietic, creînd acolo rețele informative. Acești agenți nu trebuiau să intre imediat în acțiune, ci după o perioadă de aclimatizare cu situația în care vor lucra. Chiar dacă inactivitatea lor se va prelungi, a avea un asemenea fond de agenți e egal cu a avea un seif personal, la o bancă internațională, ale cărui chei le va deține numai el.

— De ce îți vin în cap astfel de idei? — întrebă Lansdorf bănuitor.

Weiss răspunse cu un aer înțepat:

— Timpul distruge chiar și cei mai înalți munți, transformîndu-i în nisip. Eu nu aș vrea ca în vârtejul evenimentelor viitoare să ies din cîmpul dumneavoastră de vedere.

Landsdorf zîmbi măgulit.

— Mda... spuse el gînditor. Ideea creării unui fond informativ nu e rea. Văd că descopăr la tine nu numai calități tactice, ci și un stil de gîndire strategică — îl laudă el pe Weiss. Nu m-am înșelat cu tine.

Johann vizită de două ori casa Brigitei Weintling în calitate de vechi prieten al lui Zubov. Aceasta îl primește foarte prietenoasă.

— Soțul meu mi-a vorbit atîtea lucruri bune despre dumneavoastră...

Johann, încruntîndu-se, îl privi pe furis pe Zubov, care se grăbi să explice:

— I-am povestit Brigitei despre faptele tale de arme pe front.

— Nu mi-am făcut decît datoria de soldat.

La masă, Weiss observă că Brigitta nu agreează părerile exprimate de el, păreri tipice pentru un nazist. Zubov tăcea tot timpul și Johann hotări să amîne deocamdată discuția pentru care de fapt venise la el.

Pe drum, se gîndea alarmat ca nu cumva această poveste sentimentală a lui Zubov să se termine prost pentru misiunea lor principală.

Landsdorf întrebasese deja despre Olga, spunînd că dacă aceasta se simte bine va fi trimisă curînd în spatele frontului sovietic.

La fel stăteau lucrurile și cu *Culul*. Deși rana nu se vindecase complet, acesta îl convinse pe Dietrich să nu mai amîne trimiterea lui.

Olga se însănătoși pe deplin. Sosi și ziua cînd Johann veni să o ia de la baroană.

Fata se aștepta ca pe drum Weiss să-i spună mai multe despre el, să o învețe ce să facă, dar acesta nu era prea vorbăreț. În cîteva cuvinte îi spuse că nu trebuie să facă altceva decît să îndeplinească fără șovăire ordinele nemților. Mai tîrziu i se va ordona să pătrundă într-un comandament al Armatei Roșii, unde va încerca să recruteze oameni pentru spionajul german.

— În ceea ce privește treburile noastre — spuse el în încheiere — mai tîrziu îți voi comunica parola prin care vei intra în legătură cu ai noștri. Nu ți se cere decît un lucru: stăpînire de sine. Orice inițiativă poate strica totul.

La școală, Johann o predă pe Olga, sub semnătură, comandantei, prevenind-o pe aceasta că fata trebuie să fie în orice moment gata pentru a îndeplini o misiune secretă foarte importantă.

Întîlnindu-se cu Elza în locurile dinainte stabilite, Johann se convingea cu tristețe că sănătatea ei se înrăutățea din zi în zi. Îi aducea alimente, dar nu o mai ajutau cu nimic: boala înaintase prea mult. Odată Weiss, hotărîndu-se, îi spuse:

— Voi comunica *Centrul*. Ești bolnavă, trebuie să te schimbe cineva.

— Cum vei comunica? Nu voi transmite nici un mesaj pentru probleme personale.

— Dar ce, asta e o problemă personală? Poți termina rău.

— Fii liniștit. Materialele tale vor fi trimise întotdeauna la timp.

— Ascultă — spuse Weiss — pur și simplu te-ai îndrăgostit de Zubov. Din cauza asta suferi și tu și munca noastră. De aceea, telegrama mea nu are caracter personal. Voi comunica că, în starea în care ești, nu poți lucra în condiții normale.

Brusc, Elza începu să plîngă.

Johann, pierzîndu-și cumpătul, îi șopti:

— Tu doar ești cekistă, se poate așa ceva?...

— Se poate... — răspunse Elza printr-o lacrimă. Ce, oare eu nu sint om? Stau și mă gîndesc toată ziua ce amabil se poartă el cu această fascistă sulemenită.

— Tu ești șefa lui. Ordonă-i și o va părăsi urgent. E un băiat disciplinat.

Elza se supără și mai tare.

— Cum?! Să pierdem o asemenea locuință și o asemenea acoperire? Asta ar mai lipsi.

— Atunci, ce vrei?

— Nu știu. Pentru Zubov, nemțoaica lui reprezintă o perspectivă. Dar, înțelegi, totuși sufăr... Aș vrea măcar așa, o dată, să mă plimb cu el pe stradă, fără să fim în misiune. Johann promise, gîndindu-se puțin:

— E în regulă. Asta se poate aranja cînd vom avea timp liber.

— Timp liber! — exclamă Elza. Nu există așa ceva pentru noi. Nu există probleme personale, nici suferințe personale. Lui Zubov să-i transmiți că îi atrag atenția foarte serios: în ultima informație pe care mi-a dat-o a scris neclar o denumire tehnică. Asta înseamnă rebut. A trebuit să cerem timp în plus pentru legătură. Tu știi ce înseamnă fiecare secundă de lucru în plus pentru stație; cu cit lucrează mai mult timp cu atît riscurile sint mai mari. Deci, asta să-i transmiți. Nu suport inexactitățile.

Johann plecă îngîndurat, convingîndu-se definitiv că Elza este îndrăgostită de Zubov.

La Varșovia sosi Hugo Gotfield, un prieten vechi al lui Lansdorf. Era unul din directorii uzinelor Opel, aparținînd concernului General Motors. Gotfield era în trecere prin Varșovia, după o călătorie de afaceri prin Donbas.

Landsdorf își invită prietenul să-i arate Varșovia. Johann, la volan, se străduia să nu scape un cuvînt din discuția lor. Efortul nu fu zadarnic: află cîteva lucruri utile. Astfel, firma germană Opel furnizase firmei americane General Motors filtre mai bune pentru motoarele de tancuri. În schimb, prietenul îi oferise o formulă nouă de uleiuri deosebit de rezistente la temperaturi înalte.

Landsdorf căuta de mult o posibilitate de a se transfera la Berlin, unde ar fi avut posibilități mai mari de afirmare a capacității sale. De aceea, vizita lui Gotfield era binevenită, prin el avînd posibilitatea de a-i aminti lui Himmler de existența sa. Spera că acesta va socoti necesar să-l rechemere acolo unde se făcea politica.

Johann își îndeplinea sarcinile de serviciu cu precizia ce caracteriza întregul aparat al Abwehrului. În acest timp situația pe front se schimbase, fiind acum nefavorabilă armatei fasciste. Johann observă însă cu uimire că, în ciuda insucceselor de pe front, colaboratorii centrului Walli se poartă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Înfringerile de pe front determinară însă o intensificare a activității tuturor serviciilor de spionaj ale Reichului. Dacă se schimbase ceva în comportarea colaboratorilor de rînd ai centrului Walli, era faptul că acum în mod public ei își declarau cu înflăcărare devotamentul față de fîhrer. Cînd pregăteau o nouă operație de lansare a unei grupe de diversiune în spatele frontului sovietic, făceau acest lucru cu minuțiozitate și precizie uimitoare. Weiss își dădu seama ce greu i-ar fi venit acum să împiedice succesul acestor operații dacă nu și-ar fi plantat din timp oamenii săi aproape în tot centrul Walli.

Chiar și la cizmărie avea un om care bătea blacheurile la cizme într-un anumit fel, pentru ca urmele lăsate de acestea să fie ușor recunoscute de cekîști.

Cu ajutorul prizonierului de război nr. 740014, Weiss reuși să găsească trei oameni de nădejde, care lucrau la săparea unui canal pentru un cablu telefonic ce lega unul din comandamentele de pe front cu Berlinul. Ei au săpat un locaș secret sub acest cablu, ceva ca un fel de blindaj, în care trebuia să se ascundă transmisionistul sovietic, ce urma să fie parașutat pentru a intercepta convorbirile telefonice.

Îndeplinirea îndatoririlor sale de colaborator al Abwehrului și de agent sovietic cerea din partea lui Weiss o încordare la maximum a forțelor sale fizice și intelectuale.

Cît timp și cîtă muncă migăloasă de zi cu zi a cerut numai operația cu Cuiul. Acesta, devenind „rezident” pentru Ural, desfășura cu ajutorul lui Barisev o activitate bogată. Tot timpul cerea să i se trimită noi grupe de sprijin, agenți de legătură, arme, explozivi ultramoderni, bani. După cum comunicase, pătrunsese într-un combinat ca funcționar la serviciul de cadru, ceea ce îi oferea largi posibilități de a planta acolo agentură germană.

Weiss își dădu seama că contraspionajul sovietic organizase o capcană solidă în care atrăgea tot mai multe forțe umane și mijloace materiale. Informațiile pe care le transmidea Cuiul ocoleau acum centrul Walli, fiind primite chiar

de către amiralul Canaris, lucru ce, desigur, îi nemulțumea pe Lansdorf și Dietrich, care reclamau toate meritele pentru activitatea acestei grupe.

Multe din stațiile de radio ale grupelor lansate lucrau acum sub controlul cekistilor, inundând Berlinul cu o mulțime de informații false, dar redactate în așa fel, încât păreau reale.

Astfel, chiar Himmler a primit o mapă ce conținea referatele și jurnalul de zi ale unei expediții geologice conduse de un savant celebru. Referatele analizau rezervele de metale rare din unele raioane ale U.R.S.S., arătând că acestea sînt neînsemnate. Pe o copertă a mapei se afla scrisă o rezoluție foarte tăioasă, semnată de comisarul poporului. În realitate, întreaga expediție fusese decorată pentru rezervele de metale rare, atât de necesare industriei de apărare, pe care le descoperise.

Ca de obicei, la ora 5 dimineața Elza se sculă și își făcu exercițiile de înviorare după radio. Se spală bine, se îmbracă și se fardă cu vulgaritatea corespunzătoare profesiei sale. Își luă geanta și coborî grăbită pe scara umedă și alunecoasă.

Astăzi la ora 11 și 10 minute trebuia să se întâlnească cu un om care va cumpăra la chioșcul de ziare de pe bulevardul Marșolcovski trei numere ale săptămînalului *Das Reich*. În timp ce omul va cerceta revistele, Elza va lăsa lângă el pe masa chioșcului ziarul *Felkicher Beobachter*, pentru ca acesta să-l poată lua.

Elza nu trebuia să cunoască semnalmentele acestui om și nici să le țină minte. Știa doar că va avea mînuși de culoare deschisă și va ține în mîna stîngă un țigaret cu o țigară neaprinsă în el. Asta era tot. Dacă acesta îi va oferi o țigară, va trebui să o ia pe a treia, numărînd de la stînga spre dreapta, în care va găsi un mesaj cifrat, ce îl va decodifica acasă.

Era o misiune obișnuită, fără prea multe complicații. Elza calculase exact timpul și, mergînd normal, se apropie de chioșcul cu ziare aproape în același timp cu cel pe care trebuia să-l întâlnească. Lăsă lângă el ziarul împăturit, în așa fel încît acesta să îl poată lua, și cumpără două vederi pe care le băgă în geantă zimbînd mecanic bătrinei vinzătoare. Omul respectiv plăti revistele cumpărate și, luînd ziarul lăsat de Elza, traversă strada.

Deodată, de după chioșc, apărură un bărbat care se luă grăbit după omul ce cumpărase revistele. Mișcările lui erau atât de profesionale, încît Elza își dădu imediat seama de primejdia ce-l amenința pe tovarășul ei. Își aruncă imediat discret geanta într-un coș cu gunoi și se luă după urmăritor. Ajungîndu-l, îl apucă de mîna și începu să țipe în gura mare că acesta, acum două minute, i-a furat geanta. Tipul începu să se lupte din greu cu Elza, care se agățase de el. Imediat de după colț apărură doi motocicliști și o mașină cu geamurile camuflate. Elza fu luată și aruncată în mașină. Totul se petrecuse atât de repede, încît trecătorii nici nu reușiseră să priceapă despre ce fusese vorba.

Weiss cunoștea pe un oarecare Adam de la poliția judiciară. Acesta fusese în trecut un detectiv polonez renumit. Își păstrase postul său în poliție, deoarece soția lui era nemțoaică. Weiss îl cinstea destul de des, aflînd în schimb de la el noutăți din lumea interlopă și intrigi din poliție.

În seara acelei zile, printre alte lucruri, Adam îi povesti lui Johann despre fata arestată lângă chioșcul de ziare, alîmînd că cu înfățișarea ei nu merita să se ocupe de furturi pe stradă. Weiss, presimțind parcă ceva, îl rugă să afle la ce circumscripție de poliție a fost dusă hoata. A doua zi Adam îi spuse că nu este înregistrată la nici o circumscripție din Varșovia. Acum Johann știa precis cine era fata arestată. Singurele lucruri pe care le știa Adam erau semnalmente și numărul mașinii care o luase. Mașina avea vopsită pe aripi crucea roșie, deși nu era o mașină sanitară. Pe capotă avea un dispozitiv de ridicare și susținere a parbrizului, pentru ca cei de pe bancheta din față să poată trage din mers. În ușa din spate erau tăiate două ambrazuri înguste. Se putea presupune că mașina era blindată. După număr, nu aparținea vreunei instituții din Polonia. Asemenea mașini nu foloseau decît unitățile speciale S.D., subordonate direct lui Himmler.

Da, Johann avea de ce să fie îngrijorat. O mare primejdie o amenința pe Elza, și nu numai pe ea.

În ultimul timp, operațiile de diversiune și spionaj organizate de centrul Walli se prăbuseau una după alta. Era o dovadă a succesului muncii duse de Weiss și de cei pe care, încredințîndu-le viața sa, și-i făcuse colaboratori.

Himmler trimisese la centrul Walli pe cei mai buni specialiști în contraspionaj, pentru a elucida cauzele insuce-

selor. Situația devenise deosebit de primejdioasă. Pericolul amenința în egală măsură atât conducerea centrului Walli, cât și pe colaboratorii de rând. Toți și totul era supus unei observări și verificări atente. Pentru Weiss din zi în zi era mai greu să găsească mijloace de a comunica cu oamenii săi.

Trebuia să hotărască fie să reducă la minimum activitatea din interiorul centrului Walli, fie să o întrerupă temporar. Dar mai era și o a treia soluție, și anume să găsească o modalitate de a se muta în altă arenă, unde să-și continue activitatea. Johann alege această soluție.

Ordonă lui Zubov și grupei sale să-și intensifice la maximum activitatea. Era o grupă internațională, în care intrau polonezi, cehi, unguri, ruși. Zubov reușise să le găsească slujbe pe la casele cunoscuților Brigittei. Ziua își îndeplineau obligațiile de portari, grădinari etc., iar noaptea, conduși de Zubov, acționau în forță, prin acțiuni teroriste pe care le atribuiau unei organizații secrete, conduse de un oarecare Remo, ce dorea să se răzbune pe fasciști pentru moartea unui prieten al său.

Ca urmare a intensificării acțiunilor grupei lui Zubov, la o constatare ce a avut loc la centrul Walli, la care au participat și colaboratorii S.D.-ului sosiți de la Berlin, s-a emis ipoteza că inamicul a descoperit locul în care se afla acest centru și că a luat măsuri de observare a activității desfășurate aici.

După lungi discuții, s-a hotărât dislocarea centrului Walli în raionul Königsberg.

Pentru Weiss era important faptul că odată cu centrul Walli se dislocau și oamenii descoperiți și instruiți de el, care formau o rețea complicată, răspândită în interiorul Abwehrului. Acești colaboratori ai săi își vor desfășura în continuare misiunea lor în noile condiții.

În laboratorul tehnic al centrului Walli lucra deja de două luni chimistul Peter Himmel, specialist în pregătirea cernelurilor simpatice. În sarcina lui cădea și instruirea cursanților în privința modului de folosire a acestor cerneluri.

Era un vechi membru al Partidului Național Socialist, rănit pe front, lângă Smolensk. Din spital fusese încadrat în Abwehr.

Pedant și tăcut, se putea spune că el avea o părere excelentă despre persoana sa, socotind că cele două ordine ale

sale Crucea de fier vorbesc de la sine. Familia îi murise în primele luni ale războiului la Königsberg, în bombardamentele efectuate de aviația maritimă sovietică. De aceea, toți înțelegeau cauzele comportării sale taciturne.

În realitate, Peter Himmel era Petrus Matusov care se prezentase la Weiss, de îndată ce ajunsese, transmițându-i și un mesaj de la Centru.

În primele zile ale războiului, Matusov a organizat împreună cu o grupă de cekiști detașamente de partizani în Bielorusia. După ce a fost rănit grav, a lucrat ca sanitar la un spital pentru prizonierii germani răniți. Stăpânirea perfectă a limbii germane l-a ajutat nu numai să îngrijească cu sîrg pe soldații și ofițerii germani, dar și să afle tot ce îl putea interesa pe un om care urma să lucreze în spatele frontului inamic.

După un timp, după ce Matusov și-a perfecționat nu numai calificarea sa profesională, ci și pe aceea de agent, dintre prizonierii nemți a fost ales un model cu o biografie corespunzătoare. Pe urmă, Matusov a fost trecut peste linia frontului și, după o serie întreagă de peripeții, a ajuns la centrul Walli.

Introducându-l treptat pe Matusov în esența problemelor, Weiss a ajuns la convingerea că are un bun înlocuitor, în cazul cînd va trebui să-i predea funcția de rezident sovietic în centrul Walli. Și, într-adevăr, Peter Himmel fu la înălțime, ajungînd ca lucrător al Abwehrului la gradul de locotenent-major.

Probabil că von Klüge vorbise la telefon despre Weiss cu Gerd și Lansdorf. În orice caz, într-o asemenea perioadă, cînd toți colaboratorii centrului Walli erau ocupați cu organizarea dislocării, Weiss primi ordin să plece în misiune, pentru a vizita cîteva lagăre de concentrare pe care i le va indica von Klüge.

Alexandru Belov se contopise atât de mult cu Johann Weiss, încît sincer se simțea jignit că nimeni din conducere nu se împotriva acestei misiuni, nimeni nu își exprima părerea de rău că un lucrător așa de destoinic ca el — și Weiss avea toate motivele să se considere ca atare — pleacă într-o misiune oarecare într-o perioadă atât de critică pentru centrul Walli.

De aceea, față de Lansdorf se comportă cu o politețe rece, de pe fața lui nedispărînd nici o clipă expresia mîndriei jignite.

De fapt, important era altceva. Această misiune îi oferea câteva zile libere pentru a o găsi pe Elza. Nu reușise să afle motivul arestării ei, dar aflase în ce închisoare se găsea.

Inchisoarea se afla destul de departe, într-o zonă muntoasă, în clădirea unui vechi castel ale cărui ziduri vechi ascundeau o mică clădire modernă. Inchiisoarea era rezervată pentru deținuții politici deosebit de importanți. În ea se aflau, de regulă, doar vreo 20 de deținuți. De asemenea, nici corpul de pază nu era prea numeros.

Johann i-a explicat amănunțit lui Zubov planul eliberării Elzei. A trebuit să aibă multă răbdare pentru a-l convinge că planul era fără cusur. Zubov a numit la început arest plan o comedie lașă, demnă de un om care nu are curajul să-și riște viața pentru a-și salva tovarășul. Pierzându-și pînă la urmă răbdarea, Johann i-a spus cu un glas ferm:

— Tovarășe locotenent, îți ordon!

Și Zubov s-a supus.

Babașkin, specialistul în confecționarea de acte false al centrului Walli, le pregăti documentele necesare.

Grupa pentru acțiune se găsea într-o pădure situată la 40 km de închisoare. Zubov și oamenii lui trebuiau să fie înarmați și să aibă atît uniforme militare cît și de deținuți. Weiss sosi singur la locul de întîlnire cu oamenii lui Zubov. Opt dintre ei, inclusiv Zubov, erau îmbrăcați în uniforme S.S., iar restul în uniforme de deținuți, cu litera „K” cusută pe bluze, ceea ce însemna că sînt prizonieri de război.

Toți se pregăteau de zor: „deținuții” își coseau pe mineci numere de lagăr, unii se machiau, iar alții își aranjau uniforme.

Cînd se lumină de ziuă, un motociclist în uniformă de Gestapo înmîna comandantului închisorii un plic secret și un pachet care fuseseră pregătite de Babașkin. În același timp, un luptător se instalează într-o tranșee săpată sub cablul telefonic ce ieșea din închisoare. Acesta nu întrerupse legătura telefonică, ci provocă doar o defecțiune de sonor, în așa fel încît practic nu se putea vorbi la telefon din închisoare.

Spre seară grupa se urcă în camion respectînd cu strictețe toate regulile de însoțire a deținuților.

Zubov, în uniformă S.S., se urcă în mașina lui Weiss împreună cu parașutistul Mehov, care, îmbrăcat în uniformă de Gestapo, avea misiunea de a-l apăra pe Weiss.

Depășind camionul, mașina lor se apropie de zidurile închisorii. Paza exterioară îi lăsa să treacă imediat ce Weiss arată legitimația sa. Intrară într-o curte interioară, în care se afla un zid de beton cu niște porți metalice masive. Mai departe de acest zid paza nu îi lăsa să treacă decît pe Zubov și Weiss. După ce li se verificară încă o dată actele, fură conduși, însoțiți de doi paznici înarmați, la comandantul închisorii.

Cînd intrară, pe masa acestuia se afla plicul adus dinainte de omul lui Weiss.

— Vă ascult, domnilor — spuse el invitîndu-i să ia loc, în timp ce își mîngîia distrat burta.

— Da — spuse Weiss. Nu aveți cumva aici un W.C. ? — continuă el privindu-l obraznic pe comandant.

— Avem. Voi ordona să fiți conduși acolo.

— Eu nu am nevoie — spuse Weiss. Dar pare-se că v-am deranjat. Nu vă jenați. Noi avem timp.

Întorcîndu-se spre Zubov, observă neglijent:

— Nu-i așa că vom acorda domnului comandant această favoare ?

— Ordinul nu este întocmit conform instrucțiunilor — spuse comandantul întinzîndu-i lui Weiss hirtia subliniată gros în câteva locuri cu un creion verde.

Weiss, fără să cerceteze ordinul, zîmbi:

— Domnule comandant, îndrăznesc să vă raportez că eu nu sînt furier. Nu consider necesar să mă pricep la astfel de chestiuni.

— Totuși, eu nu pot să primesc deținuții dumneavoastră, dacă ordinul nu este întocmit conform instrucțiunilor, mai ales că nici nu am loc pentru ei.

— Perfect — spuse Weiss. Refuzul dumneavoastră ne convine.

Apoi se ridică brusc și salută:

— Am onoarea, domnule comandant!

— Ce vă grăbiți așa ? Poate acceptați să servim un păhărel de *schnaps*.

— Mă rog — fu de acord Weiss — dar numai după ce voi da un ordin oamenilor mei și voi supraveghea executarea lui. Nu va dura decît câteva minute.

— Ce ordin ? — întrebă comandantul închisorii.

— Cum ce ordin ! ? — se miră sincer Weiss. Vom împușca canaliile acelea lîngă zidurile dumneavoastră. Gata. Nu o să-i car eu înapoi.

— Dar de ce lângă zidurile noastre!? — se neliniște comandantul.

— Am avut ordin să-i aduc aici și i-am adus. Dumneavoastră nu vreți să-i primiți. E în regulă. Îi voi face să nu mai aibă nevoie de închisoare. Fiți liniștit, totul va fi în ordine — încheie el, îndreptându-se spre ușă.

— Domnule căpitan — spuse comandantul închisorii cu voce tremurătoare — puteți să vă convingeți. Am încercat să iau legătura cu comandamentul, dar legătura telefonică e mizerabilă.

Weiss spuse cu dispreț:

— Nu mă îndoiesc că și legătura telefonică funcționează prost la dumneavoastră. Voi raporta șefilor mei.

— Am trimis deja un telefonist să verifice linia. Vă rog să așteptați puțin, domnilor!

— Același lucru pot să vă rog și eu. Toată operația nu va dura decât 20 de minute. Vă facem un serviciu scurtând termenul de detenție a acestor canalii.

— Bine — spuse comandantul, oprindu-l pe Weiss, care deja ajunsese la ușă. Voi permite deținuților dumneavoastră să intre în curtea interioară.

Sună și ordonă unui subofițer să ia măsuri.

— Sunt deținuții dumneavoastră, nu ai noștri — îl corectă Weiss.

Apoi îl rugă pe Zubov.

— Fii bun și transmite acest ordin oamenilor noștri. Domnul comandant crede că ei se vor supune subofițerului dînsului.

Zubov și subofițerul ieșiră din birou.

— Ascultați — spuse împăciuitor comandantul. Pentru dumneavoastră e un fleac să lichidați vreo douăzeci de deținuți, dar pentru noi fiecare deținut reprezintă o mulțime de răspunderi. Moartea fiecăruia trebuie să o argumentăm din punct de vedere medical.

— Vă înțeleg. Totuși, deținuții mei va trebui să îi țineți aici destul de mult timp. Sunt persoane atât de importante încât dosarele lor vă vor fi aduse cu un curier special.

— Tot așa îmi explicam și eu lipsa dosarelor lor personale.

Politicos, comandantul îl invită pe Weiss să iasă împreună în curtea interioară, unde tocmai atunci intra camionul cu deținuți. Un lanț de luptători îmbrăcați în uniforme S.S., înarmați cu automatele gata de tragere, încon-

jurau amenințător camionul de parcă nu ar fi observat gardienii închisorii, arătând prin asta că ei răspund încă de paza deținuților.

Văzînd că totul e în regulă, comandantul îl invită pe Weiss în cancelarie, făcînd semn unui civil volnic să îi însoțească. Aici îl prezintă lui Weiss:

— Domnul Swartzenberg — principalul meu colaborator. Are calități excepționale.

Acesta, zîmbind modest, se adresă lui Weiss:

— Domnule căpitan, vă rog să numiți pe acei deținuți de care trebuie să mă ocup în primul rînd. V-aș ruga, de asemenea, să-mi precizați unde au fost prelucrați prima dată. Știți, în munca noastră nu este bine să ne repetăm.

— Perfect — fu de acord Weiss — văd că aici totul e bine organizat.

Deodată, scoase fulgerător revolverul și îl lovi puternic cu tocul pe Swartzenberg în cap. Apoi îl dezarmă pe comandant și îi porunci să îl ducă pe Swartzenberg în baie. Aici termină repede cu amîndoi, îi căută în buzunare, le luă toate cheile și ieși încuind ușa.

În curtea interioară, de el se apropie Zubov. Weiss, dîndu-i pe furis cheile luate, i se adresă cu voce tare:

— Domnule locotenent, poate doriți să vă luați rămas bun de la comandant.

Zubov se îndepărtă urmat de Mehov.

Weiss își aprinse o țigară pentru a da timp celor doi să se îndepărteze. Trase cu sete cîteva fumuri, după care comandă:

— Pe locuri! Foc!

„S.S.-iștii” deschiseră foc asupra gardienilor surprinși.

Convingîndu-se că în curtea interioară totul e în regulă, Johann fugi în închisoare. Acolo, pe coridoare lupta se apropia de sfîrșit. Alături de gardienii morți zăceau și cîteva luptători îmbrăcați în haine de deținuți. Aceștia intraseră primii în luptă, folosind armele ascunse sub uniformă lor vîrgată.

Deținuților li se dădeau haine civile, acte și cîte o hartă a regiunii pe care era trecut drumul ce trebuiau să-l urmeze.

Weiss se ocupa în cancelarie de cercetarea arhivei secrete, cînd intră Zubov purtînd-o în brațe pe Elza, care își pierduse cunoștința.

După ce îi dădură Elzei primele îngrijiri medicale, îi pregătiră o baie caldă.

Apoi Weiss scrisse la mașină un ordin în care se arăta că o gardiană a închisorii e bolnavă și este trimisă la un spital militar S.S.

Mehov o instalează pe Elza în atașul unei motociclete și porni cu ea la drum. O va duce la locul stabilit, de unde va fi trecută peste linia frontului. Nu va mai fi agenta de legătură Elza, ci o fată oarecare, Lena, Nadia sau Katiusa.

Weiss dădu ordin să se organizeze plecarea. Cu prima grupă vor pleca luptătorii care au un rol mai important în spatele frontului. Apoi vor pleca ceilalți.

Dimineața, Johann era deja la Varșovia. Trecu pe la centrul Walli și de acolo se întoarse pe bulevardul Marsolcowski, unde se afla un hotel la care trăgeau, de obicei, ofițerii superiori din Abwehr, aflați în misiune la Varșovia.

Directorului hotelului, Johann îi spuse arogant:

— Văți raporta despre sosirea mea maiorului Steinglitz, dar nu înainte de a face o baie și de a mă vedea cu domnul Lansdorf. S-a interesat dacă am întrebare de el?

Directorul cercetă legitimația lui Weiss.

— Dragule — îi spuse cu reproș Johann — domnul Lansdorf a uitat probabil ce scrie acolo. Poate s-a interesat dacă nu a întrebare de el vreunul din prietenii săi. Nu-i așa? Deci, după ce mă conduci în camera mea, poți să-l anunți că am sosit.

Johann dorea mult să obțină o cameră în acest hotel pentru a găsi aici pe șefii săi. Dorea să discute cu ei într-o atmosferă mai puțin oficială decât aceea de la serviciu.

Intimidat de tonul poruncitor al lui Weiss, directorul dădu dispoziții să fie condus în cameră.

Pe când urca scările spre camera lui însoțit de un servitor, văzu deodată în fața sa pe Angelica Bücher, care cobora însoțită de colonelul von Saltz.

Weiss salută cu distincție această pereche:

— Tu, Johann! — spuse Angelica, întinzându-i mina îmbrăcată într-o mânășă fină din piele.

Weiss atinse elegant cu buzele mânășa, spunând:

— Ca de obicei, sinteți fermecătoare.

— Ați venit să luați pe cineva? — se auzi vocea colonelului care dorea să arate că a recunoscut pe fostul șofer.

— Da — răspunse Weiss. Pe domnul Lansdorf. Trebuie să mă sfătuiesc cu el într-o problemă. Dar cred că mai am destul timp pentru asta — mai spuse privind și ceasul.

— Atunci vei lua micul dejun cu noi — spuse Angelica, după care, privind-l cu reproș pe colonel, explică: doamna Dittmar mi-a povestit despre cariera lui reușită.

Weiss îi conduse spre restaurant, spunând din mers directorului hotelului:

— Anunțați-i pe domnul Lansdorf și maiorul Steinglitz că voi fi în restaurant.

Johann ar fi dorit mult ca aceștia să-l găsească în compania colonelului von Saltz, dar, apreciind că totuși s-a purtat prea degajat, îl rugă pe colonel:

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră dacă i-ați invita și pe dinșii.

Lansdorf și Steinglitz erau deja în restaurant, fiecare servind micul dejun la masa lui. Johann îl prezentă întâi pe Lansdorf, apoi pe Steinglitz și colonelul nu mai avu altceva de făcut decât să-i invite la masa sa.

Steinglitz se simțea, fără îndoială, onorat de această companie. Lansdorf se apucă imediat să-i facă curte Angelicăi, fără să-i pese dacă colonelului îi convine sau nu purtarea sa.

Micul dejun se desfășura foarte însuflețit, când Johann toastă:

— În sănătatea domnișoarei Angelica Bücher, adevărată zeiță a Reichului.

Toți se ridicară în picioare.

În acest moment, Johann văzu cum ușile restaurantului se deschid prevenitor și în sală intră, însoțit de o întreagă escortă de ofițeri din S.D. și Gestapo, îmbrăcat într-o uniformă elegantă, Henrich Swartzkopf.

Henrich se schimbă. Fața îi era palidă, avea ochii inflamați, buzele strinse. Lovind, cu un baston pe care îl ținea în mână, o masă din centrul restaurantului, spuse:

— Aici!

Apoi, privind nemulțumit în jur, îl întrebă pe director:

— Sinteți sigur că nu sint aici persoane a căror prezență nu e obligatorie?

Lansdorf se ridică de la masă. Imediat se apropie de el directorul, încercând să-i spună ceva la ureche.

— Scuipe... spuse tare Lansdorf — și pași spre Swartzkopf, ridicând mândru capul său pleșuv.

Steinglitz scoase ușor revolverul și îl ascunse sub fața de masă, întind spre Swartzkopf. Fără îndoială, era gata să-l apere șeful.

Gestul lui Steinglitz nu scăpă atenției unui gestapovist

ce stătea în uşă. Acesta scoase şi el revolverul, îndreptându-l spre Steinglitz.

„Asta mai lipsea — se gândi Johann. Deşi ar fi interesant să moară unul din ei, ar fi o canalie mai puţin, nu am dreptul la satisfacţia asta”. Aşa că se ridică în picioare, luând asupra sa rolul de împăciuitoare :

— Alo! Henrich! De unde dracu ai apărut?! — exclamă el entuziasmat, cu braţele întinse pentru a-l îmbrăţişa. Henrich tresări. Faţa lui de beţiv deveni jalnică.

— Tu eşti, Johann?! — întreabă el uimit. Mă bucur mult, să ştii. Ce întâlnire...

Zimbind, îl ocoli pe Lansdorf de parcă nici nu l-ar fi observat şi îl îmbrăţişă pe Johann. Apoi îl prezentă solemn oamenilor săi :

— Domnilor! Vi-l prezint pe cel mai bun prieten al meu, Johann Weiss. Pe urmă se prezentă politicianul Angelicăi, lui von Saltz, Steinglitz şi Lansdorf, scuzându-se pentru purtarea sa.

Apoi, adresându-se direct lui Lansdorf, continuă :

— Noi ne-am mai întâlnit, dacă vă aduceţi aminte, la Berlin. Şi atunci v-am întrebat despre prietenul meu. De fapt, acum sunt oaspetele dumneavoastră. Aţi primit telegrama din Berlin?

— Da — răspunse rece Lansdorf — am primit-o.

— Acel imputernicit despre care aţi fost anunţat, sunt eu.

— La dispoziţia dumneavoastră — spuse Lansdorf.

— Perfect. În acest caz, vom cere scuze asistenţei. Slujba e slujbă. Şi tu vei merge cu noi, părăsind această companie plăcută, se adresă el lui Weiss.

După ce în cabinetul său îi invită să ia loc, Henrich spuse :

— Eu, de fapt, sînt profan în astfel de probleme. De aceea, vă rog să nu vedeţi în întrebările mele decît dorinţa de a obţine unele informaţii folositoare fîhrerului. Deci, după cum aţi raportat, într-un mare centru industrial rusesc lucrează de cîteva luni o grupă de agenţi condusă de Cuiul, căruia i-aţi amputat un picior. Această grupă ne-a informat despre tehnologia fabricării noilor tancuri ruseşti. Specialiştii firmei *Krupp*, studiind această tehnologie, au ajuns la concluzia că blindajul tancurilor ruseşti este foarte slab, dar unităţile noastre motorizate susţin contrariul. Din cauza acestei mici diferenţe de opinii, armata noastră a suferit pierderi grele. Pe cine apreciaţi să socotim vinovat de pierderi?

Faţa lui Lansdorf deveni cenuşie.

— Eu presupun că... încercă el să explice.

Weiss sesiză imediat pericolul ce ameninţa grupa Cuiului. Întinzîndu-se leneş, interveni :

— Din cauza acestui fleac a trebuit să părăsim societatea atît de plăcută a domnişoarei Angelica? Ai devenit un adevărat funcţionar, Henrich.

— Problema mi se pare foarte serioasă, aşa că nu înţeleg uşurinţa cu care o tratezi.

— Bine, dar nu pe mine m-ai întrebat. Dacă m-ai întreba, ţi-aş răspunde.

— Perfect, încercă, te rog — ceru Henrich.

— E foarte simplu. Bolşevicii au elaborat o tehnologie primitivă de fabricaţie, avînd în vedere probabila pierdere a bazelor lor de minereuri din răsărit. Nu e vina lor că armata noastră nu le-a cucerit şi că au ca şi înainte baze importante de crom, nichel, cobalt etc. De aceea au schimbat tehnologia şi blindajul tancurilor lor e mai solid. Cred că nu e vina agenţilor noştri, ci a armatei.

Lansdorf aprobă. Obrajii i se mai colorară puţin.

— Sper că explicaţia a fost convingătoare — spuse el. Mai aveţi întrebări?

În continuare, discuţia a avut un caracter de rutină, referindu-se la unele amănunte din activitatea centrului *Walli*, aşa că Johann nu mai socoti necesar să intervină.

La sfîrşit, Lansdorf promisese să facă un raport cu toate problemele ce îi interesau pe cei de la Berlin.

Henrich se despărţi aproape prieteneşte de Lansdorf, iar pe Johann îl rugă să rămînă cu el să bea un coniac.

Cînd rămaseră singuri, Henrich îşi puse mîinile pe umerii lui Johann şi, privindu-l cercetător, întreabă :

— Tu, într-adevăr, nu te-ai schimbat deloc?

— Dar tu? — îi întoarse întrebarea Johann, deşi ştia că la Henrich se schimbaseră mult nu numai înfăţişarea exterioară.

Johann Weiss crease o puternică organizaţie de spionaj în sinul *Abwehrului*. În instructajele pe care le făcea colaboratorilor săi, Johann insista şi controla ca aceştia să-şi îndeplinească cît mai bine îndatoririle lor de serviciu faţă de *Abwehr*.

Henrich avea probabil unele muştrări de conştiinţă că l-a lăsat la început pe Johann în voia soartei. Acum îi cerea ca tot timpul său liber să îl petreacă cu el.

Desigur, prietenia cu un colaborator din Berlin al S.D.-ului, rudă cu Willy Swartzkopf, îl ridica pe Weiss în ochii colegilor săi din Abwehr și-i putea servi drept punte de trecere într-o altă sferă de activitate, dar această prietenie prezenta și un anumit pericol, pe care Johann nu vedea încă cum să-l înlăture. Asta din cauză că, într-adevăr, Henrich se schimbase foarte mult. Totul ar fi fost cum ar fi fost, dacă nu ar fi existat băutura. Henrich se îmbăta des și, beat fiind, devenea periculos de sincer, fără a ține cont de prezența altor oameni. El era foarte bine informat în ceea ce privea viața intimă a șefilor Reichului și, cînd erau singuri, Johann asculta cu interes relatările lui.

— Apropo — se interesă odată Henrich — pe tine nu te-au verificat încă cu ajutorul agentelor din Avangarda ariană pură?

Weiss îi răspunse cu o privire nedumerită.

— E un detașament special de cercetare al partidului. Este format din blonde naturale, îmbrăcate în vechiul stil din Potsdam. Acest detașament are ca scop să verifice cit mai mulți oameni de încredere ai lui Hitler, intrînd în relații intime cu ei, cu care ocazie fac cu abilitate o anchetă fulger asupra convingerilor lor politice.

— Știi — se supără Johann — mi se pare că față de mine tu îndeplinești rolul acestor fecioare. La ce dracu îmi spui toate chestiile astea?

— Bine, dar tu ești un membru de partid devotat. Ce fleacurile astea zdruncină convingerile tale?

— Nu — răspunse ferm Johann. Convingerile mele se întăresc ca rezultat al flecărelii tale.

— Da? — întrebă Henrich încruntîndu-se. Interesant! Johann se purta foarte precaut cu Henrich, așteptînd răbdător. Evita să discute cu el despre acele aspecte ale vieții petrecute la Berlin, care ar fi putut prezenta interes pentru spionajul sovietic.

Weiss informase deja Centrul despre întîlnirea sa cu Henrich. După scurt timp, primi de la Centru, prin Zubov, un pachet conținînd materiale referitoare la asasinarea in-ginerului Rudolf Swartzkopf. După cum au stabilit orga-nele de contrainformații sovietice, acesta fusese omorît de Funk din ordinul lui Willy Swartzkopf. Funk a avut și com-plicitatea lui Papke, care a făcut mărturisiri complete cînd a fost prins după parașutarea sa în spatele frontului sovietic. Mărturisirile sale se aflau și ele în pachetul primit de la Centru.

Weiss înțelese că Centrul i-a trimis aceste materiale pentru a i le arăta lui Henrich, dacă va socoti necesar. Dar, deocamdată nu se întrevădea o asemenea necesitate.

11

Într-una din zile, Henrich îi spuse lui Johann că s-a în-tîlnit cu Angelica Bücher.

— Îți place? — îl întrebă Weiss.

— Deloc. E o psihopată care visează să devină eroină a Reichului.

— Atunci de ce te ocupi de ea?

— Ca să-i stric dispoziția lui von Saltz. E un laș. Am jignit-o pe Angelica în fața lui și s-a făcut că nu pricepe.

— Dar dacă te-ar fi împușcat pentru obrăznicie?

— Ar fi fost în regulă. Aș fi scăpat de viața asta mur-dară.

Weiss crezuse că e beat, dar ochii lui erau treji ca nici-odată și foarte triști, încît începu să se teamă că Henrich îl supune unei verificări.

Privindu-l fix, Henrich continuă:

— Tu, desigur, cunoști toate mijloacele de distrugere a oamenilor. Împărtășește-mi și mie ceva din experiența ta.

— Pe dracu! — se supără Weiss. Altă temă de dis-cuție nu ai găsit?

— De ce? E o temă interesantă. Nu demult distrugeam oamenii într-un mod primitiv, făceam un foc într-o groapă mare și îi aruncam acolo.

— Nu-mi place să ascult așa ceva.

— Dar să faci?

— E război. Dar ce-i cu tine, ai participat personal la execuții?

— Nu.

— Atunci de ce te chinuie problema asta? Dacă con-sideri că moartea prin împușcare e demodată, avem acum camere de gazare.

— Te-ai obișnuit perfect să gîndești ca un nazist con-vins.

— Să spunem altfel: să judec... îl corectă Weiss.

— E clar, nu vrei să fii sincer cu mine.

— Deci, ai provocat discuția asta idioată ca să mă provoci la sinceritate?

Weiss zîmbi, dar continuă sever:

— Ține cont, am o oarecare experiență: de cînd lucrez cu agentura, pot aprecia singur unele aspecte ale ideologiei noastre. Asta ca să pot doborî adversarul, să-i cîștig încrederea, să-l fac să fie sincer... E o metodă veche, elementară, dar rodnică.

— Deci, tu mă consideri...

— Nu te aprinde... — Johann îi puse mina pe umăr. Eu cred că tu, ca și mine, îți cunoști foarte bine îndatoririle. Poate chiar mai bine ca mine. Primește, te rog, respectul meu profesional sincer.

Henrich tăcu mult timp, privindu-l cercetător pe Johann. Într-un tîrziu, spuse:

— La început am crezut că te-ai schimbat, că ești la fel ca ceilalți, dar acum m-am convins de contrariu. Cît de bine m-ai făcut să înțeleg ce ticălos sînt!

— Ce-i cu tine?! Cum puteam să fac așa ceva? — protestă Johann.

— Ba ai putut — declară triumfător Henrich. Am înțeles cînd ai zis de respectul profesional. Ai spus-o ironic și am înțeles că nu ești la fel ca ceilalți.

— Ascultă-mă, te înșeli — spuse mecanic Johann. Era supărat loc pe sine însuși. Deci, nu e capabil să-și ascundă gândurile. Continuă cu patos: Degeaba te porți așa bănuitor cu mine, Henrich. Dacă vrei să fim prieteni și în viitor, te rog să ceri informații despre mine la Gestapo. Va fi mai bine și vei fi scutit să mă verifici personal.

Rugămintea lui aduse pe fața lui Henrich o expresie de dispreț. Reacția aceasta îl bucură pe Johann. Continuă:

— Trebuie să mă înțelegi că eu mă mîndresc cu tine. Tu ai fost primul nazist adevărat pe care l-am cunoscut, ai fost un exemplu pentru mine. Încă de la Riga, ca un arian adevărat, te-ai ridicat deasupra tatălui tău, disprețuind prietenia lui cu evreul Goldblatt.

Vrînd să-l verifice cît mai bine pe Henrich, Johann continuă:

— Cîndva Himmler a spus: „Dacă alte popoare mor de foame, asta ne interesează pe noi numai pentru că avem nevoie de ele ca robii...”. Aceste cuvinte explică clar misiunea noastră. Și cei ce o duc la îndeplinire merită să fie trecuți în paginile istoriei. Cred că familia Swartzkopf își va avea și ea un loc binemeritat.

— Pe care Swartzkopf îl ai în vedere? — întrebă Henrich minios.

— Pe amîndoi — explică Weiss. Sper că unchiul tău e pe deplin mulțumit de tine.

Urmă o palmă dată de Henrich care îl amuți pe Johann. Fără să vrea, mina sa căută tocul revolverului, dar repede se stăpîni. Zîmbi. Zîmbi fără efort, pentru că dorea din toată inima ca Henrich să reacționeze într-un fel la vorbele sale. Provocase discuția asta pentru a-și sili prietenul să dezvăluie ce mai avea omenesc în el.

Acum însă trebuia să încerce să exploateze situația creată. Privindu-l pe Henrich în ochi, spuse pe un ton oficial:

— Domnule Swartzkopf, ați jignit onoarea mea de ofițer. Înțelegeți că trebuie să apăra cinstea uniformei pe care o port.

— Vrei să ne duelăm cu pistoalele? — întrebă ironic Henrich. Poftim!

— Asta mai lipsea! Nu doresc să fiu judecat de un tribunal militar.

— Atunci, ce vrei?

— Tu jucați șah — spuse Weiss gînditor. Dacă mai știi să joci, aș dori să facem o partidă.

— De ce?

— Cel care va pierde partida va plăti cu viața. Cum? Asta depinde de el, va fi la alegerea lui.

— Sînt de acord — răspunse Henrich fără să șovăie. Dar să nu speri că ne vom împăca în timpul partidei.

— Nu! În nici un caz — răspunse Weiss hotărît. Dar pînă vom juca, să uităm ce a fost între noi. Să ne purtăm ca doi oameni cu voință, deși pentru mine e greu să fac așa ceva, e greu să uit pentru un timp că m-ai jignit.

— Cînd vom juca?

— Mîine seară.

— De ce nu astăzi?

— Dacă tu insiști...

— Bine, mîine seară. Dar să ții mînte, nu încerca să-mi ceri scuze, pentru că nu voi ierta cuvintele tale. Pe mîine seară.

— În regulă — spuse Weiss și plecă fără să-și ia rămas bun.

Pe Johann îl îngrijora prea puțin partida de șah, deoarece juca mai bine ca Henrich și era și mai stăpîn pe sine.

Se temea însă ca Henrich să nu dispară pur și simplu sau să nu încerce, folosind funcția și situația sa, să îl pună într-o situație grea. Amintindu-și în amănunt discuția avută, îi veni ideea că acum Henrich s-ar putea să-l urască, fiind convins că Weiss e un nazist inveterat și atunci va folosi acest „duel” pentru a-l ucide. Înaintea partidei, fiecare îi va da celuilalt o hirtie pe care va fi scris: „Nimeni nu este vinovat de moartea mea”. Primind de la Weiss această hirtie, Henrich poate să-l impuste fără a mai juca partida de șah. Un asemenea gând ar demonstra că e un om de bază pentru cauza pe care o servește Belov, dar aplicat, ar fi periculos. Trebuia să găsească un mijloc de a înlătura acest pericol. Dar dacă Henrich, ca un talentat ofițer de contrainformații S.S., a jucat această comedie pentru a-l verifica pe Weiss? Desigur, putea acționa și direct, punându-i în mină materialele despre asasinarea tatălui său. Atunci, imediat va fi clar de partea cui este Henrich. Dar în acest caz Johann se va desconfia în fața lui și, dacă Henrich nu va fi de partea sa, va trebui să-l omoare. Cel mai bine ar fi să procedeze așa: după ce va primi de la Henrich hirtia în care declară că nimeni nu e vinovat de moartea sa, îi va arăta materialele despre tatăl său. Dacă nu va fi de partea lui, îl va putea ucide fără risc. Se poate întâmpla însă ca Henrich să treacă de partea lui Weiss numai atunci pe moment. Totul se poate întâmpla.

Nu, Johann nu are nevoie de reacții de moment. Henrich trebuie convins că vinovată de moartea tatălui său este Germania fascistă, nu numai unchiul său Willy Swartzkopf. Numai așa Henrich va înțelege că singurul drum just pentru el e să treacă de partea poporului sovietic, pentru a ajuta poporul german să scape de fascism.

În ultima vreme Dietrich se ocupa de cercetarea a cinci militari germani ce refuzaseră să participe la executarea unor ostatici. Toți erau condamnați la moarte. Dietrich hotărâse ca cinstea de a-i executa să o acorde unor ofițeri din Abwehr aleși de el. Era și un prilej de a verifica devotamentul acestora.

Lansdorf aprobă ideea lui Dietrich și îi sugerează, în plus, să îl invite ca participant la execuție și pe Henrich Swartzkopf, motivând că unchiul acestuia se va bucura aflând că nepotul său a demonstrat din nou că e dămn de numele ce-l poartă.

Weiss, aflând toate acestea de la Dietrich, fu foarte alarmat. Lansdorf dorea să-l compromită pe Henrich, care făcea parte din cercul apropiat de Himmler, pentru a răzbuna astfel acțiunile acestuia contra șefului său, Canaris. Johann se temea că Henrich va da dovadă de prea multă omenie și își va periclita situația.

Trebuia neapărat să întreprindă ceva. După ce analiză situația sub toate aspectele, se hotărî. Îl va căuta pe Zubov și îi va da ordin ca, împreună cu oamenii lui, să elibereze pe cei cinci soldați germani condamnați la moarte. Nu demult, datorită dislocării centrului Walli, fusese desființat postul de control S.S. de la kilometrul patru. Mașina cu deținuți va trece pe acest drum și va fi oprită „puțin” pentru controlul documentelor.

A doua zi dimineața, căutându-l pe Dietrich pentru a afla amănunte în legătură cu execuția soldaților, Johann se întâlni pe coridor cu domnul Deuschewici. Îl cunoștea de pe vremea când acesta îl ajutase pe Steinglitz să găsească în apropierea Varșoviei un loc potrivit pentru o școală de spionaj. Acum tocmai ieșea de la Dietrich. Mai demult, analizând unele amănunte aflate despre acest domn, Weiss ajunsese la concluzia că este un agent provocator, care, sub conducerea contraspionajului german, ținea legătura cu partizanii polonezi. Or, pe Johann îl informase Zubov că partizanii intenționează să organizeze un atentat asupra lui Henrich. Acest atentat ar fi fost un motiv pentru ca trupele S.S. să treacă la arestări și execuții în masă.

Deuschewici ieșise de la Dietrich. Deci, era posibil ca Dietrich să-i fi ordonat organizarea atentatului asupra lui Henrich, care în ultimul timp nu mai era păzit de oamenii contrainformațiilor germane.

Weiss îl opri pe Deuschewici, întrebându-l:

— A, dumneata aici?... Încă nu te-au spânzurat ai noștri?

— De ce, domnule ofițer?

— Vino cu mine un minut — spuse Weiss, deschizând ușa biroului lui Dietrich.

Imediat ce ușa se închise, îl lovi cu tocul pistolului în cap. Deuschewici se prăbuși la pământ. Dietrich se ridicase deja de la birou, dar Johann îl opri cu o mișcare a mâinii, ordonând:

— Stai jos! Acest ticălos s-a lăudat adineaori că i-ai ordonat personal să organizeze un atentat asupra lui Henrich Swartzkopf. Te arestez, căpitane Dietrich!

Ținând pistolul în mîna dreaptă, scoase cu stînga din toc pistolul lui Dietrich.

— Nu e adevărat — strigă îngălbenindu-se Dietrich. Nu am ordonat eu, el a propus asta.

— Dar ai aprobat.

— Am aprobat, dar numai ca să organizez o ambuscadă și să-i prind pe partizani.

— Scrie pe scurt o declarație despre ce mi-ai spus!

— De ce?

— Pentru că, dacă Swartzkopf va păți ceva, te va aștepta streangul.

— Ce probe ai?

— Aceasta — îi spuse Johann arătîndu-l pe Deuschewici.

— Bine, dar pe urmă mi-o vei da înapoi?

— Da, în ziua în care Swartzkopf va pleca de aici.

Dietrich se așeză la birou și scrisese repede declarația cerută.

— E în regulă. Asta e tot.

Weiss salută neglijent și plecă.

Întorcîndu-se la hotel, Johann își aminti că nu mîncase nimic și intra în restaurant. Acolo îl găsi pe Henrich beat, înconjurat de ofițeri din S.D. și S.S. Văzîndu-l, Henrich se ridică.

— Domnilor — spuse el — sînt nevoit să vă părăsesc. Dinsul a venit după mine pentru ca... pentru ca... el sau eu...

Se apropie cu greu de Weiss și, agățîndu-se de umărul lui, îi ordonă:

— Du-mă la mine în cameră, imediat voi face din tine un cadavru! Sau tu nu vrei să devii un cadavru? Mă rog, nu am nimic împotriva.

Îl duse cu greu pe Henrich în cameră și îl culcă pe canapea. Îl frecionă cu apă rece și îi dădu să bea sifon cu lămîie.

Henrich mormăia privindu-l cu ochii triști pe Johann:

— Înțelegi... înainte de a-i ucide, încercau să-i facă să strige „Heil Hitler”. Dar ei tăceau, tăceau ca niște animale...

— Ce, ai asistat la vreo execuție?

— Da, m-au dus într-un lagăr, în excursie, să mă aerisesc. Dar de ce să-i omoare numai pe ei? Trebuie și pe noi, pe noi toți.

După un timp lui Johann i se păru că Henrich a adormit. Dar acesta deschise ochii, se ridică și spuse cu o voce deja trează:

— E perfect că ai venit. Se apropie de masă, scrisese câteva cuvinte pe o hîrtie pe care o băgă apoi într-un plic. Plicul îl dădu lui Johann, zicînd:

— Eu sînt gata.

— Fleacuri — spuse Weiss. Totul e prostie, ca visul unui idiot.

— Deci, ți-e frică?

— Exact! — se supără Weiss. Mi-e frică.

— De ce minți? De ce?

— La ce dracu să-ți spun adevărul?

— Odată mi-l spuneai...

— Dar tu ești capabil să-mi spui adevărul?

— Ce vrei să știi?

— Cine ești tu acum, Henrich Swartzkopf. Cine?

— Nu știi? Citește scrisoarea, se pare că în ea am reușit să-mi găsesc un nume.

— Nu, nu o voi citi, ci voi face altceva.

Rupse scrisoarea, puse bucățile de hîrtie în scrumieră și le dădu foc.

— Degeaba — se împotrivi Henrich. Tot va trebui să las o scrisoare, dar mă tem că nu o voi mai compune tot atît de inspirat și de convingător.

— Dar ce-i cu tine?

— M-am săturat de viața asta imputită.

— Te-au speriat pierderile noastre de pe front? Nu mai crezi în victorie?

— Mă tem de altceva. Mă tem să nu rămîn în viață, dacă vom învinge în acest război. Noi nemții am merita să fim toți distruși în lagăre de concentrare.

— După cîte am auzit eu la interogatoriile prizonierilor, rușii sînt convinși că hitleriștii și poporul german nu sînt tot una.

— Prostii — se aprinse Henrich. Toți nemții sînt la fel. Astăzi o să ai ocazia să te convingi. Am fost de acord să particip la execuție, pentru că vreau să știu dacă soldații au refuzat să tragă din lașitate sau din curaj, dorind să nu fie la fel ca toți nemții pe care i-am văzut eu. Dacă astfel de nemți există, eu îi socotesc eroi...

— Să fii și tu împușcat alături de ei.

— Da, dacă acești oameni au refuzat să devină călăi datorită curajului, atunci îți jur că ori îi scot din închisoare, ori mor alături de ei.

— Vom vedea — zimbă ironic Weiss. Tu poți trimite mulți oameni la moarte, dar să salvezi pe cineva nu ești în stare. Voi trece pe la tine să-mi împărtășești impresiile imediat ce vei reuși să te speli pe mâini după toată povestea asta.

— Ce animal cinic ai devenit! — exclamă cu ură Henrich.

— Da — confirmă vesel Johann. Tu se pare că încă nu ai devenit animal. Dacă asta nu-ți convine, scuză-mă.

Johann provocase discuția pentru a afla adevărata stare sufletească a lui Henrich. Dorea să știe precis dacă acesta mai are unele rămășițe de conștiință pe care să se poată baza și ajunsese la concluzia că în sufletul lui Henrich exista o rană pe care acesta căuta să o astupe prin comportarea sa cinică, prin viața destrăbălată pe care o ducea. Se hotărî să îl împingă spre o hotărîre definitivă, prezentându-i declarațiile lui Papke.

Johann dorea mult să participe la acțiunea de eliberare a celor cinci soldați germani, dar nu avea voie să-și riște viața într-o asemenea acțiune. Putea însă risca încercînd să-l recruteze pe Henrich. În acest caz, moartea sa ar fi fost justificată.

Comunicîndu-i lui Zubov hotărîrea sa, Johann îi ordonă ca polonezul Cijevski din grupa lui să ia neapărat legătura cu grupa de partizani în care pătrunsese Deuschewici și să le transmită informațiile primite de la Johann, convingîndu-i că atentatul asupra lui Henrich e o provocare a Gestapoului și că va avea ca urmare moartea a mii de polonezi.

Johann se duse la Henrich cu mult înainte de ora la care promisese că va veni. Acesta îl primi destul de rece, dar Johann îl cuceră imediat prin simplitatea și sinceritatea sa.

— Ce vrei? — îl întrebă Henrich morocănos.

— Pe tine te vreau, Henrich, mi-era dor de tine. Și, în plus, îmi este foame, poate ai ceva de mâncare.

Bineînțeles, Henrich nu putea să refuze un om flămînd. Îl servi cu cîteva gustări. După ce mîncă, Johann îl întrebă:

— Ce crezi, dacă pentru executarea celor cinci soldați ar chema prizonieri ruși din lagăre, aceștia ar fi de acord?

— Desigur. Pentru ei ar fi ceva foarte plăcut.

— Dar dacă acești prizonieri, în loc să-i omoare, ar încerca să-i salveze?

— E imposibil!

— Dar bine, cei cinci soldați au refuzat să omoare ostatici ruși.

— Tare aș vrea să știu de ce au făcut-o.

— Și dacă ai ști?

— Atunci..., probabil, aș crede că în Germania sînt și alții de nemți.

— Și ai deveni un astfel de neamț?

— Pe care tu, ca ofițer al Abwehrului, l-ai trimite alături de cei cinci soldați.

— În acest caz, aș uita că fac parte din Abwehr.

— Aha, de dragul unui prieten, ai comite o crimă față de Reich?

— De ce nu! La urma urmei, prietenia adevărată cere să-ți pui pielea în joc pentru a-ți salva un prieten.

— Chiar dacă acesta e trădător?

— Pe cine a trădat? Doar că a trecut de partea nemților.

— Da, dar a nemților care nu și-au făcut datoria... Încălcarea disciplinei militare favorizează victoria rușilor.

— Dacă rușii i-ar salva pe acești soldați, înseamnă că ei ar favoriza victoria Germaniei asupra lor?

— Să-i salveze rușii pe ei? Asta ar fi fantastic! Dacă s-ar întîmpla așa ceva, ar trebui ori să te împuști, ori să...

— Să ce?

— Ce-i cu tine? Vorbești niște prostii...

— Repet — spuse Weiss privindu-l fix pe Henrich. Dacă așa ceva s-ar întîmpla, dacă ai avea posibilitatea să te întâlnești cu acei ruși care i-au salvat, ce ai face?

— M-aș întâlni cu ei...

— Pe cuvîntul tău?

— Insisti atît, încît încep să cred că Gestapoul ți-a ordonat să mă verifici.

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Dar uite o garanție. Dacă peste o oră vei telefona la închisoare, vei afla că cei cinci soldați au fugit.

— Ei, se pare că ești foarte informat. Dar de ce să nu sun acum?

— Nu, spuse Weiss. E încă devreme.

— Dar dacă sun?
— Atunci nu vor mai reuși să fugă.
— Dacă nu telefonez, devin complice la fuga lor.
— La fel și eu.
— De ce îți bați joc de mine? — se supără Henrich.
— Te previn, dacă în 30 de minute nu telefonezi, devii complice la fuga lor.
Henrich întinse mîna spre sticla cu coniac. Weiss îl opri:

— Nu, te rog...
— Just — fu de acord Henrich. Ar fi o lașitate să mă îmbăt.

Lăsînd sticla, Henrich se îndreptă spre telefon. Ridică receptorul și, fără a-l slăbi din ochi pe Johann, începu să formeze un număr.

Mîna lui Weiss începu să coboare încet spre tocul revolverului. Cînd Henrich, care nu-l slăbea din ochi, termină de format numărul, Johann avea deja revolverul în mînă.

— Angelica — spuse Henrich la telefon — te rog să mă scuzi dacă aseară te-am jignit cu ceva. M-am îmbătat cam tare. Te rog nu fi supărată. Primește te rog toată considerația mea...

Inchizînd telefonul, Henrich îl privi triumfător și ironic pe Johann, care se îngălbenise la față.

— Uite, acum te cred — spuse Henrich. Ei, Johann, nu e chiar ușor să trimiți pe lumea cealaltă un prieten. Tu m-ai fi trimis, nu-i așa?

— Toarnă-mi puțin coniac — îl rugă Weiss.

— Deci, tu ai voie și eu nu. Nu e just.

— Știi, Henrich, sînt foarte fericit acum.

— Sigur, erai doar gata să-ți omori prietenul. Acum lasă-mă să înțeleg ce se petrece pe lumea asta.

Stătură așa tăcînd pînă cînd sună telefonul. Henrich îl privi întrebător pe Johann. Acesta își cercetă ceasul și spuse:

— Poți să răspunzi.

— Din nou ai să scoți revolverul?

— Acum nu.

Henrich ridică receptorul. Pe măsură ce asculta vocea alarmată a interlocutorului, fața sa devenea dură și liniștită. Inchizînd telefonul, spuse:

— Asta e tot! Ai avut dreptate.

— Vrei să mă mai întrebi ceva? — se interesă Johann.

— Se poate?

Weiss aprobă din cap.

— Deci, tu ești de partea acelor germani care cred că Germania poate fi scăpată de Hitler numai cu ajutorul Armatei Roșii?

— Da. Și tu trebuie să fii un astfel de neamț.

— Bine — răspunse Henrich. Te rog însă să nu încerci să mă recrutezi. Vreau să rămîn singur.

— Singur?

— Mai tirziu vom vedea. În orice caz, acum nu mai sînt de partea celor cu care eram înainte. Asta îți ajunge?

12

Ca întotdeauna după o acțiune reușită, Zubov se apucă cu zel de treburile sale de serviciu. Primise ordin să construiască niște depozite mari pentru materiale. Era atît de ocupat, încît Johann nu reuși să îl întâlnească decît în a doua seară după acțiune. După ce ascultă raportul, îi ordonă să organizeze o întîlnire între participanții la acțiune și Henrich. Zubov promise că va aranja totul peste cîteva zile. În schimb, Cijevski nu își îndeplinise prea bine misiunea. Luase legătura cu grupa de partizani polonezi, le transmisese informațiile, dar aceștia nu renunțaseră la atentat, ci doar amînaseră data executării lui, fiind nevoiți să dispară un timp, în urma informațiilor pe care le primiseră. Zubov îi promise că Cijevski va face tot ce e posibil pentru a intra din nou în legătură cu ei.

Peste cîteva zile, Johann se întîlni din nou cu Zubov. Acesta îi raportă că Cijevski nu a reușit încă să intre în legătură cu partizanii polonezi. Sfătuindu-se cu el, Weiss hotărî ca de acum încolo Cijevski să răspundă personal de viața lui Henrich, obligîndu-l în acest fel să facă totul pentru a-i găsi pe partizani. Apoi îi ordonă lui Zubov ca Klaus — omul lui de încredere — să stea de vorbă cu cei cinci soldați nemți eliberați și să raporteze care din ei prezintă mai multă încredere.

A doua zi, Zubov îi comunică că, după părerea lui Klaus, se poate avea încredere în Hening, un vechi antifascist.

Weiss hotărî ca Hening să stea de vorbă cu Henrich. Prin Zubov îi transmisese lui Klaus instructajul care trebuia să-l facă lui Hening.

Henrich se întâlnește cu Henning a doua zi, dar Weiss socotește că e bine să nu-l întrebe nimic.

După câteva zile Zubov comunică că în ascunzătoarea stabilită de Henning, Henrich a pus unele documente deosebit de importante.

Acum putea să-l întrebe pe Henrich ce impresie i-a făcut Henning. Numai că, spre bucuria sa, răspunsul lui Henrich fu foarte evaziv. După părerea lui, Henning refuzase să-i impună pe ostatici din motive umanitare și nu politice.

Comportarea lui Henrich se schimbaseră vizibil. Devenise tăcut și nu mai bea aproape deloc. Când rămăneau singuri rolurile se schimbaseră. Acum nu Weiss era acela care încerca să afle de la Henrich în ce crede acesta că constă sensul vieții, ci Henrich îl bombarda cu astfel de întrebări.

Weiss era foarte bucuros de metamorfoza rapidă a lui Henrich. Acesta devenea din ce în ce mai precaut; începuse să evite discuțiile sincere cu Johann.

După ceva timp, Zubov îl anunță că Henrich i-a cerut lui Henning să-i aranjeze o întâlnire cu un agent sovietic.

— Bine — fu de acord Weiss — mă voi întâlni eu cu el. Fixă locul și data când va avea loc întâlnirea, precum și parola și răspunsul.

Cheul Vistulei era pustiu. Deși era un timp frumos, pe plajă nu se găseau decât câțiva soldați germani care pescuiau.

Johann se aplecă peste parapet și începu să privească apa. Când Henrich se apropie, se întoarse și îi zîmbi. Pe Henrich nu prea îl bucură această întâlnire. Răspunzând la salut, se interesă indiferent:

— Nu știam că ești amator de aer curat!

— Ba da — răspunse Weiss. În oras e zăpușeală și prea mult praf.

Începu să meargă alături de Henrich.

— Unde mergi? — întrebă Henrich indispus.

— Mi-e indiferent, unde vrei.

— Scuză-mă, dar uneori simt nevoia să mai fiu și singur.

— Cu alte cuvinte, dorești să pleci?

— Ai înțeles exact — zîmbi Henrich.

Weiss întinse mina și, zîbind, îi descheie lui Henrich al doilea nasture de la tunică. Apoi își deschise și el același nasture, explicând:

— Se pare că amîndoi sintem cam neglijenți.

Henrich îl privi mirat.

— Dă-ți drumul — îl îndemnă Weiss.

— Rîn — șopti mecanic Henrich.

— Volga.

— Dar nu se poate! — protestă Henrich.

— De ce?

— Cum asta... adică tu...

— Te înțeleg. Vrei să-ți probez?

Henrich aprobă.

Coborîră împreună pe o potecă spre fluviu și se așezară pe trunchiul unui copac prăbușit.

— Citește — spuse Weiss, dîndu-i lui Henrich un pachetel cu foițe subțiri. Este o copie după dosarul asasinării tatălui tău. Sint și declarațiile lui Papke. Îl mai ții minte pe Papke? Eu am aranjat să fie parașutat ca diversionist și ai noștri l-au prins cum a aterizat. Pentru organele noastre el prezenta interes ca complice la asasinarea unui cetățean sovietic, tatăl tău.

— Dar tata nu era cetățean sovietic!

— Ai acolo și o fotocopie după cererea lui prin care solicita cetățenia sovietică. Citește! Eu o să mă plimb puțin prin apropiere.

După ce se plimbă un timp, Johann se înapoie la Henrich.

Acesta stătea cu capul în jos. Când se ridică, ochii îi ardeau de mînie.

— Îl voi omori!

— Îți interzic — ordonă Johann. Willy Swartzkopf va fi judecat de organele sovietice și Papke va repeta la proces declarațiile sale.

— Când?

— Aceasta, într-o oarecare măsură, depinde de noi doi.

— Nu înțeleg — se supără Henrich. De ce mi-ai ascuns pînă acum toate astea?

— Am vrut să ajungi singur la această hotărîre. Nu numai pentru că Willy ți-a ucis tatăl, ci pentru că lumea aceasta a lui și a celor ca el îți este dușmană. Ce ai fi fost tu dacă ai fi trecut la noi numai ca să te răzbuni pe Willy? Ai fi îndeplinit ordinele mele doar în anumite limite.

— Și cum trebuie să fiu?

— Să fii un om care luptă pentru binele patriei sale, fiind condus în luptă de convingerile sale.

Henrich îl asculta cu privirea rătăcită. Întrerupându-l, întrebă :

— Tu ai trecut de partea rușilor încă înainte de război, pentru că ești comunist, nu ?

— Bine, dar eu sînt rus — spuse simplu Weiss.

— Nu e adevărat ! — strigă Henrich.

— De ce ?

— Cînd ne-am reîntîlnit, eu eram pur și simplu un ofițer S.S. și tu te-ai bucurat totuși sincer cînd m-ai văzut, deși eram dușmanul tău, un ofițer german.

— E adevărat. Dar noi doi am fost cîndva prieteni sinceri. Știam că în fond tu ești un om bun.

Cînd terminară de vorbit, Johann îl conduse pe Henrich la mașina sa, pe care acesta o lăsase puțin mai departe.

Un tinăr și o fată ce stăteau îmbrățișați pe o bancă se ridicară grăbiți văzînd că Henrich descuie ușa mașinii. Tinărul se îndreptă spre Henrich cu mîna în buzunar, iar fata se ascunse după un pom.

De după un chioșc apărură în fugă Cijevski și se aruncă asupra tinărului. Johann îl trînti fulgerător pe Henrich la pămînt chiar în clipa în care se auziră cîteva pocnete slabe ; se trăgea cu un pistol cu amortizor. Cijevski, după ce îl doborîse pe tinăr, fugea în zig-zag spre copacul de unde trăgea fata.

Weiss numără în gînd împușcăturile și cînd, după socoteala sa, pistolul fetei nu mai avea decît un cartuș, îl urcă în grabă pe Henrich în mașină, demarînd în viteză. Avu timp să vadă doar cum fata își îndreptase pistolul spre piept și mîna lui Cijevski ridicată pentru a lovi. Apoi nu mai văzu nimic, deoarece glonteale ricoșat din caldarîm îl lovise. Pierzîndu-și cunoștința, apucă, cu o ultimă sforțare de voință, să apese pe frînă.

Johann se trezi la hotel, în camera lui Henrich. Se bucură că acesta s-a orientat și nu l-a dus la spital. Văzîndu-l că s-a trezit, Henrich spuse :

— Se pare că ai binevoit să-mi salvezi viața ?

— Ei, asta-i acum !

— De ce nu ? Sînt emoționat, dar și curios să știu de ce au vrut să mă omoare. Probabil tovarășii tăi nu cunoșteau că eu am îndreptățit speranțele tale ?

— Nu e adevărat !

Deși îl durea capul destul de tare, Weiss îi explică pe scurt lui Henrich despre atentatul pus la cale de Dietrich.

Henrich, infuriat, spuse că va ordona ca Gestapoul să se ocupe imediat de Dietrich.

— Nu ! — răspunse Weiss ferm.

Johann insistă ca Henrich să se întîlnească cu Lansdorf și să-i povestească despre atentat, fără a cere anchetarea și pedepsirea lui Dietrich. Va trebui să vorbească pe un ton cit se poate de pașnic pentru a-l convinge pe Lansdorf că principala sa preocupare e să asigure o colaborare cit mai bună între S.D. și Abwehr.

Henrich îi îndeplini cu succes dorința și Lansdorf avea acum o impresie excelentă despre el. Cînd Willy Swartzkopf îi telefonă din Berlin, îl copleși cu laude la adresa nepotului său. Întîlnindu-l pe Henrich, îi făcu cunoscută discuția avută cu unchiul său, remarcînd că și-a permis să-i exagereze puțin meritele. Lansdorf îi mai spuse că Willy Swartzkopf i-a transmis rugămintea generalului Walter Schellenberg de a-i trimite un ofițer tinăr, modest și capabil, pentru a îndeplini niște misiuni speciale.

Henrich îl întrebă :

— Pe cine aveți în vedere ?

— Presupun că răspunsul la această întrebare îl va primi personal generalul Schellenberg — răspunse Lansdorf.

Zîbind, Henrich spuse politicos :

— Candidatura lui Johann Weiss ar fi o dovadă a perspicacității dumneavoastră. Faptul că omul care mi-a salvat viața ar fi răsplătit, m-ar putea face să uit definitiv trista întîmplare cu atentatul ce mi s-a pregătit.

Landsdorf se enervă :

— Nu vă sfătuiesc să folosiți metode pe care, de obicei, le folosim noi. Nu am nevoie de sfaturi însoțite de amenințări.

— De ce nu ? ! — se miră sincer Henrich. Mă simt îndatorat față de Weiss, însă și dator să raportez la Berlin atitudinea dușmănoasă pe care a avut-o față de mine subordonatul dumneavoastră Dietrich. Apropos, încă nu ați raportat despre el la Berlin ? Sau poate chiar pe el aveți de gînd să-l recomandați generalului Schellenberg ? Ar fi, într-adevăr, ceva original !

Landsdorf răspunse posomorit :

— Degeaba încercați să-mi atribuiți ceea ce nu îmi aparține. Eu acționez având în vedere numai interesele cauzei noastre și singur am hotărât să-l recomand pe Weiss. Nu o dată am remarcat calitățile acestui tânăr.

— Perfect — se bucură Henrich. Niciodată nu m-am îndoit de perspicacitatea dumneavoastră și de simpatia pe care o nutriți față de mine.

Întorcându-se la hotel, Henrich îi spuse lui Johann pe un ton „oficial” :

— Îți ordon ca peste câteva zile să mă însoțești la Berlin. Vei lucra pe lângă generalul Schellenberg. În fața lui tremură chiar și Himmler.

În săptămîna care rămase pînă la plecare, Johann lucra încordat, deși încă nu se simțea prea bine. Trebuia să transmită la *Centru* „averea sa”. *Centrul* îi aprobă activitatea și îi dădu o nouă misiune legată de viitoarea sa activitate în Berlin.

Cînd își luă rămas bun de la Zubov, acesta îi spuse su-părat :

— Deci, mă părăsești ?

— Sărăcuțul de tine, rămîi orfan — zîmbi Weiss.

— Fără tine va fi rău de mine. Mă obișnuisem cu tine.

— Nu-i nimic, în locul meu va veni alt tovarăș.

— Ascultă — se însufleși Zubov — ce-ar fi ca eu și Briggitta să ne mutăm la Berlin ?

— Dacă cel ce mă va înlocui va fi de acord, se poate. Eu mă voi bucura. Numai, fii atent, ai grijă de tine.

— Neapărat — promise Zubov solemn.

PARTEA A TREIA

OMUL LUI SCHELLENBERG

1

Noaptea sosiră la aerodrom, unde îi aștepta un avion de transport. Ajunseră la Berlin pe ploaie. La ieșirea din aerodrom se controlau legitimațiile tuturor. Cînd Weiss prezentă legitimația sa, S.S.-istul de serviciu o cercetă atent, controlează ceva într-o listă și făcu semn unui civil. Acesta, punînd legitimația lui Weiss în buzunar, spuse scurt :

— Urmați-mă !

Weiss privi împrejur. Henrich îi observă privirea :

— Ne vom vedea mai tîrziu — spuse și ieși din aerodrom.

Johann fu condus într-un birou, unde alt civil îi cercetă cu atenție legitimația. Apoi îi făcu semn să meargă înaintea sa, comandînd scurt :

— La stînga, drept înainte, mașina nr. 17321

În mașină Weiss a fost așezat între doi civili tăcuți.

După hărți, albume, filme speciale, Johann cunoștea bine Berlinul și nu îi era greu să recunoască străzile pe care mergeau.

Pe Bismarkstrasse mașina claxonă scurt și intră, prin niște porți de metal ce se deschiseseră automat, într-o curte mare. În fundul curții se vedeau câteva vile mici.

Weiss fu condus într-un hol, unde imediat apărură un bătrîn cu părul alb a cărui figură severă i se păru cunoscută. Bătrînul îi cercetă și el cu atenție legitimația.

— Să mergem sus. Acolo se află camera dumneavoastră. Camera nu era prea mare. Era mobilată simplu și comod.
— Mă puteți numi Frantz — spuse bătrînul.
— Johann Weiss — se prezintă Johann.
— Nu. Nu mai există Johann Weiss — spuse sever bătrînul. Sînteți Peter Klaus. Acum veți face o baie! — ordonă el.

— De acord, dar atunci aduceți-mi aici geamantanul.
— Nu. Veți primi tot ce e necesar din garderoba noastră.

Cînd, după baie, se întoarse în cameră, uniforma sa nu mai era acolo. Îl aștepta însă un costum gri închis și un alt geamantan în care fiecare lucru al său fusese înlocuit cu unul identic ca măsură.

Între o servitoare, aducînd micul dejun pentru două persoane. Imediat apărură și Frantz.

— Vă voi ține companie — spuse el. Vom sta puțin de vorbă, ca să nu vă plictisiți.

De la primele întrebări, Weiss înțelese că era vorba de un interogatoriu, nu de o discuție.

— Ascultă, Frantz — spuse Johann plictisit — dacă vreți să mă verificați din nou, aflați că nu sînt deloc novice. În Abwehr lucram ceva mai fin.

— Nu vă grăbiți, Peter, totul la timpul său. Deci, susțineți că la centrul Walli au fost mulțumiți de munca dumneavoastră?

— Nu susțin nimic — protestă Johann.

— Da sau nu?

— Da.

— Pe ce se bazează convingerea dumneavoastră?

— Pe asta, replică Johann bătînd cu palma în scaunul pe care ședea. Altfel nu aș fi aici.

— Sînteți foarte sigur de dumneavoastră, Henrich Swartzkopf este prietenul dumneavoastră?

— Da.

— Ce îl atrage la dumneavoastră?

— Faptul că eu știu întotdeauna cine sînt și nu cer să fiu prieten cu cei cu funcții mari.

— Totuși, cu mine vă purtați cam prea familiar — observă Frantz.

— Vă respect vîrsta, dar mă supun numai celor mai mari în grad.

— Nu este rău felul în care încercați să aflați cine sînt.

— O, dumneavoastră sînteți un angajat al hotelului — spuse simplu Weiss.

Strălucirea scurtă a ochilor lui Frantz mărturisă că nimerise bine.

O mare parte din viața Frantz o trăise la hotelul Aldon. La început fusese liftier, mai tîrziu portar. Hotelul Aldon era un tradițional loc de întîlnire a agenților secreți din diferite țări. Frantz își cunoștea bine meseria. Știa să fotografieze, să percheziționeze fără a lăsa urme, să descopere mișcările și discretele ascunzători.

Odată, la acest hotel a locuit și Barisev. Amabil, el l-a lăsat pe Frantz să scotocească liniștit printre lucrurile din geamantanele sale. Filmul cu informațiile pentru care venise aici era ascuns în minerul metalic al cheii de la camera sa, pe care Frantz o primea zîmbind în fiecare zi. Acolo se aflau fotografiile multor agenți secreți, ce se opreau la acest hotel. Era chiar și fotografia lui Frantz. Mai tîrziu, arătîndu-i această fotografie lui Belov, Barisev spusese:

— Are două slăbiciuni. Prima: îi e foarte frică că, fiind demascată, poate fi ucis sau își poate pierde postul. A doua: suferă fiind convins că este un geniu nerecunoscut în meseria sa. Vorbește multe limbi străine, deși nu a părăsit niciodată Germania.

Johann își aminti de această discuție cu Barisev și, privindu-l pe Frantz, îl recunoscu pe cel arătat atunci în fotografie.

În aceeași zi, Weiss fu supus unui control medical. Pe primul doctor însă se pare că îl interesa prea puțin starea sănătății lui. Cînd Johann se dezbracă, se apropie de el și începu să-i dicteze amănunțit unui felcer datele anatomice ale lui Weiss, de parcă ar fi făcut descrierea unui obiect oarecare.

Controlul efectuat de al doilea doctor dură însă mai mult timp și îi dădu destulă bătaie de cap. Doctorul îi propuse să citească o pagină bătută la mașină, conținînd multe cifre și denumiri. Abia reuși s-o citească pînă la capăt, cînd doctorul i-o luă din mînă, îi smulse brusc scaunul de sub el și trase un foc de revolver în aer. Imediat îi ceru să repete ceea ce citise. Numărînd cu atenție bătăile pulsului lui Weiss, doctorul fu foarte mirat.

— La dracu! — exclamă el. Aveți o memorie fenomenală și o stăpînire de sine extraordinară.

Pe urmă, îi făcu o injecție care îi provocă niște dureri greu de suportat. Trebui însă să citească cu voce tare niște articole din ziare. La sfîrșit, îi făcu altă injecție ce-i alungă durerea.

Plin de respect pentru Weiss, doctorul spuse:

— Sint convins că dacă veți cădea prizonier, la interogatoriu veți da dușmanului numai informații răsuflete.

— Nu intenționez să fiu în viață cînd voi fi luat prizonier, spuse Weiss plin de dispreț.

— Mă rog, asta v-ar scuti, într-adevăr, de torturi.

Frantz începu să-l instruiască cum să scape de urmăritori și cum să dosească documentele secrete în ascunzători greu de descoperit.

După cîteva zile, Johann avea să facă cunostință cu ceilalți colocatari ai hotelului. Erau, în general, oameni de vîrstă mijlocie, cu o expresie de oboseală și de concentrare pe figurile lor. Toți foloseau nume fictive. Erau foarte rezervați și politicoși.

Cel mai mare aici, după cum a reușit să-și dea seama Johann, era Gustav, un om solid, tăcut, cu ochii pătrunzători, care vorbea foarte încet.

Aveau voie să părăsească pensiunea, dar trebuiau să-i comunice, în prealabil, lui Frantz cînd se întorceau. Pază militară nu exista, rolul ei fiind îndeplinit de grădinari și alți oameni de serviciu.

În fiecare cameră aveau telefon, hotelul fiind deservit de o centrală proprie. Johann îi telefonă lui Henrich și, dîndu-i de înțeles că sint ascultați, îl întrebă pe un ton glumeț cu cine se mai distrează. Henrich adoptă același ton monden. Nu putură să-și comunice nimic, dar important era ca Henrich să știe că cu Johann totul e în ordine.

De cîteva ori Gustav îi dădu însărcinări mărunte. Astfel, trebuia să aștepte la aerodrom un om a cărui fotografie îi era arătată în fugă și să-l conducă la o adresă ce îi era spusă în treacăt, pe un ton neclar. Odată, unul din oamenii așteptați de Weiss îi ceru insistent să ia un ghid turistic al Parisului și să-l predea lui Gustav. Weiss refuză hotărît și, cu toate amenințările celui alt, îl duse la locul indicat.

Cînd îi raportă lui Gustav, acesta îi spuse indiferent:

— Probabil vă ruga să-mi dați un material foarte important. Păcat că nu l-ați primit. Dar ați acționat just, nu am ce vă reproșa.

Lui Weiss îi era acum clar că aici disciplina se aprecia mai mult decît inițiativa personală.

Într-o zi, în semn de simpatie, Gustav îl invită să joace o partidă de tenis. Deși părea greoi și neîndemînat, Gustav deveni în joc foarte mobil și pasionat. Johann pierdu cu un scor rușinos. Cînd dădu mina cu partenerul felicitîndu-l, Johann spuse:

— Sint încîntat, nu atît de jocul dumneavoastră, cit de măiestria cu care știți să ascundeți un temperament atît de furtunos.

Gustav se încruntă la început, dar apoi zîmbi:

— Sînteți inteligent, Peter.

— Dacă nu ați spus asta ca un schimb banal de complimente, îmi este foarte plăcut să aud așa ceva de la dumneavoastră — spuse Weiss — subliniind importanța pe care o acordă cuvintelor lui Gustav.

Față de un om de valoarea lui nu aveau nici o importanță linguşelile primitive.

Destins, Gustav îl întrebă:

— Ce părere aveți despre Frantz?

— E bun ca exponat la un muzeu de criminalistică.

Gustav nu răspunse la replica lui Weiss, dar, îmbrăcîndu-se, întrebă:

— Cine era cel mai valoros om din centrul Walli?

— Lansdorf — răspunse fără să se gîndească Johann.

— Credeți, că locul lui e acolo?

— Nu!

— De ce?

— E un mare maestru al combinațiilor politice și în Răsărit astfel de combinații sint imposibile.

— Sînteți un om interesant.

— Aș dori să nu aveți nici o neclaritate în privința mea.

— Și eu — fu de acord Gustav.

Îl bătu pe umăr, sfătuindu-l:

— Avem destul timp înaintea noastră. Dar de ce nu-l vizitați pe Henrich Swartzkopf?

— Doriți să-l vizitez?

— Dar dumneavoastră?

— Henrich e prietenul meu, dar unchiul său e unul din conducătorii Gestapoului.

— Și ce-i cu asta?

— Capacitatea mea nu-mi permite să lucrez decît pentru un singur serviciu.

— Poate vizita va fi folositoare pentru serviciul căruia aparțineți.

Weiss, inclinînd capul, bătînd din călcîie.

Gustav îi spuse disprețuitor:

— Forma aceasta de exprimare a hotărîrii de a îndeplini un ordin nu se obișnuiește la noi. Noi apreciem colaboratorii noștri nu după grad, ci după capacitatea de a înțelege mai mult decît ce se spune. Asta, spre deosebire de Abwehr.

După această discuție plină de subînțeleșuri, ca la un semn făcut cu o baghetă magică, dispăru bariera invizibilă, care îl separa pe Weiss de ceilalți locatari ai hotelului. Nu mai simțea indiferența din partea lor, ci un interes cerce-tător.

Willy Swartzkopf locuia pe Friedrichstrasse, într-o casă cu o arhitectură veche. Pe Weiss îl primi indiferent, însă despre nepotul său spuse mulțumit:

— Dacă la începutul activității Henrich ar fi fost așa cum este acum, nu m-aș fi mirat cînd aș fi fost chemat la raport la el la Cancelaria Reichului.

Invitîndu-l să ia o gustare, Willy îl întrebă pe Weiss:

— Ce părere ai despre oamenii lui Walter?

Fără să aștepte răspuns, continuă indignat:

— Și-a angajat un corp diplomatic personal. Oameni de salon, din familii bogate, avînd rubedenii în toată Europa. Dar, cînd oricare dintre ei va cădea în mîna unui puștan de la contraspionaj, va face pe el și va spune tot, ca la spovedanie. Și acest Gustav! Interesant tip! Cînd lucra pe Albertstrasse nr. 8, îi făcea să fie vorbăreți chiar și pe cei mai încăpățînați. Acum face pe guvernantul cățelușilor lui Walter. Ce părere ai de Gustav și de pensionul lui?

— Nu as justifica recomandarea dumneavoastră și a domnului Lansdorf dacă mi-aș permite să-mi judec colegii sau să spun ceva despre noua mea muncă.

— Ei, lasă! — exclamă vesel Willy. Aici sintem blindați, nu se va auzi nimic. Și apoi, avem cu toții un singur stăpîn, Himmler.

— Servitorii care au limba lungă nu sînt ținuți într-o casă bună — pară Weiss.

— Ia te uită, ești destul de isteț.

În vocea lui Willy se observa supărarea. Continuă:

— Nu-i nimic, sper să ne împrietenim. Ești un om cu convingeri ferme.

— Nu, dar știu să mă subordonez acelor convingeri pe care mi le recomandă șefii mei.

— Ești inteligent și cred că înțelegi că eu fac serviciu contra serviciu.

— Sînt gata să îndeplinesc orice ordin al dumneavoastră — spuse cu respect Weiss — dacă nu contravine obligațiilor mele de serviciu.

— Bine, bine — îl bătînd pe umăr — nici eu nu uit pe cei cărora le sînt dator cu ceva.

Cînd Willy îi părăsi, Henrich îl conduse pe Johann în camera sa și îl întrebă:

— Ei, ce părere ai?

— E un om de acțiune și e bine informat.

— Aici greșești — obiectă Henrich. Se cam laudă. Sarcina lui e destul de precisă și de îngustă. Trebuie să cunoască situația din industrie pentru a ști cită forță de muncă este necesară a fi adusă din lagărele de concentrare. Beneficiile rezultate intră în fondul S.S.-ului.

— L-aș socoti pe unchiul tău foarte amabil, dacă m-ar lăsa să cunosc situațiile întocmite de el.

— E clar. Dacă nu el, atunci măcar nepotul lui să fie amabil. Uite, în acest caz, un cadou de la mine — continuă Henrich întinzînd mîna după o mapă ce se afla pe birou.

— Așa ceva nu trebuie să faci — îl opri Weiss.

— De ce? Doar m-am hotărît. Tot nu te-ai convins? Crezi că e așa de ușor să fii nepotul ucigașului tatălui tău?

— Te înțeleg, dar trebuie să pricepi și tu cite ceva.

— Adică?

— Trebuie nu numai să vrei, ci și să știi să vrei.

— Crezi că procedez fără precauție?

— Nedisciplinat.

— Probabil am neglijat să-ți cer instrucțiuni — se supără Henrich. Scuză-mă, am uitat că acum imi ești un fel de șef.

— De ce te superi?! — îi reproșă Weiss. Pur și simplu, mai întîi trebuie să pregătăm ce vrem și pe urmă să facem.

— Bine, domnule profesor. Sint gata oricind să ascult lecțiile dumneavoastră. Dar apropo, să știi că aici am o grămadă întreagă de neamuri, printre care sint și câteva femei destul de drăguțe. Vrei să ți le prezint?

— Desigur!

— Te previn însă că afacerea nu e lipsită de pericol.

— Dacă aceste relații sint folositoare, am deja ceva experiență — fu de acord Weiss.

— Dar dacă te îndrăgostești?

— Ei, asta-i — spuse Weiss dînd din umeri.

Henrich se așază pe o canapea și, privindu-l ironic pe Johann, spuse poruncitor:

— Nu, aici eu voi comanda. Tu nu cunoști încă regulile de viață ale acestor cercuri. Dacă doi ofițeri burlaci, aparținînd unor servicii diferite, se întîlnesc prea des, prietenia lor poate da de bănuît. Pot exista însă două motive care să înlătore aceste bănuieli. Aceste motive sint băutura și femeile. Alege!

— Dar dacă ne vom ocupa de sport? — propuse Weiss nu prea convins.

— Pentru așa ceva sint prea leneș și apoi toți știu că sportul nu mă atrage.

— Bine, mă voi mai gîndi — promise Johann. Poate găsim alte variante.

— Am aranjat deja totul — spuse Henrich hotărît. Duminică te voi prezenta familiei Rumptow.

2

Sarcinile pe care Weiss le primea de la Gustav erau în continuare fără importanță.

Unul din oamenii întîmpinați la aerodrom se prezentă într-o stare deplorabilă, probabil fusese grav rănit și pierduse mult sînge. Deși acesta dori să ajungă la spital, Johann îl duse la adresa indicată. Aici rănitul spuse că împrejurările l-au silit să înghită cifrul și îl rugă pe Weiss să-l asculte. Se temea că va muri înainte de a sosi omul căruia trebuia să-i transmită informațiile. Deși propunerea era tentantă, Weiss refuză și plecă. Cînd Gustav, gonind pe o motocicletă, ajunse la rănit, acesta murise. Gustav, plin de furie, îl colpeși pe Weiss cu amenințări, dar curînd își reveni și recunoscu că subordonatul a acționat conform instrucțiunilor.

A doua zi, probabil după ce raportase cuiva întîmplarea, îi spuse:

— Dumneavoastră meritați toată încrederea datorită disciplinei de care dați dovadă. De acum înainte vi se aprobă ca în cazuri excepționale să primiți pachete sau informații.

În duminica următoare, Weiss fu nevoit ca împreună cu Henrich să viziteze familia Rumptow. Fură primiți cu căldură, ca niște prieteni vechi.

După orice părăsire a pensiunii, fiecare trebuia să-l informeze pe Gustav unde și cu cine a fost. Asta se făcea sub forma unei discuții libere, ca de la egal la egal.

Johann, imediat după prima vizită la Swartzkopf, îi dădu de înțeles lui Gustav că nu va da nici un fel de informații despre ei.

— Probabil că îl simpatizați mult pe Willy Swartzkopf! — observă ironic Gustav.

— Nu asta e cauza — răspunse serios Weiss. Cînd Willy a manifestat interes față de preocupările mele actuale, i-am răspuns în același fel.

— Sinteți prevăzător.

— Da. Țin la prietenia cu Henrich. Îi datorez mult.

— Mă rog, aveți dreptate, asta e slăbiciune, dar e așa de răspîdită printre colaboratorii noștri, încît sint dispus să vă iert.

Vizita la familia Rumptow nu prezentă nici un interes pentru Gustav.

Nu toți ofițerii grupei speciale de legătură a lui Schellenberg locuiau la pensiune. Unii veneau aici doar pentru a primi misiuni, restul timpului petrecîndu-l acasă la ei. Erau oameni cunoscuți în societatea berlineză și aveau situații materiale solide. Unul dintre aceștia, Hugo Lemberg, atrase atenția lui Weiss asupra sa. Era fiul unui avocat celebru, era și el jurist, fiind în plus și aviator. Acest tînăr cu alură de sportiv se purta foarte independent, vorbind întotdeauna hotărît și deschis. Odată, acesta îl întrebă pe Weiss:

— Știu că în Abwehr v-ați ocupat de problema rusească. Cum credeți că apreciază ei ideea unor tratative separate cu Germania?

— Nu se gîndesc la așa ceva.

— Dar ideea că vor fi învinși de noi?

— Nici la așa ceva nu se gîndesc.

— Dar rușii care sint de partea noastră?

— De obicei, aceștia sînt niște lepădături.
— Deci, credeți că activitatea subversivă în Rusia e lipsită de perspectivă!

— Am avut unele operații reușite, de exemplu...
— V-am înțeles — îl întrerupse Hugo. Putem trage o singură concluzie — continuă el oferindu-i o țigară lui Weiss — mai bine să fim învinși de dușmanii noștri din Apus decît de cei din Răsărit.

— Eu cred în victoria finală a marelui Reich — spuse Weiss.

— Și eu — răspunse Hugo. Numai că drumurile spre victorie pot fi diferite.

Odată, vizitîndu-l pe Hugo acasă, Johann avu surpriza să-l găsească acolo pe Gerd. Acesta nu se miră însă deloc văzîndu-l. După masă serviră cafeaua în cabinetul tatălui lui Hugo. Văzînd în bibliotecă o colecție la zi cu ziare sovietice, Weiss nu-și ascunse mirarea sinceră.

— Din însărcinarea unor persoane influente — explică Hugo — tata face o analiză a stării politice și psihologice a societății sovietice.

Invitîndu-l să ia loc, Hugo întrebă:

— Spuneți-mi, ce ați face dacă în timp ce v-ați ocupa de niște străini care sînt dușmani ai lui Hitler, dar prieteni ai Germaniei, aceștia, în prezența dumneavoastră, ar vorbi urît despre fîhrer?

Weiss răspunse convins:

— Dacă însoțirea unor asemenea străini intră în obligațiile mele de serviciu, mă voi comporta conform indicațiilor pe care le voi primi.

Gerd nu mai răbdă, îl întrerupse pe Weiss și, mulțumit, îi explică lui Hugo:

— V-ați convins? Doar v-am spus! La el e deosebit de dezvoltată înțelegerea locului pe care îl ocupă.

După discuția purtată cu Hugo Lemberg și Gerd, nu se schimbă nimic pentru Weiss. Ca și înainte, continua să îndeplinească misiunile date de Gustav. Bucurîndu-se de o libertate relativă, profită pentru a lua legătura cu *Centrul*. Comunică situația actuală și primi instrucțiuni cum să între în legătură cu rezidentul din Berlin.

Acesta activa sub acoperirea de proprietar al unui salon de masaj și se numea profesor Max Stutgoff.

Intrînd în cabinet, Johann văzu un om în vîrstă, chel, cu fața străbătută de urmele unor dueluri glorioase. Aceste cicatrice, după cum află mai tîrziu, i le provocase, de fapt, un chirurg. După ce făcură schimb de parolă, profesorul îl rugă să se dezbrace și, consultîndu-l cu atenție, îi întocmi o fișă medicală. Constată că Weiss are, într-adevăr, nevoie de masaj și îi recomandă în plus cîteva medicamente.

— Ascultați — spuse nerăbdător Weiss — nu trebuie să faceți din mine o jertfă a cunoștințelor dumneavoastră îndoielnice.

— De ce îndoielnice? — se supără Stutgoff. Practic meseria asta de cînd tu erai pionier. *Centrul* mi-a ordonat să mă ocup serios de starea sănătății tale. Dacă e nevoie, o să te și internez...

— Asta mai lipsea — se supără Weiss.

— Ține cont că aici mă bucur de multă influență. E foarte ușor pentru mine să spun șefilor tăi că ai nevoie de tratament și imediat îți vor ordona să te internezi la mine. Chiar și Gustav al tău și-a tratat aici un picior rănit în nu știu ce încăierare banditească, așa că te rog să-mi acorzi tot respectul. Acum te duci la casă, plătești și, după ședința de masaj, vii la mine în cabinet să te ascult.

Sleit de puteri în urma masajului, Weiss se întoarse în cabinet, transmise informațiile și primi noi instrucțiuni. La despărțire, profesorul îi spuse:

— Nu uita să-i arăți lui Gustav abonamentul pe care îl ai la salonul meu și chiar să-mi faci reclamă printre noii tăi colegi. Nu e obligatoriu să stai de vorbă cu mine de cîte ori vii aici. Ar fi mai bine dacă am găsi un tovarăș cu posibilități mai mari de deplasare, pentru a ține legătura cu mine. Te rog să ai în vedere că salonul îmi aduce venituri serioase și că eu aduc mult folos unor clienți ai mei. Ar fi de dorit să nu-mi întrerupi activitatea din cauza unor impurări... De aceea, discuțiile noastre vor fi scurte și rare. Acum ascultă! Anumite cercuri din Germania încearcă să ducă tratative cu puterile apusene, pentru încheierea unei păci separate. Datoria noastră este să găsim documente edificatoare, pentru a demonstra aliaților noștri că nu ne sînt credincioși. Cea mai importantă sarcină a ta aici este să obții astfel de documente. Toți cei ce lucrează în legătură cu tine vor îndeplini aceeași sarcină.

Weiss ridică mirat din sprincene.

— Dacă la viitoarea paradă din ziua victoriei — continuă profesorul ginditor — tovarășii noștri ar putea defila în uniformele lor germane... ar fi impunător.

Profesorul tăcu, apoi se ridică în picioare și-i ordonă:

— Acum du-te! Trebuie să mă ocup de masajul unui ticălos.

După câteva zile, Johann primi ordin să aștepte un om la aeroport și să-l conducă în localitatea Hoenhlichen, unde se afla un spital pentru S.S.-iști. De fapt, Weiss știa că nu era deloc vorba de un spital, ci de locuința — cartier general — a lui Himmler. Pe drum se va opri în localitatea Wandlitz și va propune oaspetelui să ia o gustare la restaurantul Amsee, ocupînd a patra masă din stînga barului.

Oaspetele era un bărbat prezentabil, care nu se miră că Weiss cunoaște limba engleză și nu încercă să-și mascheze originea anglo-saxonă.

— Mă numesc John — spuse oaspetele. La început te rog să mă duci în oraș, vreau să văd cum au mutat băieții noștri pietrele din loc.

— Nu am voie, trebuie să merg pe un itinerar fix.

John băgă mina în buzunar și scoase un pachet cu dolari.

— Poți să iei câteva hirtii cu portretul președintelui — propuse el.

— Nu.

— Ascultă, fiule, eu nu mă ocup de fleacuri. Fii liniștit, nu am nimic cu spionajul militar. Mă fotografiezi pe fondul ruinelor și pe urmă le dăm alor tăi filmul să-mi facă pozele.

— Vom întîlni destule ruine pe drum — îl liniști Weiss.

— O.K. — fu de acord John. Cum o mai duce cu sănătatea fűhrerul vostru?

— Dar președintele Roosevelt?

— Ești băiat isteț — rise John — dar cu mine să nu te joci. Eu știu despre tine exact ce am avut nevoie să știu. Ai lucrat în spionajul militar, sectorul rusesc. Zi-mi repede ce părere ai despre ruși!

— Sint aliați dumneavoastră, trebuie să-i știți mai bine ca mine.

— Te-au învățat cum să-mi răspunzi — se supără John.

— Bine — spuse Weiss împăciuitor. Vă spun. Rușii cred că vă vor întinde primii mina peste Elba.

— Peste capetele voastre?

— peste trupurile noastre.

— Deci, veți lupta pînă la ultimul soldat?

— Pînă la ultimul german. Așa a spus fűhrerul.

— Cum apreciază rușii lipsa celui de-al doilea front?

— Spun că el există deja. Numesc acum mișcarea de rezistență și lupta de partizani al doilea front.

— Deci, dacă cineva nu se grăbește, ei vor conta numai pe acest „al doilea front”. Ce concluzie tragi de aici?

— Întrebați-l pe Roosevelt.

— Te întreb pe tine, ca neamț.

— Rugați să vă primească fűhrerul, el e primul german al Reichului.

— Eu nu mai contez pe creșterea acțiunilor lui.

— Dar au fost la dumneavoastră și din ăștia?

— Au fost... Dar la ce dracu îmi pui tu întrebări?!

— Numai din politețe — răspunse Weiss — ca să susțin conversația.

— Bine, atunci întreabă-mă.

— Pe bossul dumneavoastră îl vom aștepta la Wandlitz?

— Da, așa a fost stabilit. Dar cine ți-a spus că eu însoțesc un boss? — se miră John.

Johann nu răspunse. Înțelesese singur că John nu era omul care să fie așteptat la Hoenhlichen. În plus, îi observase revolverul sub braț.

La Wandlitz opriră și mîncară la restaurantul și masa indicată. Plecară mai departe. În apropiere de Hoenhlichen fură depășiți de câteva mașini cu geamurile blindate, ce goneau cit puteau. Cînd ajunseră, lui Weiss i se dădu o cameră în care rămase pînă a doua zi dimineața, cînd i se ordonă să-l ducă pe John într-un lagăr de concentrare din apropiere și pe urmă să-l plimbe prin Berlin.

Johann îl plimbă pe acesta și îl așteptă să se fotografieze împreună cu deținuții sau pe fondul unor ruine.

A doua zi dimineață Weiss vizită salonul de masaj și îi dădu profesorului Stutgoff negativele fotografiilor făcute de John. Profesorul spuse că le va trimite urgent la Moscova și de acolo, probabil, vor fi expediate la ambasada sovietică din Washington. Îi ordonă să facă o notă cu tot ce îi povestise John.

În birourile serviciilor de spionaj din Bismarkstrasse se lucra intens și în timpul bombardamentelor. La început pe Weiss îl mirase liniștea și nepăsarea cu care se lucra, dar

mai târziu află că era vorba de o înțelegere între spionajul german și colegii lor din Londra și Washington. Spionajul german garantase salvarea aviatorilor care se prăbușeau pe teritoriul Germaniei, iar englezii și americanii nu bombardau sediile serviciilor de spionaj german. La început aviatorii erau internați în lagăre de concentrare speciale, apoi erau ajutați să fugă în străinătate, în special acei ofițeri ce făceau parte din familii importante.

Cu așa ceva se ocupa acum Weiss. Avea la dispoziție un furgonet Opel, cu motor puternic, dotat cu un seif secret, aparatură radio și un rezervor suplimentar cu benzină. Transportase deja de două ori pasageri peste granițele elvețiană și suedeză. Alteori transporta însă în seif aur, pe care trebuia să-l depună la băncile elvețiene.

Transportarea acestor pasageri și a aurului era periculoasă, cu toate că se făcea cu știrea lui Himmler. Deși Weiss avea asupra sa acte corespunzătoare, dacă Gestapoul ar fi descoperit încărcătura secretă, Himmler personal ar fi semnat condamnarea sa la moarte, iar Schellenberg ar fi negat că există în serviciul său un oarecare Johann Weiss — alias Peter Klaus.

Dar nu pericolul acesta îl necăjea pe Weiss, ci faptul că în cursele pe care le făcea nu reușea să adune informații.

Odată, trecind granița, a fost urmărit de gestapoviști. Weiss a tras asupra lor, omorând cițiva și, cu mașina avariată, a ajuns totuși la destinație. Se bucură sincer că a putut, cu aprobarea S.D.-ului, conform instrucțiunilor, să omoare cițiva gestapoviști.

După cîteva curse, Johann se duse la salonul de masaj și se plînsese profesorului. Acesta îl liniști, asigurîndu-l că în curînd șefii lui îi vor aprecia meritele. Îi ordonă însă să evite pe cît posibil ciocnirile cu Gestapoul.

— Trebuie să fii un fricos inteligent, Belov, să fugi de ei, să eviți lupta — îi spuse profesorul.

— Bine, am să încerc — promise Weiss.

Profesorul îi comunică că, în lipsa lui, Henrich depusese cîteva materiale foarte importante în ascunzătoarea fixată. Sarcina principală rămînea în continuare obținerea unor documente referitoare la tratativele purtate de Germania cu țările apusene pentru încheierea unei păci separate și la condițiile în care urma să se încheie această pace.

Mașina lui Johann era încă la reparat, așa că, nemai-primind noi misiuni, ceru voie lui Gustav să-l viziteze pe Swartzkopf. Gustav îl refuză. A doua zi însă, zîmbind, îl invită la o partidă de pescuit.

Plecară cu mașina, dar nu spre lacuri, ci spre Schargendorf.

— Ce înseamnă asta? — întrebă Weiss.

— Am fericita ocazie să vă fac cunoștință cu un om important.

Weiss privi întrebător la Gustav.

— Mai târziu veți afla totul — spuse acesta.

Mașina se opri în fața micului restaurant *La Cerbul de aur*. Mai departe merșeră pe jos. Vila se zărea departe, undeva în fundul unei grădini. De la poartă, fură conduși de doi servitori ce țineau amîndoi mîna dreaptă în buzunarul pantalonilor. În apropierea vilei, Gustav se așeză pe o bancă și-i spuse că îl va aștepta.

În hohul vilei unul dintre însoțitori spuse încet:

— Prima ușă la stînga, a doua cameră. Vă veți așeza în fotoliu lîngă fereastră.

În cameră nu era nimeni. Weiss se așeză în fotoliu și începu să aștepte. Cercetînd încăperea, văzu un birou masiv plin cu telefoane și butoane, probabil pentru diverse semnalizări.

După puțin timp intră un om cam la 35 de ani, de statură potrivită, slab, îmbrăcat într-un costum gri închis. Se așeză în alt fotoliu și începu să-l privească pe Weiss. Acesta încercă să se ridice, dar i se făcu semn cu mîna să stea jos.

Johann știa că în fața sa se află Walter Schellenberg.

— Sînteți tinăr — spuse Schellenberg serios.

— Dacă asta e o lipsă, cu timpul o voi înlătura.

— Și curajos — continuă Schellenberg.

— Iertați-mă!

— Am în vedere nu comportarea de acum din fața mea, ci pe cea de la graniță.

— Am în fața mea un exemplu pe care aș vrea să-l urmez — spuse Weiss privindu-l în ochi pe Schellenberg.

— În plus, sînteți și cinstit. Nu sînt prea multe calități pentru un singur om?

— Pentru un om care e în serviciul dumneavoastră, nu!

— Sînteți și descurcăreț. Willy Swartzkopf a fost foarte mirat că n-ați vrut să-i povestiți impresiile dumneavoastră despre noul loc de muncă.

— Discuțiile despre serviciu ne sînt strict interzise chiar de conținutul muncii noastre.

— Vă place munca pe care o faceți?

— Servesc fîhrerul.

— Se pare că v-ați acomodat cu aspectele mai delicate ale muncii noastre. Aveți să mă întrebați ceva?

— Sînt fericit că vă văd.

— Asta e tot?

Weiss tăcu. Schellenberg, privindu-l pe Weiss, spuse brusc:

— Țineți minte încă un nume conspirativ al dumneavoastră: *Fred*. Îl veți folosi numai în misiunile date de mine. Citiți! — spuse dîndu-i o legitimație în care scria: „Purtătorul are 1,78 m înălțime, 72 kg greutate, ochii căprui. Are dreptul să circule pe toate drumurile din Germania, Polonia, Franța, Belgia, Olanda; să intre în zonele interzise și în garnizoanele trupelor S.S.; să folosească orice mașină, îmbrăcat civil sau militar; să fie însoțit de orice persoană. Legitimația este valabilă numai dacă are fotografie pe ea. Semnat: reichsführer S.S. — Himmler; șeful Gestapoului — Müller; șeful O.K.W. — Keitel”.

— Puternică legitimație — spuse Weiss respectuos, înapoind-o.

Schellenberg o aruncă neglijent în sertar, se ridică și, dînd mîna cu Weiss, spuse:

— Sper să avem nevoie de fotografia dumneavoastră pentru o astfel de legitimație.

Weiss salută și se îndreaptă spre ușă, dar fu oprit de vocea lui Schellenberg:

— De ce nu ați raportat partidului despre unele acțiuni criminale ale căpitanului von Dietrich?

Weiss se întoarse și răspunse hotărît:

— Pentru că șeful meu nemijlocit, domnul Lansdorf, nu mi-a dat ordin în acest sens.

— Nu v-ați făcut datoria de nazist.

— Mă conduc în primul rînd după îndatoririle de serviciu.

— Vreți să spuneți că există vreo deosebire între obligațiile față de partid și cele de serviciu?

— Nu am spus așa ceva.

— Dar eu așa am înțeles.

— Dumneavoastră doriți să mă înțelegeți astfel? — îl întrebă Weiss.

— Dar dumneavoastră nu doriți să vă înțeleg astfel?

— Da, m-ați înțeles bine.

Schellenberg își strînse buzele și tăcu, cercetîndu-l atent pe Weiss, apoi brusc zîmbi și spuse prietenos:

— Domnul Lansdorf este prietenul meu. Și datorită referințelor bune date de el faceți parte din colaboratorii mei speciali avînd numele conspirativ *Fred*. Încrederii dumneavoastră, vă răspund cu încredere. Este posibil ca în curînd fîhrerul să subordoneze Abwehrul lui Himmler. Veți avea ocazia să vă întîlniți cu vechii dumneavoastră colegi de serviciu, poate chiar și cu căpitanul von Dietrich.

La despărțire Schellenberg îi strînse semnificativ mîna.

Cînd Johann îl găsi în parc pe Gustav, acesta ghici, după fața lui, rezultatul discuției cu „șeful” și, în mod solemn, îl felicită strîngîndu-i mîna.

Următoarea întîlnire cu profesorul, Johann o avu pe malul lacului Havel. Acesta îl aștepta într-o barcă de pescar.

— Închipuiește-ți — spuse profesorul — te-am invitat doar pentru a petrece împreună o zi liberă. Să dăm frîu liber fanteziei și să ne închipuim că pescuim pe lacul Ladoga.

— Nu prea seamănă — oftă Weiss cu părere de rău.

— Soția și fiica socotesc la fel.

— Sînteți însurat cu o nemțoaică?

— Ce-i cu tine, fiule?! Cariera de familist am început-o de pe băncile facultății.

— Și soția și fiica știu că...

— Desigur. Nu ai să crezi, dar sîntem o subunitate reușită. Soția e ingineră la o uzină secretă, iar fiica mea este înscrisă într-un batalion de femei A.L.A. Amîndouă sînt oameni de nădejde.

Johann îl privi cu milă pe profesor.

— Și nu vă temeți pentru ele? — întrebă el.

— Ba mă tem, dar faptul că nu sînt singur aici, conștiința că fiecare greșeală a mea poate provoca moartea celor mai dragi ființe mă însufletește, mă face să fiu cit se poate de precaut. Povestindu-ți despre familia mea, am încălcat regulile conspirativității. Am făcut-o intenționat, dorind să-ți încredințez, într-un fel, soarta lor. Acum sper că și tu o să acționezi mai precaut. Te oblig să cîntărești bine fiecare pas pe care îl faci.

În continuare analizară situația politică din Germania, creată de înfrîngerea nemților la Stalingrad.

În ultimul timp Johann îndeplinea funcția de curier pentru zonele de frontieră cu Elveția sau Suedia. De fiecare dată un agent de încredere se apropia de mașina lui, ascundea pachetul și încuia seiful. Cheia rămânea la el. A doua cheie se afla la Gustav. Johann luă mulajul cheii, după care profesorul îi făcu și lui una. După ce intră în posesia cheii, pe drum era așteptat de oamenii profesorului. Weiss deschidea seiful, le dădea pachetul și își continua drumul cu viteză ceva mai mică. După scurt timp, era ajuns din urmă și i se înapoia pachetul. Proceda așa, deoarece Johann știa că mașina are un dispozitiv care notează toate opririle și că orice neglijență în deschiderea pachetului însemna pericol mare. Acest lucru îl știau și oamenii profesorului. De fapt, totul se petrecea atât de rapid, încât nici nu reușea să le rețină figurile. O singură dată unul dintre ei i-a comunicat că documentele obținute prezentau o importanță excepțională pentru guvernul sovietic. Că fel de documente erau, Johann habar nu avea.

Weiss află că nu demult șeful Gestapoului, Müller, arestase un agent ce ducea un mesaj al lui Himmler către Dulles. Conținutul mesajului îl arată lui Hitler. Nu se știe prin ce minune Himmler scăpă basma curată. De atunci Himmler și Müller se urau de moarte. Müller urmărea cu înverșunare pe agenții lui Schellenberg pentru că acesta ducea tratative din însărcinarea și în numele lui Himmler.

3

Pe neașteptate, Johann primi ordin să plece la Berna. Gustav îi arată o fotografie și îi spuse:

— Te vei subordona acestui om sau persoanei indicate de el. Răspunzi de securitatea lui. Trebuie să stabilești dacă e urmărit și să lichidezi pe urmăritori, oricine ar fi ei. Dacă reușești să rămii în viață, viitorul îți este asigurat. Să nu te îngrijorezi dacă cumva judecătorii elvețieni te vor condamna pentru omucidere. Te vor elibera... Cei care vor urmări persoana apărută de tine s-ar putea să fi primit aceleași instrucțiuni în privința ta. Sper că ești inteligent și înțelegi că acești oameni nu fac parte din serviciile de spionaj ale inamicului. De aceea, fii precaut față de concepătenii tăi. Vei primi o mare sumă de bani în lire englezești.

Cînd sosi la Berna, Weiss se instalează la hotel. Avea pașaport olandez care atesta că e emigrant politic german. Înnoaște cit mai bine. În curînd descoperi și obiectivul misiunii sale. Era un om în vîrstă, cu o ținută aristocratică, care vorbea atât de lejer în franceză cu tînăra sa însoțitoare, încît putea fi luat drept francez.

Era prințul Hohenlore — reprezentantul lui Hitler la tratativele cu Dulles. Curînd Weiss înțelese că pe prinț nu îl amenința nici o primejdie aici. Prezența lui Johann la Berna îi era necesară lui Schellenberg pentru a arăta prințului că știe de ce se află acolo. Dar Dulles prefera tratativele cu diferiți reprezentanți ai cercurilor S.S. Amintindu-și de instrucțiunile făcute de Gustav, Weiss înțelese că asupra acestor reprezentanți trebuie să-și îndrepte atenția.

Seara, Johann intră într-o cafenea situată nu departe de ambasada americană și îl întîlni acolo pe maiorul Steinglitz, îmbrăcat civil, cu o figură preocupată. Steinglitz se bucură, văzîndu-l. Discutară ca de la egal la egal. Știînd că acesta îl va întreba ce caută la Berna, Weiss i-o luă înainte și îi spuse că are o misiune tare plictisitoare în legătură cu unele afaceri financiare. Steinglitz îl compătimi:

— Elveția nu e locul cel mai potrivit pentru a răspîndi bancnotele noastre false. Eu, după cum vezi, stau la geam și privesc trecătorii.

— Care vizitează ambasada americană — zîmbi Weiss. Cred că serviciul vostru ar trebui să aibă un asemenea post și în fața ambasadei engleze.

Steinglitz, privind cu teamă în jur, remarcă:

— Ai devenit cam prea sigur pe tine în ultimul timp.

— Ca să fie clar — spuse Weiss — știam că te voi întîlni aici. Sînt informat despre misiunea ce o ai. Sarcina mea nu coincide cu a ta. Eu sînt omul lui Himmler, nu al lui Canaris. Dar, avînd în vedere bunele noastre relații din trecut, îți propun neutralitatea.

— Neutralitatea? — se miră Steinglitz. Ia te uită ce drăguț!

— Ai nevoie de neutralitatea mea, pentru că oamenii noștri să nu te măture de aici. E timpul ca cei din Abwehr să nu mai apară acolo unde nu e nevoie de ei.

Fața lui Steinglitz deveni cenușie.

— Deci, Himmler nu-mi iartă povestea aceea veche din Anglia?

— Probabil... Dacă vei ajuta pe un colaborator al său, acesta nu va uita să te pomenească în raportul lui.

— Ce propui?

— Ți-am spus deja, neutralitatea mea în schimbul unor servicii din partea ta.

— Ascultă — spuse Steinglitz — dar dacă eu am ordin să lichidez pe unul ca tine, în caz că îmi apare în cale?

— Schellenberg știa de ordinul primit de tine. Eu l-am rugat să nu ia nici o măsură în privința ta până nu voi sta cu tine de vorbă aici.

— M-ai vorbit de bine în fața lui?

— Da — spuse Weiss convins. Doar tu mi-ai făcut mult bine.

Steinglitz îi strinse emoționat mâna.

Din acea zi îi furniza lui Weiss mereu informații referitoare la cei ce duceau tratative cu aliații în numele lui Canaris și pe care el îi păzea de agenții Gestapoului.

După trei zile veni colonelul Otto Gutman și Weiss intră în grupa lui specială S.D. Curînd Gutman îl chemă la el împreună cu încă doi agenți și, arătîndu-le fotografia lui Steinglitz, ordonă să fie urmărit și lichidat.

Weiss îl căută pe Steinglitz și îl anunță de pericolul ce-l amenința. Acesta primi știrea cu liniștea cu care te supui soartei.

— Poate e mai bine să mă sinucid — spuse el.

— Tu ce crezi, ce a provocat condamnarea ta?

— Nu ai noștri au vrut asta, ci englezii. Nu au uitat că le-am ucis un funcționar și le-am furat niște documente pentru fîhrer. Probabil Canaris m-a vîndut englezilor, pentru ca nici o pată să nu întunece relațiile cu ei. Adio, Johann, trăiește pînă cînd ți-or face și ție de petrecanie.

În noaptea aceea, Steinglitz se împușcă în camera sa de la hotel. Colonelul Gutman luă toate măsurile pentru a fi înmormîntat cu pompă, ca un fiu devotat al Reichului.

Peste cîteva zile Weiss se întorcea în Germania. Din Berna trimisese Centrului informații prin canalul indicat de profesor. Gutman îi ordonase să transmită personal lui Schellenberg că „șeful e înclinat să susțină candidatura propusă”.

La granița germană ofițerul de serviciu îi transmise lui Weiss ordinul să părăsească mașina și să plece urgent pe calea aerului la Berlin. În avion, în afară de el, mai erau

patru pasageri care tăcură tot timpul. După ce aterizară, cînd Weiss se îndreptă spre ușa avionului, pentru a coborî pe scară, unul dintre cei patru, cu o mișcare fulgerătoare, îi puse cătușe la mîini. Altul aruncă o pelerină peste el, pentru a nu se observa cătușele. Coborîră. Chiar lîngă avion îl aștepta o mașină cu doi ofițeri în uniformă Gestapoului.

În mașină, Weiss spuse:

— Lucrați bine.

— Avem experiență — replică unul din ei.

— Poate v-ați înșelat. Eu sînt locotenentul-major Klaus din S.D.

— Da? — se miră un gestapovist. Se mai întîmplă. La noi și generalii plîng uneori ca niște copii.

Aproape o lună de zile Weiss nu a fost chemat la interogatoriu. În acest timp el își analiza minuțios viața dublă de agent sovietic și de ofițer al contrainformațiilor germane. Căuta cu înfrigurare vreo greșală a sa, vreo probă acuzatoare. De multe ori se gîndi că este victima luptei pentru supremație dintre serviciile de spionaj germane. Îi analizase și pe colaboratorii lui recrutați la centrul Walli. Nu putea bănui pe nici unul dintre ei. În sfîrșit, fu chemat la interogatoriu.

Anchetatorul ascultă cu indiferență protestele energice ale lui Weiss. Pe urmă, după ce Weiss termină, îi dădu să semneze o declarație că nu are reclamații privind regimul din închisoare.

A doua zi a fost chemat iar la interogatoriu. Anchetatorul îl întrebă dacă își menține declarațiile.

— Da, le mențin — răspunse Weiss.

— Minți, nu ești Klaus — spuse poruncitor anchetatorul.

— Dar atunci cine sînt?

— Asta o să aflăm de la tine. Domnul locotenent-major Peter Klaus, drept care te dai, este mort. A murit într-un accident de circulație.

Anchetatorul scoase din sertar două fotografii și i le dădu lui Weiss. În prima se vedea cadavrul unui om cu fața mutilată. Cadavrul era îmbrăcat în costumul pe care îl purtase Johann cînd fusese arestat. Cealaltă arăta două mașini avariate grav în urma unei ciocniri între ele.

— Îmi pare rău de băiat — spuse Weiss.

— De cine?

— De curierul pe care l-ați omorât și pe care l-ați îmbrăcat în costumul meu.

Anchetatorul scoase o a treia fotografie și i-o dădu zicind:

— Nu te înțeleg! Pe ce mai contezi?

A treia fotografie arăta o înmormintare. Un coșciug pe care scria Peter Klaus era purtat pe umeri de Henrich Swartzkopf, Gustav, Frantz și un necunoscut.

În spatele coșciugului mergeau Schellenberg și Willy Swartzkopf.

— Ei, acum ești lămurit? — îl întrebă anchetatorul.

— Spuneți-mi, nenorocitul omorât în locul meu chiar merita o asemenea escortă de vază? Dacă Schellenberg află de farsa voastră, nu o să vă fie bine.

Pe fața anchetatorului trecu o umbră de îngrijorare. Se ridică și spuse:

— Arestat nr. 2016, ești învinuit de declarații false, constatate, fără putință de tăgadă, prin aceste fotografii. Asta îți agravează și mai mult situația.

După câteva zile fu judecat formal și condamnat la moarte, pentru scoaterea ilegală de aur din Reich.

Johann încerca să nu se gindească la execuție, dar nu reușea. Era pregătit oricând să moară ca agent sovietic, nu însă ca agent german. Situația timpită în care se afla îl făcea să turbeze. Își dădea seama că Gestapoul dorea ca el să divulge activitatea oamenilor lui Schellenberg. Dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi scăpat poate de Gestapo, dar nu și de Schellenberg. În prima miercuri, căci miercurea era zi de execuție, în celula lui intra un civil care, după ce își scoase haina, își puse niște mănuși de piele și îl bătut metodic 20 de minute. La plecare spuse: „Pe miercurea viitoare”. În miercurea următoare, în timp ce călăul său se pregătea de „lucru”, Weiss observă că îi ieșea din buzunar o zgardă pentru cîine. Încercă să discute cu el despre animale, dar fără succes. După încă trei sedințe, călăul spuse:

— Gata, asta e tot. Întinzându-i mîna, spuse în șoaptă: Ați observat, nu v-am vătămat organele interioare. Asta pentru că eu, ca și dumneavoastră, iubesc foarte mult cîinii.

În miercurea care urmă îl treziră și-l duseră la locul de execuție. Executară patru condamnați, iar lui Weiss și încă unui necunoscut le ordonară să se întoarcă în celulă.

Urmară alte zile de tortură.

După un timp, încetară să-l tortureze și îl mutară într-o celulă comună, plină cu ofițeri bătuți sau răniți. Weiss, văzînd un ofițer într-o stare jalnică, se apucă să-i dea ajutor. Ceilalți îl priveau destul de dușmănos.

— Domnilor, nu este camaraderesc să nu ajuti un rănit — spuse Weiss.

— Ai început să ne dai lecții — spuse enervat un ofițer.

— Da, vă dau lecții. Păstrați-vă nervii, o să aveți nevoie de ei.

Johann se îndreptă spre un pat pe care zăcea un ofițer, probabil cel mai mare în grad, judecînd după respectul ce i-l acordau ceilalți, luă poziția de drept și se prezentă:

— Locotenent-major Peter Klaus, condamnat la moarte.

Deodată, dintr-un pat, se auzi vocea mirată a lui Hugo Lemberg:

— Dumnezeuule, trăiești?

Lemberg coborî din pat și se îmbrățișară. Pe urmă îi spuse:

— Tu nu știi ce s-a întîmplat. Colonelul Stanfenberg a comis un atentat nereușit asupra fîhrerului. Toți care îl cunoșteau sînt aici.

Într-o zi, doi tineri ofițeri, Jurgens și Breker, s-au întors desperați de la interogatoriu. Fuseseră condamnați la moarte. Toată noaptea Johann o petrecu cu ei, încurajîndu-i.

După două zile Weiss fu chemat la comandantul închisorii, care îl anunță că era liber.

La poarta închisorii îl aștepta Gustav, care îl duse direct la Schellenberg.

Acesta, strîngîndu-i mîna, spuse:

— Am fost informat în amănunt despre comportarea dumneavoastră. Aveți vreo rugăminte?

— Sînt gata să-mi continui activitatea, puteți să fiți sigur că...

— Nu la asta m-am referit.

— Atunci vă rog ordonați să fie eliberați ofițerii Breker și Jurgens.

— Aveți probe privind nevinovăția lor?

— Nu au trădat pe nici unul din participanții la complot. Pentru tăcere, au fost condamnați la moarte; aceasta este cea mai bună dovadă că pot fi necesari.

— În ce sens pot fi necesari?

— Presupuneam că veți aprecia calitatea lor de a nu vorbi nici sub amenințarea morții.

— Am apreciat deja la dumneavoastră această calitate — zîmbi Schellenberg.

— Vă mulțumesc. Deci, pot conta că...

— Intenționez să vă propun pentru a fi decorat cu Crucea de fier clasa I. Preferați să amîn pentru altă dată?

— Da. Vă rog să îmi permiteți să repet rugămintea mea!

— Credeți că sint apți pentru serviciul secret?

— Nu.

— Atunci ce nevoie aveți de ei?

— Cînd domnul Himmler îi va grația, Müller se va strădui să afle dacă nu au fost agenții dînsului și va avea neplăceri. Acești ofițeri vor povesti peste tot cum au fost anchetati și asta va fi încă o dovadă a atitudinii dușmănoase a lui față de domnul Himmler.

Schellenberg tăcu, privindu-l cercetător pe Weiss.

— Mă rog, sînteți inteligent. Acum am înțeles. Vreți să vă răzbunați pe Müller pentru „pensiunea” pe care v-a oferit-o.

— Ați ghicit. Deci, pot conta...

— Da. Puteți conta și pe decorație.

În drum spre pensiune, Gustav îi povesti că, făcînd eforturi deosebite, oamenii lui Schellenberg au demascat toată combinația Gestapoului. Pe Weiss l-au mai lăsat puțin acolo, pentru a-i verifica în condiții reale devotamentul față de Schellenberg.

— Dar putea să mă spînzure în orice zi.

— Nu era exclus. Te-ar fi reabilitat post-mortem. Apropo, poți trece pe la cîmîtir, să-ți vezi mormîntul.

Cînd Weiss rămase singur în camera sa și se privi în oglindă, tresări. Din ea îl privea un om slab, încăruntit, cu ochii în fundul capului, cu obrajii căzuți. Dormi neîntrerupt 24 de ore.

Refăcut după somn, Johann vizită salonul de masaj al profesorului, căruia îi povesti tot ce i se întîmplase. Ascultîndu-l, profesorul observă în treacăt:

— De fapt, amînarea execuției tale am obținut-o noi.

— Cum?

— Am găsit un om care să-i spună lui Hohenlore că ofițerul ce trebuia să-l păzească fusese arestat de Müller, care dorea să obțină informații despre activitatea prințului.

Acesta s-a dus imediat la fîhrer și a protestat. Lui Müller i-a fost frică și nu a mai avut curaj să te spînzure. Pe Henrich l-ai văzut? E un tovarăș plin de inițiativă și foarte precaut. A suportat greu moartea ta. Să te întîlnești cu el chiar astăzi.

Abia la sfîrșit observă Weiss că figura profesorului trăda o suferință ascunsă.

— Scuzați-mă, mi se pare că sînteți supărat.

— Nu — răspunse profesorul. Ce supărări pot avea eu. Pur și simplu, e un necaz obișnuit. A fost necesar să aflăm conținutul unor desene secrete. Soția a avut dreptate, treaba se putea face cel mai bine în timpul bombardamentului. A întîrziat și s-a prăbușit un zid peste ea. Dar să nu uit, Zubov al tău e în Berlin.

— Și acum ce veți face? — întrebă Weiss compătimitor.

— Învăț — răspunse profesorul. Învăț să-mi stăpînesc durerea.

Privind la tavan pentru a nu întîlni ochii lui Weiss, continuă:

— Zubov îi comandă pe prizonierii trimiși din lagăr pentru a înlătura urmările bombardamentelor, dar, în mod categoric, nu e bun pentru operațiile care cer o precizie deosebită a minții. E un luptător tipic. Brigitta a obținut numirea lui la Berlin. E o persoană ciudată. Am cunoscut-o, din întîmplare, într-o casă în care fac masaj unui pacient și abia am scăpat de rugămintele ei să-i tratez bărbatul.

— Dar de ce? — se miră Weiss. Zubov e un băiat minunat.

— Posibil — răspunse profesorul supărat. Oricum, de tipul acesta de luptători eu prefer să mă feresc. Acum poți să pleci, sînt ocupat.

Henrich îl întîmpină plin de încîntare pe Weiss.

— Tot timpul m-am gîndit la tine. Sînt foarte fericit că ești viu.

— Da — spuse Weiss emoționat. Nu e chiar rău că sînt viu. Și eu m-am gîndit la tine, Henrich. Mă temeam grozav să nu ai vreun necaz. Mă injuram tot timpul că nu te-am instruit cu privire la toată tehnica folosită de noi.

— Atunci, să încep imediat să raportez? — se interesa în glumă Henrich.

— Nu, de ce? Avem destul timp — spuse Johann.

— Tu nu ştii deloc să te prefaci, să-ţi ascunzi sentimentele — zîmbi Henrich.

— Şi de ce trebuie să-mi ascund eu sentimentele de tine? — dădu din umeri Weiss. Într-adevăr, mor de nerăbdare să aflu ce ai mai făcut.

— Iată, în sfîrşit am auzit ceea ce doream de la tine. Ce zici, e mulţumit de mine Stutgoff?

Weiss aprobă, dînd din cap.

— Tu ştii că soţia lui lucra pentru englezi şi încă destul de eficient?

Faşa lui Weiss se lungi.

— Secţia în care lucra ea fabrica unele dispozitive pentru rachete. Nu se ştie ce se întîmpla în secţia aceea, dar toate rachetele cădeau în mare. De fapt, în uleiul special cu care se ungeau aceste dispozitive se puneau foarte puţin dintr-o substanţă ce-l întărea în timpul zborului, schimbînd traiectoria rachetei.

— Cine a stabilit asta?

— Eu — declară mîndru Henrich. Unchiul m-a băgat într-o comisie de anchetă tehnică a Gestapoului. A trebuit să mă străduiesc destul pînă am convins comisia că sînt gresite unele calcule de balistică. Prin profesor am sfătuit-o pe soţia lui să ungă dispozitivele după ce ele treceau de controlul tehnic. Asta e tot.

— Ştii, soţia lui Stutgoff a murit.

— Ştiu, e groaznic. Vezi, se proiectase o nouă rachetă. Ea probabil vroia să afle care sînt deosebirile faţă de cele existente.

— Şi în ce constau aceste deosebiri?

— Ei... cînd o nouă comisie cu mai multă autoritate a cercetat concluziile trase de mine în acea anchetă, a constatat că nu sînt juste. Aşa că am pierdut dreptul de a mai participa la astfel de treburi. Acum îl ajut pe unchiul în problemele lui de administrator al afacerilor S.S.-ului. Cînd am aflat că ai murit şi eram cu el noaptea în cabinet, tare aş fi vrut să-l împuşc.

— Ce te-a reţinut?

— Profesorul. Nu ştiam de existenţa lui. Eu puneam pur şi simplu în ascunzătoare tot ce îmi părea că poate prezenta interes. Pe urmă am început să mă gîndesc: cînd erai cu mine, tu aveai încredere în mine. Dar de cînd ai murit, nimeni nu mai avea încredere în mine. Mă chinuiam mult aceste gînduri. Şi atunci am pus în ascunzătoare o scrisoare cu

aceste îndoieli ale mele. Profesorul mi-a fixat o întîlnire, deşi pe urmă mi-a spus că, făcînd asta, a încălcat regulile conspirativităţii. Dar el m-a înţeles omeneşte.

Deodată bătu cineva la uşă şi în cameră intră Willy Swartzkopf. Văzîndu-l pe Weiss, mimă atît de fals mirarea, încît acesta înţelese că cunoaşte tot ce i s-a întîmplat. Nu degeaba pe urmă observă în treacăt că circulă legende despre devotamentul lui faţă de Schellenberg.

— Nici nu ştii ce ai făcut, domnule Weiss — spuse el. Acum reichsführerul vrea să încerce devotamentul tuturor pînă la spînzurătoare. Nu e bine. Nu sînteţi modest. O să ajungeţi departe acum, dacă nu vă poticniţi. Dar ţineţi minte, mulţi vă invidiază succesul şi cînd vă dau mina ar dori să vă aibă sub genunchi. Sper că nu aţi uitat, eu întotdeauna v-am simpatizat.

După cîteva minute, Willy iese pentru a da dispoziţii servitorilor.

Henrich întinse în tăcere pe masă o hartă cu situaţia de pe front. Ceea ce văzu Johann pe aceasta îi umplu inima de bucurie.

— Ştii — recunosc el faţă de Henrich — sentimentul acesta de bucurie e greu de ascuns şi e foarte periculos pentru un agent. Te rog să mă scuzi, dar voi pleca. Nu am nici un chef să-mi exprim durerea cînd unchiul tău va vorbi la masă despre situaţia grea de pe front.

— Bine. Îi voi spune că te simţi rău. E destul de plauzibil după ce ai stat în închisoare.

Oricît învăţase Weiss să se stăpînească, aflînd despre ofensiva Armatei Roşii pe teritoriul Germaniei, încarca un sentiment de fericire pe care i se părea că este imposibil să-l ascundă. Se plimbă fără ţintă prin oraş. În ultimele zile Berlinul fusese supus unor bombardamente nimicitoare. Deodată, oprindu-se să privească cum o echipă de prizonieri ruşi încerca să scoată de sub dărîmăturile unei clădiri nemţii rămaşi acolo, îl văzu pe Zubov coborînd dintr-o maşină care oprise lîngă dărîmături. Şeful echipei de prizonieri se repezi şi îi dădu raportul.

— Ce este cu casa de la numărul 123? — întrebă Zubov.

— Ne trebuie exploziv, oamenii lucrează, dar un zid e gata să se prăbuşească peste ei.

— Să mergem să vedem — spuse Zubov făcînd semn cu mînuşa celor doi soldaţi care îl însoţeau.

Weiss hotări să rămână. Trecu pe partea cealaltă a străzii, observându-l în voie pe Zubov. După ce zidul fu aruncat în aer, se apropie de el.

Zubov exclamă:

— Tu aici? Dar te-au spinzurat!?

— După cum vezi, încă nu.

— Așteaptă, imediat mă întorc — spuse Zubov și dispăru.

După câteva minute se întoarse și îl invită în mașină. Mașina îi lăsă pe malul pustiu al unui lac.

— Ei, spune ce ai mai făcut! — îl îndemnă Johann.

— La Varșovia, împreună cu grupa mea, am pătruns în ghetou și am organizat apărarea lui. Din grupă s-a ales praful, aproape toți au căzut. Atunci i-am spus Brigittei că nu ar fi rău să ne evacuăm la Berlin. Ea a aranjat, prin rudele ei, totul.

— Ce slujbă ai acum la nemți?

— Ai văzut doar — răspunse fără plăcere Zubov. Comand detașamentul de salvare, compus din prizonieri. În timpul liber mă mai ocup însă cu cîte ceva.

— Cu ce anume?

— Fleacuri. Folosim cum trebuie explozivul furat de la construirea adăposturilor antiaeriene ale șefilor.

— Ai din nou o grupă a ta?

— Modestă încă. Dar băieții sînt curajoși. Nu pot să fiu ca tine, tot timpul neamț. Ar cam trebui să nu ne vedem, sînt un om periculos, uneori lucrez dintr-o bucată. Am devenit nervos. Mă tem să nu mor acum cînd se apropie ai noștri.

La despărțire își strinseră cu putere mîinile.

Gustav, ca din intimplare, îi făcu o vizită lui Weiss. În treacăt, se interesă ce impresie i-au făcut participanții la complot, pe care i-a întîlnit în închisoare.

— Cea mai proastă — răspunse Weiss neglijent. De fapt, după cîte am înțeles eu din discuțiile lor, conducătorii complotului voiau să capituleze în fața aliaților pentru a putea continua ofensiva contra rusilor. Era pur și simplu o manevră politico-militară. Deși au atentat la viața fîhrerului, doreau să-l continue opera.

— Prin cine?

— Presupun că prin noul fîhrer.

Gustav tăcu, apoi spuse prieteneste:

— Dacă șeful nostru te va întreba așa ceva, cred că răspunsul tău îl va mulțumi. Acum dă-mi voie să-ți dau un plic secret. Semnează de primire și treci lingă dată ora cînd l-ai primit.

Cînd Johann deschise plicul, văzu legitimația aceea pe care i-o arătase Schellenberg la prima lor întîlnire. Numai că acum pe ea se afla fotografia lui.

Curînd Weiss plecă iar în Elveția. De data aceasta avea în subordine 30 de ajutoare. Trebuia să primească și să cazeze niște oameni, precum și să verifice dacă aceștia nu erau urmăriți. În plus, întîmpina curierii din Berlin și-i trimitea înapoi, controlînd de fiecare dată dacă erau intacte sigiliile servietelor lor din plasă de oțel. Cînd în serviete se aflau documente foarte importante, alături de ele se găsea o mină cu ceas. În caz că curierul ar fi întîrziat pe drum, mina exploda, distrugînd atît servieta cît și pe purtătorul ei.

Primînd servietele, Johann bloca mai întîi minele cu ceas și numai apoi le dădea cui trebuia. La plecarea curierului, debloca mecanismele minelor.

Weiss găsi destul de repede metoda de a fotografia actele din serviete. Pentru a putea manevra în voie servietele, Johann propuse șefului său din S.D. să introducă în ele, spre a controla dacă nu au fost deschise pe drum, cîte o bucălcă de peliculă fotografică neexpusă.

În Elveția Johann duse o viață aspră, fiind foarte sever și pedant cu el și cu subalternii lui, care curînd începuseră să-l urască pentru puritanismul și severitatea sa. Zilele treceau una după alta. Nemții continuau tratativele cu englezii și americanii pentru încheierea păcii separate. Aproape în fiecare zi Johann trimitea la Centru microfilme. Ce conțineau ele nu știa, nu avea timp să citească documentele pe care le fotografia.

În ziua în care Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S., din însărcinarea guvernului, a remis o notă de protest ambasadorilor S.U.A. și Angliei în care arăta că în ultimele două săptămîni se duc tratative fără știrea U.R.S.S., pentru încheierea unei păci separate, Johann se afla din nou la Berlin. Nici despre conținutul acestei note nu știa nimic. Timpul petrecut în Elveția i se părea nespus de plictisitor și monoton.

Gustav îi ordonă o misiune destul de ciudată. Trebuia, cu ajutorul unei bibliografii, să caute cărți, manuscrise și acte referitoare la activitatea tuturor organizațiilor secrete ce au existat vreodată în lume. Această muncă era destul de interesantă.

După cîtva timp îi raportă lui Gustav că a găsit cărțile cerute și că, în plus, a întocmit niște instrucțiuni pentru folosirea acestora. Gustav îi ordonă să predea personal lui Schellenberg materialele adunate.

Cînd Weiss ajunse la Hoenhlichen, predă la ofițerul de serviciu lăzile cu cărți. I se ordonă să aștepte. Curînd ofițerul de serviciu se întoarce și îi ceru să-i predea armele pe care le avea asupra sa. Apoi îl însoți pe Weiss pe malul lacului. Arătînd cu mîna spre o alee, îi ordonă să meargă singur într-acolo.

Johann merse în direcția indicată pînă cînd o voce înceată îl opri:

— Stai!

La umbra unor castani imenși, stăteau pe o bancă Schellenberg și Himmler. Pe masă, în fața lor, se afla lucrarea lui Weiss.

Johann luă poziția de drepti și se prezentă. Schellenberg arătă cu ochii spre lucrare și spuse:

— Reichsführerul a apreciat lucrarea dumneavoastră.

Weiss luă iar poziția de drepti. Ah! de ce nu avea acum un pistol la el. Fața lui se albise de desperare.

Aplecîndu-se spre Himmler, Schellenberg îi spuse:

— Priviți puțin la el și vă veți convinge ce freamăt creator transmiteți oamenilor mei.

Himmler rise, apoi întrebă cu voce ascutită:

— Pe dumneavoastră trebuia să vă spînzure?

— Da, führerul meu.

Himmler se făcu că nu observă atribuirea titlului de führer. Îl cercetă atent pe Weiss.

— Și de ce nu v-au spînzurat? Ați încălcat doar legile Reichului.

— Sînt vinovat, führerul meu — spuse Weiss.

— Așa... Dacă ne veți da prilejul, ne vom aminti de vina aceasta și nu veți mai scăpa de spînzurătoare.

Se întoarce spre Schellenberg și filozofă:

— Eu cred în devotament, numai dacă el se bazează pe frică.

Weiss salută și plecă pe alee, străduindu-se să pășească normal.

Gustav îl aștepta plin de bucurie:

— Vă felicit, ați produs o impresie bună asupra reichsführerului!

În una din zilele în care căuta cărți pentru Himmler, Weiss se întîlni întîmplător cu Hakke, fostul radist al centrului Walli. Era acum în uniformă Gestapoului. El îi povesti lui Johann că în noaptea de 23 noiembrie 1943, pe cînd orașul era bombardat, se afla în sediul Gestapoului din Berlin și că a scăpat ca prin minune.

— În timpul bombardamentelor toți se îngrijeau de pieile lor. Au ars documente foarte importante, fără să se gîndească cineva la ele.

— Nici tu? — întrebă Weiss.

Hakke zîmbi șiret:

— În noaptea aceea am făcut cîte ceva ca să-mi asigur viitorul și securitatea mea personală. Acum am pe mulți aici — spuse el, arătîndu-și pumnul strîns.

Weiss se făcu că nu înțelege și observă aprobator:

— Desigur, acum cînd lucrezi în Gestapo, nimeni și nimic nu poate să te amenințe.

— Da — fu de acord Hakke și îl invită pe Weiss să-l viziteze acasă în zilele următoare.

Weiss își notă adresa și numărul de telefon, după care se despărțiră.

Seara, Johann lăsă în ascunzătoarea stabilită o comunicare pentru Zubov, ordonîndu-i să încerce să afle ce hîrtii se găsesc în seiful din locuința lui Hakke.

Tot de la el Weiss aflase despre o operație destul de bizară, ce se efectua din ordinul lui Himmler. Agenții de poliție primiseră cîteva mii de fotografii și semnalmente unor oameni necunoscuți. Pe aceștia trebuiau să-i caute prin Berlin în următoarele două săptămîni, dar fără a face uz de armă cînd îi descoperă.

Weiss se duse la Direcția poliției și se interesă ca nu cumva printre cei căutați să se afle și fotografia unui agent al său, care nu trebuia reținut în nici un caz.

Un ofițer îl invită să verifice fotografiile pentru a le indica omul lui. Cercetînd fotografiile, Johann descoperi printre ele figurile multor S.S.-iști cunoscuți. Mulțumi pentru

ajutor ofițerului și-i spuse că nu a găsit fotografia omului său, dar dacă cineva va spune parola *Lunatec*, să se telefoneze imediat la Gestapo. Era clar că operația aceasta avea ca scop antrenarea unor persoane recrutate pentru a activa în ilegalitate.

Plecând de la poliție, Weiss întâlni în stradă pe ofițerul Klein, șeful unui lagăr de concentrare pe care îl vizitase cu Dietrich. Aflând că Johann a ajuns ofițer și lucrează în S.D., acesta ținu să se laude și el. Spuse că e chemat la Berlin pentru a ține conferințe colaboratorilor Gestapoului cu privire la comportarea și obiceiurile prizonierilor din lagăre.

— E clar — spuse Weiss. Nu vă mirați dacă vă spun că și pe mine mă interesează mișcarea de rezistență.

— Desigur — fu de acord Klein, dar problemele astea nu sînt de competența mea. Lecțiile pe tema asta le țin alții.

— Nu știți cine?

— Se pare că foștii social-democrați. Oare vor scoate iar pleava asta în arena politică?

— Numai ca momeală, probabil.

— E clar — spuse Klein rîzînd și se despărțiră ca două vechi cunoștințe.

La ultima întîlnire Henrich îi spuse că unchiul său a devenit foarte stringător. Adună cantități mari de alimente și îmbrăcăminte. Tot timpul lasă impresia că a primit o misiune foarte secretă și foarte importantă.

— Și unde depozitează toate astea? — îl întrebă Johann.

— Nu știu. Le duce în niște sate prăpădite care nu sînt trecute pe hartă. Apropo, o chestie interesantă: dacă în urmă cu cîteva luni închiseseră toate fabricile de jucării, acum le-au deschis din nou și au regim asemănător cu al uzinelor militare. Unchiul are un dulap plin cu jucării produse de ele.

— Da, e interesant. Dacă ai posibilitatea, notează toate localitățile unde duce Willy hainele și alimentele. Fotografiază și harta pe care sînt însemnate. Te rog adu-mi și mie o jucărie din dulapul acela, dar fii atent cum umbli cu ea.

— De ce?

— Cred că are calitatea de a exploda. Aviații nemți au lansat deja astfel de jucării asupra orașelor — sești.

— Bine — spuse Henrich întunecîndu-se. Mă voi strădui. Weiss se convinse, studiînd jucăria, că aceasta era de fapt o bombă.

După cîteva zile îl sună pe Hakke. Acesta își manifestă zgomotos bucuria, invitîndu-l să vină imediat la el.

Îl întîmpină într-un halat de casă. Luînd chipiul lui Weiss și punîndu-l cu grijă pe o servantă, spuse:

— Eu cunosc amănuntele arestării tale și mă mindresc cu tăria de care ai dat dovadă. Șeful nostru, domnul Müller, a spus că oamenii ca tine trebuie păstrați într-un mausoleu de marmură.

— Dar de ce să mă îngroape?

— Cum de ce? — se miră Hakke. Müller visa să te spînzure, pentru a-i da peste nas lui Schellenberg, pe care nu-l iubește deloc. De ce să-l iubească? Ce dacă e licențiat în drept? Încă în 1934 era agentul S.D.-ului în universități.

— Are o practică bogată în munca cu intelectuali.

— Știu! — exclamă Hakke. Știu! Ești gata să-ți dai viața pentru șeful tău. Te rog să mă crezi, și munca la Gestapo are avantajele ei.

— Care?

— Acum Gestapoul oferă perspective colosale. Am informații precise că mulți dintre conducătorii S.S.-ului sînt trecuți pe lista participanților la atentatul contra lui Hitler. Numele lor sînt deja cunoscute englezilor și americanilor. Am auzit personal la radio cum îi laudau pentru lupta lor contra lui Hitler.

— Sînt arestați toți?

— Nu.

— Au fugit?

— Nu.

— Ciudat! — se miră Weiss. Criminali politici în libertate.

Fața lui Hakke deveni preocupată. Spuse nesigur:

— În general, ai dreptate, dar nu e chiar așa cum crezi tu. Se pare că șefii își pregătesc acoperirea: membrii ai rezistenței! Pe mine, vechi nazist, mă lasă în voia soartei.

Fața lui Hakke era acum roșie, ochii păreau că îi ies din orbite.

— Totul e clar. Îl știi pe Leiner? A fost inmormîntat cu mare pompă nu demult. Flori, jale. Soția, copiii plîngeau. M-am dus în aceeași seară la ei, să le prezint condoleanțe. Stăteau și cinau liniștiți. Într-o scrumieră fumega un rest de țigară. Și doar la ei în familie numai Leiner fuma.

— Crede-mă, ți s-a părut!

— Nu! — replică Hakke plin de ură. Nu mi s-a părut! Numai în săptămîna asta au fost opt decesuri fulgerătoare. Dar, toți au avut grijă ca în ajunul morții să predea cheile de la fișetele lor celor care le-au luat locul.

— Ai devenit foarte suspicios, Hakke — îi reproșă Weiss ironic.

— Nu, eu întotdeauna îmi păstrez singele rece. Numai acum m-am enervat puțin. Pe unii dintre răposații ăștia i-am văzut la un spital al nostru. Unul avea barbă, iar altul tot capul bandajat, după o operație plastică.

— Ești naiv, Hakke. De fapt, nu ești prea informat. Supărarea ta se datorează faptului că la serviciu nu prea mai au încredere în tine, asta e tot.

— Știi toate astea?! — se miră Hakke.

— Desigur. Totul se face în interesul viitorului Germaniei.

Hakke își turnă un pahar cu vin pe care îl bău pe nerăsuflăte. Spuse alarmat:

— Se pare că am spus ceva ce nu trebuia.

— Da de unde. Te-am ascultat cu mult interes. Am tras ceva foloase din cele auzite pentru mine și pentru serviciul meu. Poate va trebui să iei măsuri pentru a te acoperi. Cite ceva din cele ce mi-ai spus, noi vom folosi desigur. Ești de acord?

— Numai să nu pomeniști sursa — îl rugă Hakke speriat.

— Bine, îți promit. Dar, serviciu contra serviciu. Mă vei ajuta să fac o notă despre problemele acestea, pe care o voi prezenta șefilor ca inițiativă personală. Dacă mă vei ajuta, îți voi fi și eu de folos. Știi doar că noi avem unele relații cu serviciile de spionaj apusene.

— Știu — răspunse moale Hakke.

— Prea bine. Dacă vom garanta pentru tine în fața lor, nu va mai fi nevoie să-ți lași barbă.

— Mi se pare totuși — spuse Hakke fără convingere — că la Gestapo sînt încă apreciat. Șeful mi-a ordonat să citesc tot timpul literatură marxistă.

— Vor să te trimită la ruși?

— Posibil, deși nu aș vrea.

— De ce?

— Oricîte citate aș ști pe dinafară, comuniștii și-ar da seama imediat că sînt o pasăre rară. Mai bine aș pleca într-unul din falsele detașamente de partizani, pe care le for-

măm în Olanda, Belgia, Danemarca. Pe urmă, ca participant la lupta de rezistență, aș rămîne acolo pînă ar sosi vremuri mai bune...

— Ești fantezist — îl întrerupse Weiss. Și cu ce vei trăi?

— În țările astea — răspunse Hakke zîbind — sînt destui oameni care i-au susținut pe nazisti. Din cînd în cînd le voi aminti lucrul acesta. Foarte delicat, în limitele sumelor necesare pentru o viață modestă.

— După cum văd, îți pregătești temeinic viitorul.

— Ca toți ceilalți.

— Dar de unde ai informații atît de amănunțite?

În loc de răspuns Hakke îi arătă un fișet blindat și spuse:

— Ești singurul om căruia pot să-i încredințez viața mea. Mîine voi fi primit de Müller. Știu ce mă așteaptă, dar voi risca totuși. Voi cere gradul de sturmbahnführer. Ori îl voi primi, ori Müller mă va trimite pe lumea cealaltă. Pof-tim cheia. Dacă voi dispărea, peste două zile vei lua toate documentele existente în fișet și le vei preda lui Schellenberg. Sînt hirtiile lui Heydrich și copii după dosarele lui Hitler și ale altor șefi. Schellenberg va raporta lui Hitler și acesta le va reteza capetele multora, inclusiv lui Müller.

— Ai sustras hirtiile astea din Gestapo în timpul bombardamentului?

— Le-am luat pentru a nu ajunge în mîinile unui rău-făcător.

Weiss îndepărtă mîna lui Hakke în care ținea cheia:

— Degeaba te temi. Sînt convins că mîine vei primi gradul de sturmbahnführer.

Oricit insistă Hakke, Weiss nu cedă.

La despărțire, acesta recunoscă:

— Weiss, tu ești un om limpede ca cristalul. Nu înțeleg de ce dracu trebuie să fii așa.

A doua zi, cînd Johann îl sună pe Hakke, auzi o voce fericită:

— Sturmbahnführerul Hakke la telefon!

Noul sturmbahnführer îl rugă iar pe Weiss să treacă pe la el, pentru a se lăuda cu noua sa uniformă. Dorind să-i arate ce persoană importantă este acum, îl invită în birou și primi în prezența lui rapoartele subordonaților săi. Cu această ocazie, Weiss se convinse de amploarea pregătirilor făcute de șefii Gestapoului în vederea trecerii în ilegalitate.

Peste câteva zile, ziarele berlineze publicau știrea despre moartea fulgerătoare a lui Hakke. La înmormântare participară reprezentanți ai tuturor serviciilor secrete ale Reichului.

Era posibil ca sicriul să fi fost umplut cu pământ, iar Hakke să se plimbe civil prin vreo țară neutră, dar se putea tot atât de bine ca în sicriu să se afle, într-adevăr, cadavrul lui. Müller nu avea obiceiul să permită subalternilor săi prea multă inițiativă.

În ceea ce privește documentele pe care le avusese Hakke, acestea nu mai prezentau interes pentru nimeni. Nici un conducător al Reichului nu le mai putea folosi contra celorlalți; era prea târziu.

Dacă înainte colaboratorii spionajului politic extern se caracterizau printr-o comportare foarte rece și indiferentă între ei, acum își comunicau reciproc ultimele noutăți politice. Numai agenții care lucrau în străinătate erau calmi; toți aveau depuse la bănci sume importante, putând aștepta în liniște vremuri mai bune.

Weiss observă că aproape toți rezidenții din țările apusene, când veneau la Berlin, se ocupau mai puțin de întocmirea rapoartelor de serviciu și mai mult de aranjarea afacerilor șefilor lor.

Schellenberg plecă în Elveția.

Având mai mult timp liber datorită plecării lui Schellenberg, Johann scrisese un raport amănunțit către *Centru*, pe care îl dădu profesorului Stutgoff.

Între timp, Henrich reușise să stabilească punctele în care se aflau depozitele secrete ale lui Willy Swartzkopf, dar când Johann încercă să le identifice pe hartă, nu găsi nici unul dintre ele. Probabil erau denumiri convenționale cifrate și fără cheie era imposibil să le descifrezi. Aflând despre acest lucru, Henrich se îngrijoră:

— Asta înseamnă că unchiul nu are încredere în mine.

— Nu-ți face probleme! Probabil sistemul este conceput în așa fel încât despre locul unde se află un depozit să nu știe decât șeful grupei care îl va folosi.

— Atunci de ce unchiul păstrează harta într-un seif blindat, montat în perete? Am intrat odată la el în cabinet și l-am găsit făcând niște însemnări pe harta asta. Cum m-a văzut, a închis imediat seiful.

— Mai era altceva în seif?

— Nu, numai harta. Probabil seiful este construit special pentru păstrarea hărților secrete. În cabinet era întuneric, dar harta era luminată de becuri montate în interiorul seifului.

— Unchiul tău nu a deschis niciodată seiful în prezența ta?

— Nu.

— Cred că ai dreptate.

— Abia acum înțeleg cât este de importantă harta asta. Voi face totul pentru a o obține.

— Cum?

— La urma urmei — spuse Henrich dînd din umeri — el mi-a ucis tatăl și am dreptul să mă răzbun.

— Nu, Henrich, niciodată nu vei face asta. Nu vreau ca din răzbunare să devii ucigaș.

Henrich vru să riposteze, dar Johann, scoțind din buzunar o hîrtie și un creion, îl opri:

— Tu ești inginer, nu?

— Da.

— Uite o schemă. Când seiful se va deschide, becurile se vor aprinde, ușa lui va acționa asupra unor contacte puse în legătură cu un aparat de fotografiat mascat și gata poza.

— Bine, dar unde vom instala aparatul de fotografiat?

— Mai gîndește-te — îl sfătui Weiss și plecă.

4

Într-o zi, în camera lui Johann sună telefonul. Era un lucru neobișnuit; el nu știa ce număr de telefon are și deci nu putuse să-l dea nimănui. Ridicînd receptorul, auzi vocea lui Lansdorf care îi spuse că ar vrea să-l vadă și că a trimis deja mașina după el.

Landsdorf îl primi prietenește, subliniind că în situația actuală sînt aproape egali. Îi comunică că Abwehrul va fi de acum înainte subordonat S.D.-ului și-l informă că se ocupa de ceea ce se ocupase la centrul *Walli*. Numai că acum elevii erau nemți, în special lucrători din S.S. și Gestapo. Aceste grupe vor acționa în teritoriul german ocupat de ruși.

Weiss îl întrerupse oarecum plictisit:

— Îmi povestești toate astea atât de convingător, încît mă întreb dacă nu dorești să devin iar colaboratorul dumneavoastră?

— Da. Asta este. Apreciem experiența dumitale.

— Bine, dar eu nu intenționez să-mi schimb locul de muncă. În plus, se pare că sînt la dispoziția lui Schellenberg.

— Știu, dar am posibilitatea să-l conving pe Schellenberg că munca dumitale la noi va fi mai folositoare Germaniei.

— Bine. Mă voi gândi.

— Mult timp?

— Așa depinde de dumneavoastră — răspunse Weiss degajat.

Lansdorf îl privi întrebător.

— Deoarece sînt lipsit de dreptul de a alege, aș vrea să știu mai concret ce mi se propune. Dacă se poate, bineînțeles.

— Voi da ordin în acest sens maiorului Dietrich și el, desigur, în limitele permise, îți va prezenta sectorul de care urmează să te ocupi.

— Dietrich e aici?! — exclamă bucuros Weiss. Este deja maior? Voi fi bucuros să-l felicit.

— Vei putea face acest lucru imediat — spuse Lansdorf ridicînd receptorul telefonului și ordonînd ofițerului de serviciu să-l trimită pe Dietrich la el.

Johann era pur și simplu fericit că Dietrich se afla aici. Știa cum să se poarte cu el și cît îi era acesta de obligat.

Cînd Dietrich intră, îl întîmpină cu fața numai zîmbet, dar privirea îi era severă, poruncitoare.

În cabinetul său, Dietrich îl invită să ia loc și îi spuse evident dezamăgit:

— La noi se auzise că ai fost spînzurat.

— Nu, dimpotrivă, am fost decorat — replică Weiss, arătînd spre Crucea de fier de pe vestonul lui.

— Te felicit — spuse Dietrich întristat.

— Sper că ești convins — continuă Johann prietenos — că știu să păstrez secretul greșelilor tale ca pe ceva de preț.

— Nu înțeleg — se supără Dietrich.

— E clar. Îți dau să înțelegi că în ochii mei vechile tale păcate nu apar prea grave. Cunosco oameni mai importanți ca tine dispuși să facă orice pentru a-și salva pielea. Noi doi sîntem gata să ne dăm viața pentru fîhrer și vom continua să luptăm în ilegalitate, pe cînd șefii noștri fac totul pentru a se evacua în Spania, Argentina, Mexic. Nu-i așa?

— Da, se poate... — răspunse trist Dietrich.

— Cînd rușii au ocupat Prusia răsăriteană, mi-am amintit de tine. Acolo se aflau moșiile părinților tăi, nu? Ai rămas fără avere. E groaznic!

— Da — fu de acord Dietrich — mi-a rămas doar pensia militară. Se pare că nu mai pot conta pe altceva.

— Dar cine-ți va plăti pensia asta?

— Cum cine? — se miră Dietrich. În Germania va exista totuși vreun guvern care să nu uite meritele noastre.

— Bine, dar noi nu sîntem ofițeri ai armatei. E puțin probabil ca noul guvern al Germaniei să dorească a ajuta ofițeri ca noi.

— Nu știu... Sînt pur și simplu desperat. Voi, lucrătorii spionajului extern, o duceți mult mai bine, nu?

— Desigur — confirmă Weiss. Vom primi bani din fondurile speciale ale S.D.-ului, depuse la băncile din țările neutre. În plus, de noi se vor interesa colegii din S.U.A. Vor avea nevoie de experiența noastră.

— Știu toate astea — spuse cu invidie Dietrich — dar eu nu-l pot părăsi pe Lansdorf. Aș fi fericit să schimbăm locurile de muncă, mai ales că eu cunosc la perfecție Europa apuseană.

— Mă rog — dădu din umeri Weiss. Avem destui specialiști pentru Europa apuseană. Pentru Uniunea Sovietică însă...

— În nici un caz — îl întrerupse Dietrich. Prefer să mă împușc.

— Bine — promise Weiss. Voi încerca să fac ceva pentru tine. Pînă atunci, execută ordinul lui Lansdorf! Arată-mi care va fi sectorul meu de activitate!

— Să facem o inspecție de inițiere.

— Ca să fiu nevoit să mă ascund în timpul bombardamentelor?

— Exclus. Localitățile în care se află școlile nu sînt bombardate.

— Demonstrează-mi!

— Cum?

— Arătîndu-mi harta.

— Dar harta e strict secretă.

— Atunci vă doresc succes în noua voastră activitate.

Weiss se ridică gata să plece.

— Așteaptă, așteaptă — îl opri Dietrich. Îți voi arăta o listă cu școlile și localitățile în care se află ele.

Scoase dintr-un seif blindat citeva documente. Weiss citi cu atenție lista. Apoi aprinse o țigară și se așeză pe un divan, savurind parcă țigara. În realitate lucra încordat: memora denumirile școlilor și localitățile în care se aflau acestea.

— De fapt — spuse Weiss — noi avem informații mai exacte despre dislocarea acestor școli. Trebuie să-mi dai alte garanții, mai serioase, că acțiunea voastră e bine gândită și asigurată din punct de vedere material. Să mă convingi că nu e o aventură desperată.

— Bine, Weiss — spuse Dietrich. Dar nu astăzi.

— De ce nu? Acum, în aceste zile, când se hotărăște soarta Germaniei, fiecare dintre noi își hotărăște propria soartă. Probabil când mă voi întoarce la ai mei voi primi o misiune și peste o zi pot să mă aflu în cine știe ce țară. De aceea, trebuie să hotărâsc.

— Bine, Johann. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să studiez niște documente din seiful meu din ordinul lui Lansdorf. Ești de acord să aștepti puțin?

— Sunt la dispoziția ta.

Deschizând seiful, Dietrich începu să răsfoiască fără grabă documentele. Din când în când se oprea și cerceta conținutul cite unuia.

Weiss se duse lângă el, iar Dietrich se prefăcu că nu-l observă și își continuă activitatea. După un timp, închise ușile seifului și se întoarse spre Weiss.

— Dorești să-ți mai prezint ceva?

Weiss îi întinse mîna.

— Mulțumesc, Dietrich. Se pare că aveți dreptate. Misiunea voastră este de perspectivă. Îți voi telefona mâine — încheie Johann și plecă.

Weiss mergea pe stradă ca un somnambul, fără a observa nimic în jur. Creierul său era încordat la maximum. Trebuia să refacă în memorie conținutul documentelor răsfoite de Dietrich.

Intră într-o cafenea și, scoțind din buzunar un ziar, comandă automat chelnerului:

— O cafea și apă minerală!

Apoi continuă să citească cu mare interes ziarul, făcînd unele adnotări pe paginile lui. Bău dintr-o sorbitură cafeaua, plăti și plecă luînd ziarul cu el.

Pentru prima dată se duse la salonul de masaj fără a fi chemat. Ceru să vină profesorul Stutgoff, iar cînd acesta apărui, începu să reclame cu voce tare felul în care fusese îngrijit. Profesorul îl rugă să se liniștească și îl pofti în cabinetul lui.

Aici, Johann ordonă, da, pur și simplu ordonă profesorului, să scrie ce îi va dicta. Instalat comod într-un fotoliu, dictă, dictă ca un maniac. Cînd termină, fața îi era acoperită de sudoare.

Profesorul îi dădu să bea un amestec întăritor și îi spuse:

— Acum te voi duce într-o rezervă. Vei dormi, orice se va întîmpla. Creierul tău are neapărată nevoie de somn, după efortul la care l-ai supus. Altfel te poți aștepta la urmări neplăcute. Îl îmbrățișă și-l sărută pe frunte: Îți mulțumesc, dragul meu, ai fost formidabil.

Weiss îi raportă lui Gustav despre întîlnirea sa cu Lansdorf și Dietrich. Știa cit de viclean era Dietrich. Probabil îi raportase deja lui Lansdorf că i-a arătat unele materiale strict secrete. De aceea, îi spuse neglijent lui Gustav:

— Maiorul Dietrich, dorind probabil să mă facă iar colaboratorul lor, a încercat să-și laude marfa din galantar.

— Ei și? — se interesă Gustav.

— Au inventat o lozincă: „Ura este crezul nostru, răzbunarea este misiunea noastră”. Adună puștimea sub această lozincă. Pe mine așa ceva nu mă interesează.

— Să cultivi totuși relațiile cu foștii tăi colegi din Abwehr — îl sfătui Gustav. Himmler nu l-a iubit pe amiral și, primind echipajul lui sub comanda sa, nu are prea mare încredere în oamenii acestuia.

— Am înțeles — răspunse Weiss.

În aceeași zi, Lansdorf îl chemă iarăși la el. Era foarte nervos și supărat. Îl întrebă:

— Știi ce s-a întîmplat în casa asta la 20 ianuarie 1942?

Weiss dădu negativ din cap.

— Reprezentanții partidului au aprobat planul propus de Himmler privind distrugerea evreilor. S-au stabilit cifre exacte pentru fiecare țară europeană. În total, peste 11 milioane de evrei.

Weiss, privindu-l cercetător pe Lansdorf, spuse calm:

— Șefii guvernelor țărilor inamice s-au angajat la Conferința de la Ialta să pedepsească pe criminalii de război.

— Da. M-ai înțeles exact — spuse Lansdorf.

— Dar eu nu am fost atunci în casa asta și nici nu trăiesc acum în ea — răspunse Weiss zimbînd.

— Ai fost deseori văzut la Berna pe strada pe care se află reședința lui Dulles.

— Se poate să fi urmărit pe agenții contraspionajului englez — pară Weiss.

— Dulles venea înaintea deseori la Berlin. L-am cunoscut și am avut o discuție intimă cu el. Biroul lui de avocatură reprezenta în S.U.A. monopolurile germane. Probabil că și după război va continua să le reprezinte și să le apere interesele.

— Este foarte posibil — confirmă Weiss înțelegînd că Lansdorf se orientează acum spre americani, fiindu-i frică să nu fie socotit criminal de război.

Landsdorf continuă amenințător :

— Dietrich mi-a raportat că tu, folosindu-te de neglijența lui, ai manifestat pentru anumite documente secrete un interes care dă de bănuț. Conform instrucțiunilor, sint obligat să raporteze despre acest lucru.

— Fiți liniștit — zîmbi Weiss — am raportat deja șefilor mei.

— De ce ?

— Cunosci și eu destul de bine instrucțiunile...

Landsdorf îl privi cu interes și spuse :

— Ai mai învățat cîte ceva, Weiss.

— Sub conducerea dumneavoastră — răspunse Johann modest. Așa că nu e nevoie să mă obligați să fac ce doriți. Eu nu am uitat niciodată ce vă datorîz. Sint la dispoziția dumneavoastră.

— Ai dreptate, Weiss — răsufală Lansdorf liniștit. Ești un om dintr-o bucată. Voi căuta să fiu și eu la fel. Uite despre ce este vorba. Detașamentele pe care le pregătim acum, probabil, vor avea și o misiune specială. Se poate întâmpla ca la apropierea inamicului, administrația lagărelor să nu reușească să evacueze pe deținuți. În acest caz, detașamentele au misiunea să-i nimicească și să distrugă toate instalațiile speciale existente în lagăre.

Weiss fluieră :

— Acum am început să pricep. Dacă nu vom proceda așa, compatrioții, chiar și aceia care ne-au simpatizat, ne vor urî.

— Da, m-ai înțeles bine. Sint gata să mor cu cinste ca luptător al rezistenței germane, dar vreau ca numele meu să intre în istorie prin ușa din față.

Landsdorf se plimbă tăcut prin cameră, apoi deschise seiful și scoase un plic pe care scria : „München, pentru Albert von Lansdorf”. Dîndu-i acest plic lui Weiss, spuse :

— Scrisoarea e adresată fratelui meu. În ea îi împărtășesc cîteva din ideile mele. Aș vrea să i-o transmiți.

— Nu cred că voi avea treabă la München...

— Probabil vei pleca iar la Berna. Dacă scrisoarea mea va nimeri întîmplător la Dulles, nu-ți voi reproșa acest lucru. E clar ?

— Da, dar înainte de a îndeplini o misiune atît de măgulitoare, aș vrea să știu în mare ce conținut are scrisoarea.

— O, nu te teme ! Nu e în ea nici un secret militar sau de stat. Sint niște păreri ale mele. Nu sint de acord cu nimicirea prizonierilor din lagăre. E neomenos !

— Sinteti un om cumsăcade — exclamă Weiss. Și prevăzător.

— Americanii pot fi liniștiți, voi lua toate măsurile ca grupele din subordinea mea să nu nimicească pe prizonierii din lagărele situate în Germania apuseană.

— Dar în Germania răsăriteană ?

— E de ajuns — se încruntă Lansdorf — că voi salva pe acei pentru care mă simt răspunzător în fața puterilor apusene. Apropo, acum, că avem aceeași conducere, vei avea de îndeplinit împreună cu Dietrich o misiune scurtă, de două zile. Veți verifica cum sint întocmite actele oamenilor noștri pe care îi infiltrăm în lagăre.

Johann se bucură, știind că lui Dietrich nu-i prea place să muncească și că va lăsa toată treaba pe seama lui, fără a-l bate la cap.

Henrich reușise să fotografieze harta lui Willy Swartzkopf, dar cînd Johann duse profesorului fotocopia ei constatară că denumirile localităților unde se aflau bazele secrete destinate grupurilor teroriste nu corespundeau cu cele rezultate din documentele lui Dietrich. Weiss spuse dezamăgit :

— Înseamnă că atît harta cît și documentele sînt codificate. Dacă nu facem rost de cheia cifrului, nu le putem folosi.

— Ai dreptate doar pe jumătate — spuse profesorul. Documentele sînt cifrate. De asta te-a lăsat Dietrich să le privești. Harta însă e cheia codului. Nu-ți face griji, ai noștri se vor descurca. Poți să-l feliciți pe prietenul tău și cred că este cazul să-l propui pentru a fi decorat.

Componenta grupei de agenți speciali ai lui Schellenberg se schimba mereu în ultimul timp. În locul lui Gustav aceasta era condusă acum de Alfred Faergoff, un fost coleg de universitate al lui Schellenberg.

Ultimele zile Schellenberg le petrecuse în tovărășia lui Himmler, încercînd să-l convingă să devină înlocuitorul lui Hitler. Concomitent, continuau tratativele diplomatice secrete cu reprezentanții S.U.A. și Anglia. Cîțiva dintre aceștia au fost aduși de Schellenberg la Hohenhlichen, unde puteau sta de vorbă liniștiți cu Himmler.

Pentru această activitate intensă, Schellenberg avea nevoie de oameni pricepuți și devotați. Faergoff trebuia să aleagă cîțiva oameni pentru aceste misiuni delicate și foarte importante.

Johann Weiss, prin comportarea sa din închisoare, demonstrase cît e de devotat lui Schellenberg, dar Faergoff nu se grăbea să ia o hotărîre în privința lui. Cu cît îi plăcea mai mult Weiss, cu atît îi dădea mai mult de bănuît felul reținut și plin de demnitate ce-l caracteriza pe acesta. Faergoff era convins că exteriorul atrăgător ascunde un interior murdar. Experiența îl convinsese că omul cu cît e mai ticălos, cu atît vrea să pară mai cinstit, mai corect.

Într-o seară Faergoff îl invită pe Weiss să se plimbe cu barca pe lac. Observînd cum vislește, îl întrebă dacă nu a fost cumva marinar. Weiss îi răspunse că a trăit la Riga și că ieșea deseori în larg cu prietenul său Henrich Swartzkopf.

Faergoff întrebă disprețuitor :

— Nepotul lui Willy Swartzkopf? Sturmbahnführerul care are talent de negustor și a devenit bogătaş ?

— Willy Swartzkopf e un vechi membru al partidului. El duce o viață foarte modestă — îl contrazise Weiss. De fapt — continuă el — sînt prieten numai cu Henrich.

— Degeaba. Prietenii trebuie să-i alegi nu după inimă, ci după locul pe care-l ocupă ei în Reich.

— Bine, dar nu am curajul să-i propun fîhrerului prietenia mea — zîmbi Weiss.

Faergoff rise, însă întrebarea următoare sună și mai poruncitoare :

— Într-adevăr erați gata să vă dați viața pentru Schellenberg cînd ați fost închis ?

— Dar ce altceva aveam de făcut ? — întrebă Weiss la rîndul său. Am preferat să fiu spînzurat pentru că îi sînt devotat.

— Aveți dreptate. Ați fost prieten cu Hakke ? — întrebă brusc Faergoff.

— Da.

— Ce puteți să-mi spuneți despre el ?

— A fost un dobitoc.

— Mai amănunțit !

— Dacă știți altceva, vă rog !

— Dar ce anume știți despre el ?

— Cred că mai puțin decît dumneavoastră.

— Așa — exclamă cu răutate Faergoff. Atunci ascultați : Hakke a declarat că v-a rugat să luați un dosar pe care îl păstra în seiful lui.

— Ce înseamnă „a declarat” ? A fost interogat ?

— Acum eu pun întrebări !

— Despre ce ?

— De ce ați refuzat să luați dosarul ? Știați la cine se referea ?

— Da, de aceea nu l-am luat.

— Mai precis — ceru Faergoff.

— Dacă l-aș fi ținut doar o singură clipă în mină, aș fi fost lichidat. Așa e ?

— Da — confirmă Faergoff.

— Atunci acesta e răspunsul la întrebarea dumneavoastră.

— Dar de ce nu ați raportat ?

— Cui ?

— Șefului.

— Ce credeți că ar fi făcut cu mine Schellenberg dacă nu ar fi dorit să afle niște informații despre fîhrer pe care nimeni nu trebuia să le știe ? M-ar fi lichidat ?

— Dar dacă ar fi vrut să știe ce conținea dosarul ?

— Oricum, eu nu trebuia să știu că dorește asta. Sfirșitul meu ar fi fost același.

— Bravo, îmi plăceți — exclamă Faergoff. Sînteți un fricos inteligent.

— Nu ascund acest lucru. În meseria noastră singurul mijloc de a-ți păstra viața este să te străduiești să nu ghi-cești mai mult decît ți se ordonă.

— Perfect — răsufă ușurat Faergoff. Nu aveți nici o năzuință?

— Ca toți ceilalți, doresc să îmi ordone cît mai puțini, iar eu să ordon la cît mai mulți.

— Minunat. Aceasta este formula de stimulare a fiecărui militar.

Cînd se înapoiară pe mal, Weiss întrebă :

— Mai aveți de pus întrebări?

— Vă rog — protestă Faergoff — pur și simplu am discutat amîndoi în mod plăcut.

— Nu cred — îl contrazise ferm Weiss. Nu aveți acum timp liber pentru așa ceva.

— Bine — fu de acord Faergoff. Nu mai am nici un fel de reținere în privința dumneavoastră.

— Asta am vrut să știu — spuse Weiss mulțumit. Fiți sigur că nici de data aceasta perspicacitatea dumneavoastră nu v-a înșelat.

Misiunea pe care o primi Weiss nu era greu de îndeplinit. Trebuia să facă în așa fel încît la anumite ore, pe o anumită stradă și în apropierea unei anumite clădiri ce i se indicau, să nu apară oameni necunoscuți. Alteori, aflîndu-se într-un punct fix, comunica prin radio despre trecerea unei mașini al cărei număr îl știa dinainte. Nu i-a fost greu să observe că era și el, la rîndul lui, urmărit.

Curînd plecă la Stockholm, dar misiunea lui rămase aceeași. Devenise o parte a unui mecanism de supraveghere, compus din cei mai buni agenți ai lui Schellenberg, care lucra fără greșală. Îi era imposibil să lipsească din acest mecanism chiar pentru foarte scurt timp. Cei ce greseau erau pedepsiți pe loc. Și Johann fusese dotat în acest scop cu un pistol cu surdina.

Izolarea în care trăia i se părea lui Weiss catastrofală. Ardea de dorința de a lua legătura cu ai săi. Se temea că victoria îl va prinde pe aici, prin Stockholm. El trebuia să

vegheze ca trimișii lui Himmler să nu fie urmăriți de agenții lui Ribbentrop, Kaltenbrunner și Baumann, de care Stockholmul era plin.

Pe neașteptate Weiss primi o nouă misiune. Trebuia să se deplaseze la o vilă din apropierea Stockholmului și să țină în fața unor fasciști suedezi de seamă o conferință despre metodele de conspirare.

Cuvîntarea lui Weiss produse impresie. E drept că auditoriul nu păru prea încîntat cînd, în încheiere, le-a promis că un nou război mondial va instaura pentru totdeauna în lume domnia raselor superioare.

După două zile primi o nouă misiune. Trebuia să zboare la Berlin în același avion cu un curier al Ministerului de Externe. Curierul va fi păzit de agenții lui Ribbentrop. Avionul trebuia să aterizeze pe un aerodrom secundar, unde curierul și paza lui vor fi lichidați. Dacă avionul nu va ateriza, Weiss era obligat să-l împuste pe curier folosind pistolul cu surdina.

— Pe urmă, eu ce voi face? — întrebă Weiss.

— Dacă scapi de escortă, poți sări cu parașuta și totul va fi în ordine.

Din clipa aceea și pînă la decolarea avionului, Weiss a fost în permanență însoțit de doi agenți. Din fericire pilotul avionului se dovedi a fi un om de nădejde și ateriză la ora și în locul stabilite. Curierul și escorta sa nu apucară să facă nici o mișcare. Corpul avionului fu străpuns de rafalele mai multor arme automate exact în locurile unde stăteau ei. Un ofițer îi arătă lui Weiss cînd cobori din avion cum să ajungă mai repede la mașina ce îl aștepta.

6

Cum avu puțin timp liber, Weiss vizită salonul de masaj. Profesorul, după ce îl ascultă făcînd unele însemnări într-un carnetel, spuse :

— Sarcina trasată de *Centru* este de a preveni uciderea prizonierilor din lagăre. Datele despre bazele viitoarelor grupuri teroriste au fost verificate și confirmate de *Centru*. În zonele respective vor fi trimise grupe operative ale organelor noastre de contraspionaj.

Cineva bătu la ușă.

— Intră! — spuse profesorul.

În cabinet intră o fată îmbrăcată în uniformă detașamentelor feminine A.L.A.

— Ea este Nadiușa mea — spuse profesorul în limba rusă. Faceți cunoștință!

— Deci, acesta sînteți — spuse fata înroșindu-se. La început, cînd am intrat și v-am văzut, m-am speriat.

Weiss, intimidat, lăsă privirea în pămînt.

— Gata, poți să pleci — îi spuse profesorul. Tu însă rămii să raportezi — continuă el adresîndu-se fetei.

Cînd se întîlni cu Zubov, Weiss era cit pe ce să nu-l mai recunoască. De el se apropiase un om girbovit, neras, cu o figură suferindă. Cu cîteva zile în urmă Brigitta murise, lovită de o schijă în timpul unui bombardament și Zubov încă nu își revenise. Auzind însă despre ce este vorba, se învioră.

— Dacă am oameni? Am patru nemți evadați din lagăr. I-am folosit în cîteva misiuni. Se pricep să lupte.

— Arme au?

— Destule, putem da și la alții.

— Din acest moment veți sta liniștiți! Așteptați ordinul meu!

— E clar — spuse Zubov.

— Tu, bătrîne, ține-te bine!

— E greu. Măcar dacă nu aș trăi în casa ei. Mi se pare că o văd peste tot. Nu aș putea să mă mut?

— Nu!

— Deci, să rabd?

— Da.

Convingîndu-se, probabil, de zădărnicia planurilor sale de a face din Himmler înlocuitorul lui Hitler, Schellenberg nu mai ordonă în ultimul timp nici o misiune grupei sale speciale. Aceasta intră în componența alteia care se ocupa cu elaborarea planurilor de evacuare a lagărelor și de nimicirea prizonierilor.

Lucrînd în cadrul acestei grupe lărgite, Weiss văzu lista imputerniciților S.D.-ului care urmau să plece în lagăre pentru a conduce operațiile la fața locului.

Grupele de luptători vor avea grijă ca la destinație să ajungă cit mai puțini imputerniciți. În plus, Weiss obținu hirtii cu antete și diferite modele de ștampile cu ajutorul

cărora întocmi mai multe ordine false, prin care se amîna evacuarea unor lagăre la o dată ce se va comunica ulterior. Aceste ordine erau duse în lagăre de curieri aleși dintre nemții din grupa lui Zubov.

Weiss află că doisprezece din imputerniciții S.D.-ului vor zbura peste trei zile în zonele Germaniei apusene pentru a conduce distrugerea lagărelor.

Stutgoff, a doua zi după ce primise această informație de la Weiss, îi spuse că aliații au fost anunțați și că aviația lor va controla spațiul aerian din aceste zone. Profesorul mai spuse că s-ar putea totuși ca avionul să aterizeze cu bine, știut fiind că aliații nu se țin întotdeauna de cuvînt. Se impunea deci o măsură mai sigură.

Weiss, după ce se gîndi, spuse:

— Nu putem introduce pe nimeni printre acești imputerniciți. Lista cu ei a fost semnată de Himmler și Kaltenbrunner. Echipajul avionului se va forma numai în ajunul zborului și oamenii nu se vor cunoaște între ei. Voi încerca altceva. Voi veni la aerodrom și împreună cu ofițerul de serviciu voi verifica echipajul. Mă voi lega de un membru al acestuia și îl voi înlocui. Dacă va fi nevoie, îl voi pune pe ofițerul de serviciu să telefoneze lui Dietrich și acesta va zice cum voi dori eu. Altă soluție nu văd.

— Dar în acest caz omul nostru trebuie să fie aviator și printre ai noștri nu avem așa ceva.

— Poate găsim printre oamenii lui Zubov.

Cînd Weiss îl întrebă pe Zubov dacă are vreun aviator în grupa sa, acesta declară bucuros:

— Păi, chiar eu sînt pilot. Am terminat școala de aviație sportivă; am zburat și singur, fără instructor...

— Ascultă, tu înțelegi că din zborul acesta...

— E clar. Eu sînt nemuritor și, în plus, am peste 20 de salturi cu parașuta. Nu te teme, nu mor eu.

Documentele pentru Zubov fură obținute de Nadia.

Totul se rezolvă mai simplu decît se așteptase Weiss.

Chemînd în fața sa și a ofițerului de serviciu pentru verificare echipajul, fu plăcut izbit de mirosul de alcool emanat de unul din piloți.

— Porcule! — zbieră Weiss. Ești un porc și un laș. Te-ai îmbătat înaintea zborului.

Întorcîndu-se spre ofițerul de serviciu, întrebă:

— Ce aveți de gînd să faceți?

— Îl voi înlocui cu alt om.

— În cit timp?

— În douăzeci de minute.

— Avionul trebuie să decoleze peste douăsprezece minute. Va fi escortat de avioane de vânătoare care vor fi deja în aer.

Ofițerul de serviciu stătea în poziție de drepti, alb la față, cu buzele uscate.

În acel moment apărură Zubov în uniformă de aviator, cu o geantă în mână. Salută. Weiss îl luă în primire:

— De ce circuli fără însoțitor? Actele!

Le cercetă în grabă și, dându-i-le ofițerului de serviciu, spuse degajat:

— Aveți un noroc formidabil. De fapt, v-am făcut reproșuri degeaba. Ați fost atât de prevăzător, încât ați pregătit din timp un pilot de rezervă.

Ofițerul de serviciu cercetă în fugă actele lui Zubov și îi ordonă:

— Marș în avion!

Zubov se împotrivi:

— Domnule locotenent, eu trebuie să zbor cu altă cursă.

— Marș, fără discuții!

Zubov se urcă în avion. Cu puțin înainte ca acesta să decoleze, ușa fu deschisă și Zubov aruncă trei parașute.

— Ce s-a întâmplat, sint în plus? — întrebă ofițerul de serviciu.

— Nu. Pilotul șef a ordonat să zburăm fără parașute. Așa vom avea mai multă grijă să ajungem cu avionul întreg la destinație.

Weiss privi desperat spre avionul care se ridica în aer.

Johann primi ordin să plece la un aerodrom pentru a verifica felul în care oamenii și baza materială erau pregătite în vederea îndeplinirii unei misiuni speciale. Înainte de a pleca, trecu pe la profesor care îi comunică că în curând va avea sub comanda sa o grupă operativă ce va trebui să împiedice distrugerea uzinei subterane în care erau fabricate rachetele V-1 și V-2. Radistul grupei va fi fiica sa Nadia. Prin radio, va ține în permanență legătura cu Centrul.

Weiss fu neplăcut surprins când văzu că Dietrich îl însoțește în misiunea dată de Schellenberg.

Colonelul Walter, comandantul aerodromului, îi primi destul de neprietenos. De la bun început îi anunță că nu are benzina necesară îndeplinirii misiunii.

— Trebuie neapărat să primiți benzină — spuse Weiss.

— Da, miine noapte, dacă cisternele vor ajunge aici.

— De ce să nu ajungă?

— Rușii au bombardat podurile.

— Dar se pot monta poduri din pontoane.

— Da, dacă vor reuși să aducă pontoanele la timp.

— În ce punct? — întrebă Weiss.

Colonelul le arată pe hartă locul unde trebuia montat podul, iar apoi cele două depozite blindate în care erau păstrate conținuturile cu substanțele otrăvitoare ce vor fi aruncate din avion asupra lagărelor de concentrare.

Dietrich și Weiss se retraseră în camerele ce le fuseseră rezervate după ce stabiliră cu colonelul Walter măsurile care trebuiau luate pentru îndeplinirea misiunii.

A doua zi, prin omul său de legătură, Weiss reuși să transmită profesorului numele locului unde va fi montat podul de pontoane. Verificând din nou felul cum erau păzite depozitele cu otravă, reuși să plaseze între două containere o mină fabricată sub forma unui portțigaret din material plastic.

Peste 24 de ore, toți oamenii de pe aerodrom luptau din greu să stingă incendiul de la depozitele cu otravă. Colonelul Walter, desperat, le comunică că podul de pontoane a fost bombardat și nu vor primi benzina la timp.

Dietrich, plin de furie, încerca să telefoneze la Berlin.

Agentul de legătură îi transmise lui Weiss ordinul profesorului de a părăsi noaptea aerodromul, dar el nu reuși acest lucru pentru că Dietrich, pur și simplu, nu îl lăsă o clipă singur. Dormi în camera lui Weiss. În cursul nopții aerodromul fu supus unui bombardament puternic. Weiss și Dietrich, fugind, încercară să ajungă la liziera pădurii. Răsună o explozie puternică. Amândoi fură trințiți la pământ. Când Weiss se ridică, văzu că o schijă îl lovise pe Dietrich în stomac. Îl tiră într-o groapă și începu să-l bandajeze. Dietrich, plângând de durere, îi spuse:

— Johann, probabil că ești un om bun, dar să știi că eu te-am descoperit. Cum ai putut tu, neam!, să devii trădător? Am înaintat deja raportul. Soțul doamnei Brigitta este diversionist rus. Tu ai fost deseori văzut în compania lui. Am aflat asta de la un prizonier rus, pe care l-am interogat pentru că furase lucruri de preț în timpul unui bombardament.

— De ce nu m-ai arestat imediat?

— Lansdorf nu m-a crezut. A spus că vreau să te lichidez pentru că mă ai la mină. Mi-a ordonat să te țin tot timpul sub observație. Când am venit amîndoi aici, în timp ce tu erai în baie, ți-am controlat hainele și am găsit într-un buzunar un portțigaret. Mă pricep la astfel de lucruri. După ce au luat foc depozitele cu otravă, am verificat iar și nu mai aveai asupra ta portțigaretul. E adevărat?

— Da.

— Vezi — se laudă Dietrich abia vorbind — sînt un bun ofițer de contrainformații.

— Și de ce imi spui toate astea? Ca să te ucid?

— Da, desigur... Nu vreau, nu pot să mă chinuiesc.

— Nu, nu te voi omori, Dietrich. Dimpotrivă, voi trimite sanitarii să te ia. Tu nu trebuie să mori dintr-o dată. Tu trebuie să simți ce înseamnă să mori. Auzi, Dietrich? Plec după sanitari.

Dietrich tăcea. Murise.

Weiss își caută mașina și, după ce se îndepărtă de aerodrom, se opri și îi schimbă numărul. Merse în continuare pe un drum de pădure. După 17 kilometri opri, ascunse mașina în tufiș și-și continuă drumul pe jos. La un moment dat apărură doi militari îmbrăcați în uniforme S.S., cu automatele în mîini. Weiss spuse parola și, după ce primi răspunsul, fu condus la un mic pavilion de vînătoare. În sufragerie, aplecat asupra unei hărți, se afla un ofițer sovietic.

— Maiorul Kolosov — se prezentă el. Dacă nu vă supărați, actele dumneavoastră!

Weiss îi dădu legitimația specială primită de la Schellenberg.

— Strașnic document — spuse maiorul înapoindu-i legitimația. Vă felicit, tovarășe Belov.

După ce analizară împreună planul de acțiune, Weiss plecă să-și întâlnească grupa sa. Erau patru oameni îmbrăcați în uniforme de ofițeri S.S.

Se urcară într-o mașină și plecară spre lagăr. La intrare au fost opriți de pază. Weiss fu condus la colonelul Steinner — imputernicit al S.S.-ului. Acesta, după ce verifică legitimația lui Weiss, o aruncă neglijent pe birou și întrebă:

— Ce e?

— Adică cum „ce e”? — întrebă Weiss la rîndul lui.

— Ce vă interesează?

— Aș vrea să mă conving că aici nu trebuie să mă intereseze nimic.

— Adică?

— Să mă conving că totul e în ordine. Dacă imi garantați că este așa, voi raporta la Berlin acest lucru.

— Cui raportați?

— Probabil unuia din cei ce au semnat legitimația mea.

— Personal? Sînteți un om de încredere? E ciudat...

— Ce?

— Că nu au încredere în mine. Am discutat personal atît cu Müller cît și cu Kaltenbrunner. Le-am spus că pentru mine e o mare cinste să îndeplinesc această misiune. Prezența dumneavoastră aici demonstrează că nu au încredere în mine. Voi protesta.

Colonelul întinse mina spre telefon.

— Apropo, dacă vorbiți cu Berlinul — spuse Weiss — raportați vă rog că din opt lagăre am inspectat deja cinci. Totul e în regulă.

Steinner întrebă cu mina pe telefon:

— Deci, nu ați venit special pentru mine?

— Ei, asta-i — zîmbi Weiss. Am ordin să verific opt lagăre. Acesta este al șaselea. Sînt mort de oboseală. Deci, voi raporta că și aici totul e în ordine.

— Numai pentru asta ați venit?

Weiss își privi ceasul și spuse:

— După mine, asta e tot. Vedeți, trebuie să mai verific încă două lagăre.

— Dar nu se poate — spuse cu reproș Steinner. Rămîneți să prînzîți cu mine. Imediat voi da ordinele necesare.

Colonelul ieși. Weiss tăie imediat cablurile telefoanelor și soneriilor de alarmă. Când colonelul se întoarse, îi spuse:

— Permiteți să-mi anunț însoțitorii că mai întîrzii?

— Lăsați că trimit aghiotantul să-i anunțe.

Weiss coborî vocea:

— În mod excepțional, pentru că am încredere în dumneavoastră, pot să vă spun că printre cei ce mă însolesc e și cineva din partea Cancelariei partidului. Mă tem să nu se considere jignit, dacă aghiotantul îi va transmite ceva din partea mea. Trebuie să-i spun personal, altfel risc să am neplăceri.

— Invitați-l și pe el.

— Dacă sînteți atît de amabil, atunci invitați-l dumneavoastră. E posibil ca acest om să vă fie de folos în viitor.

— Bine, dacă așa stau lucrurile, mergem amîndoi. Ieșiră, traversară curtea și se apropiară de mașină. Deschizînd ușa mașinii, Johann spuse:

— Am onoarea să vă prezint pe împuternicitul S.S.-ului. Steinner, zimbând superior, se aplecă spre ușa mașinii. Weiss îl lovi în ceafă cu muchia palmei. Steinner căzu cu fața în jos și imediat niște mâini îl traseră înăuntru. Johann își aprinse calm o țigară. Din mașină cineva îi întinse o legătură cu chei. Le luă și se întoarse în biroul lui Steinner. Încuie ușa și scoase dintr-un seif o mapă sigilată și, ascunzând-o sub tunică, ieși. În mașină, dându-i unui tovarăș o hîrtie pe care erau trecute locurile în care lagărul fusese minat, îi spuse :

— Cercetează asta. Am plecat.

Mașina îi duse pînă la punctul de întîlnire cu grupa maiorului Kolosov. Uniți, porniră spre intrarea în uzina subterană. Grupa de parașutiști sovietici se opri în apropiere. Un grup de luptători îmbrăcați în uniforme S.S., sub comanda lui Weiss, se apropie în formație de poarta uzinei, pînă cînd un subofițer le strigă să se oprească. Din ambrazuri asupra lor erau ațintite țevile cîtorva mitraliere grele. Weiss continuă să meargă înaintea grupei sale, de parcă nu ar fi auzit nimic. Oprind grupa la 15 metri de ambrazuri, strigă cit putu de tare :

— Subofițer, la mine !

Cînd acela, neîncrezător, făcu cîțiva pași spre el, îi ordonă arătînd spre grupa sa :

— Preia comanda !

Subofițerul, șovăind, spuse :

— Dar, domnule căpitan, nu sînt oamenii mei.

— Preia comanda ! — repetă Weiss. E căldură, praf. Să mi se aducă apă !

Apoi ordonă subofițerului :

— Adună-ți oamenii ! Voi citi imediat ordinul fîhrerului de decorare cu ocazia zilei sale de naștere.

Subofițerul fluieră și subunitatea lui se alinie.

Weiss se urcă pe o moviliță și începu să vorbească subunității aliniate în fața sa. Cînd parașutiștii se apropiară, Weiss, întrerupîndu-și brusc cuvîntarea, spuse simplu :

— Si acum, trebuie să vă predați.

Subunitatea încercă să intre în luptă, numai patru S.S.-iști se predară de bună voie. După ce mica încăierare se termină, maiorul Kolosov își cercetă ceasul și spuse :

— Gata, am făcut gălăgie. Din această clipă acțiunea noastră nu mai este secretă pentru nemți. Acum trebuie să rezistăm.

O parte a detașamentului de parașutiști ocupă poziții de apărare în jurul intrării în uzina subterană, iar restul se instalează în tranșee, la un kilometru depărtare. Șase oameni încărcăți cu exploziv dispărură în uzina subterană. Peste cîteva minute apărură din nou și imediat răsună o explozie infundată.

Grupa de asalt, care trebuia să pătrundă în galeria subterană, era formată din șapte oameni. Weiss îi ceru lui Kolosov aprobarea să meargă cu această grupă.

— Bine — fu de acord Kolosov. Dar veți lua cu voi un radiotelegrafist, pentru a ține legătura. E o fată de aur, a lucrat în spatele frontului ca și dumneavoastră. Duceți-vă, o să vă ajungă din urmă.

Cînd coborîră în galerie, îi ajunse din urmă și radiotelegrafistul. Era Nadia, fiica profesorului. După ce meraseră un timp, auziră glasuri și sunete de fier lovit cu un obiect tare. După cîteva sute de metri, descoperiră un grilaj prin care erau îndreptate spre ei zeci de mîini. Cercetînd grilajul, unul din militari spuse că îl va putea arunca în aer, dacă oamenii se vor îndepărta.

Cu mare greutate Weiss reuși să facă liniște și-i convinse pe oameni să se îndepărteze de grilaj, pentru a putea fi aruncat în aer.

Peste cîteva minute răsună o explozie. Valul de aer provocat de explozie fu așa de puternic, încît cîteva vago-nete, înlăturînd piedicile existente pe șine, o porniră la vale spre galeria înțesată de oameni.

Weiss alergă spre primul vagonet, încercînd fără succes să așeze în fața lui un buștean drept obstacol. Văzînd că nu reușește, aruncă imediat o grenadă în fața lui și se trînti la pămînt acoperindu-și capul cu mîinile. Vagonetele se opriră îngrămădite unul peste altul, dar Weiss zăcea acoperit de pietre. Cu mare băgare de seamă, fu scos de sub pietre și transportat la suprafață, unde lupta se apropia de sfîrșit, datorită intervenției tancurilor sovietice.

Weiss a fost dus la un spital militar german din apropiere, spital ce fusese preluat de o unitate sovietică motorizată. Era grav rănit și nu îi revenise încă cunoștința. În buzunarul uniforme sale, șeful spitalului descoperi legi-mația semnată de cei trei șefi ai spionajului hitlerist. Informă imediat despre aceasta pe șeful secției speciale, care ordonă ca Weiss să fie bine îngrijit, urmînd a fi interogat cînd starea sănătății lui va permite acest lucru.

Cînd Weiss își reveni, încercă să ghicească unde se afla și ce s-a întîmplat. I se părea că a fost rănit în timpul bombardării aerodromului, după ce Dietrich declarase că l-a descoperit. Deci, acum doctorii încearcă să-l reinvie pentru ca Gestapoul să îl poată interoga.

Într-o dimineață, trezindu-se, Weiss avu un adevărat soc cînd îl văzu lîngă patul lui pe colonelul Barisev îmbrăcat într-un halat alb.

Barisev colindase multe spitale, căutîndu-l pe Belov. Și la spitalul acesta, cînd întrebase, i se spusese că la ei nu e internat nici un ofițer cu acest nume. E drept că au un pacient deosebit, un ofițer S.D. foarte important, pe nume Johann Weiss.

Barisev lămuri lucrurile pe scurt și ceru să i se instaleze un pat în rezerva lui Weiss.

Și acum Belov îl privea fix și neîncrezător.

— Sînt într-un spital rusesc? — întrebă încet Belov.

— Desigur, Sașa. Te afli într-un spital sovietic.

— Și eu care adunasem toate somniferele ce mi se dădeau pentru a le lua deodată și a termina.

— Da, dragule, războiul s-a terminat. Ai noștri fac acum plajă pe malul Elbăi.

— Trimiteți atunci o mașină după Henrich Swartzkopf, dacă e viu.

— E viu, desigur, și nu trebuie să-i trimit mașina pentru a veni aici. Tovarășul Swartzkopf e directorul unei mari întreprinderi și are mașină la dispoziție. Îi vom telegrafia să vină.

— Vă rog să-mi spuneți ce face *Culul*.

— Bătrînul e președintele unui colhoz. Schioapătă puțin cu proteza lui, dar în rest o duce bine.

— Dar Elza?

— Care Elza? A, Orlova... Face încă parte din cadrele noastre active. Se interesează mereu dacă din punct de vedere juridic căsătoria lui Zubov e legală.

— Dar Zubov?

Barisev se întunecă. Spuse cu greu, căutînd cuvintele:

— Înțelegi, avionul nu a ajuns la destinație. Zubov a fost un erou. Tare aș fi vrut să fi scăpat cu viață...

Peste cîteva zile Barisev, Henrich Swartzkopf și Nadia îl conduseră pe Belov la aeroport. Johann Weiss își încheiase existența. Maiorul Alexandru Belov se întorcea în patrie.

CUPRINSUL

	Pag.
Partea întâi	
Transplantul	3
Partea a doua	
La centrul Walli	88
Partea a treia	
Omul lui Schellenberg	105

Redactor : cpt. GHEORGHE VARGA
Corector : serg. maj. COSTEL CRIȘAN

Comanda nr. S/396022 Dat la cules : 29.03.1975
R.M. nr. 088/1975 Bun de tipar : 23.06.1975

Lucrarea conține 224 pagini